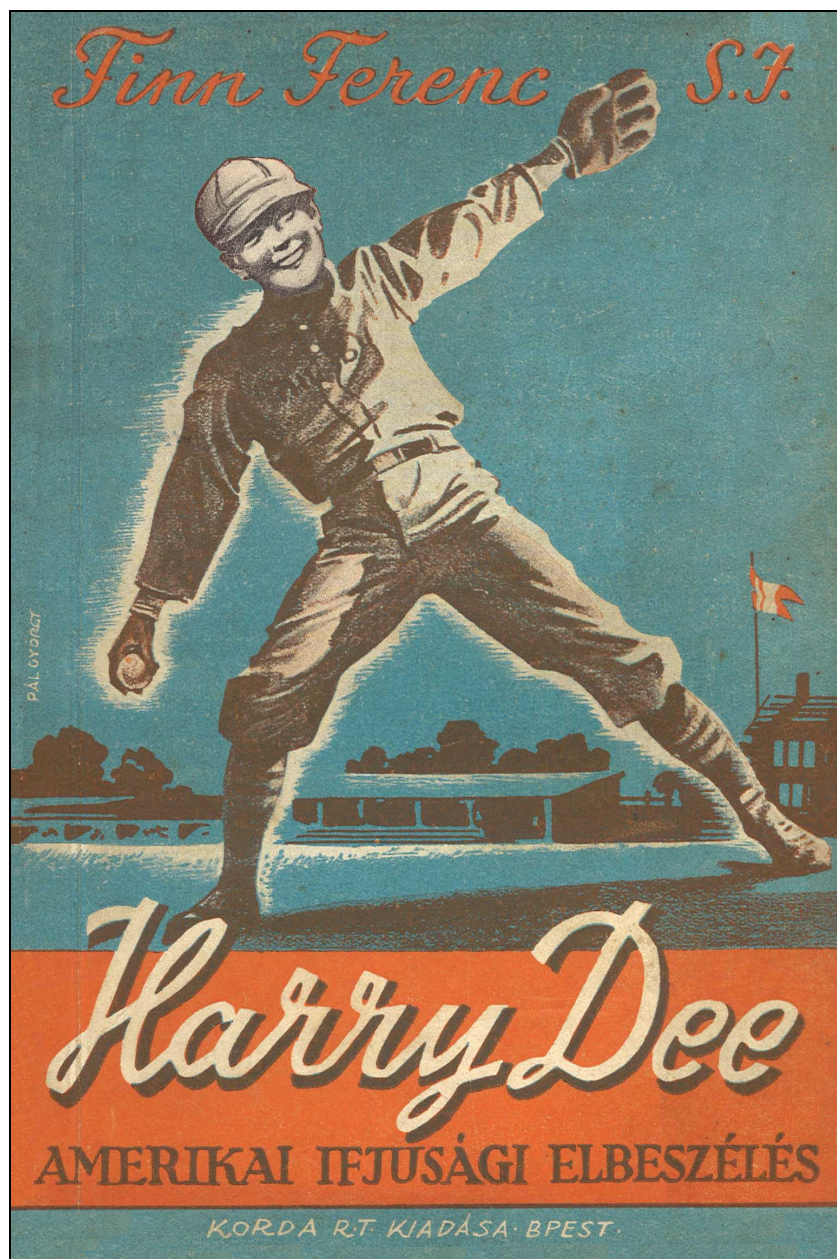

Finn Ferenc Harry Dee Regény az amerikai ifjúság életéből

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Finn Ferenc (Francis James) S. J.
Harry Dee
Regény az amerikai ifjúság életéből

Németből – az eredeti angol szöveg nyomán – fordította:
Az Esztergomi Növendékpapság Magyar Egyházirodalmi Iskolája

Főegyházmegyei jóváhagyással.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv a Korda R. T. kiadásában jelent meg Budapesten, 1942-ben. Az elektronikus változat a Korda Kiadó engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Korda Kiadónak.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék.....	3
I. fejezet. Gyermekkorom.....	4
II. fejezet: Nagybátyám végrendelete.....	7
III. fejezet: Szomorú karácsony.....	10
IV. fejezet: Rossz hírek – Beteg leszek.....	11
V. fejezet: Úti élmények – Új pajtások.....	12
VI. fejezet: Első szünnepem.....	16
VII. fejezet: Fürdőkaland.....	18
VIII. fejezet: A betegszoba – Egy kedélyes est.....	20
IX. fejezet: Rossz éjszaka – Gyötrő látomások.....	22
X. fejezet: Komoly munka – Készülődés a versenyre.....	24
XI. fejezet: A vizsga – Percy veresége.....	25
XII. fejezet: A verseny.....	27
XIII. fejezet: A játékot megnyertük.....	31
XIV. fejezet: Frank halfogása. Ismerkedés a jacht tulajdonosával.....	32
XV. fejezet: Vihar a tavon. Dolly és bátyja megmenekülnek.....	34
XVI. fejezet. A Scarborough-villa.....	38
XVII. fejezet. Éjféλι kaland az elátkozott házban.....	41
XVIII. fejezet.....	45
XIX. fejezet. Latin tanulmányok – Fontos hírek.....	47
XX. fejezet. Tipp Willi nevet változtat és új csoport vezére lesz.....	48
XXI. fejezet. Tom és Percy Tipp segítségére jönnek.....	52
XXII. fejezet. Bob Broadhead menekül – Wynn Percy üldözöbe veszi.....	54
XXIII. fejezet. A dodgerek ajándéka.....	58
XXIV. fejezet. Az aranyérem – Búcsúzás.....	60
XXV. fejezet. Hol a kék madár?.....	62
XXVI. fejezet. Mrs. Raynor.....	65
XXVII. fejezet. Valóságból mese – meséből valóság.....	66
XXVIII. fejezet. Tom terve.....	70
XXIX. fejezet. Tom búcsúzik.....	72
XXX. fejezet. Régi ismerős.....	74
XXXI. fejezet. Felkészülünk.....	76
XXXII. fejezet. A pénz nyomában.....	78
XXXIII. fejezet. Leszámolás.....	81
XXXIV. fejezet. Percy megfejti a titkot.....	83
XXXV. fejezet. Viszontlátás a cincinnati jezsuiták noviciátusában.....	85

I. fejezet. Gyermekkorom

Engedjétek meg, kedves ifjú olvasóim, hogy az emlékezetemben sebesen tovasuhanó sok apró részlet és tarka kép közül gyermekkorom eseményeit válasszam ki. Bár nem vagyok hőse a most következő történetnek, mégis ha elgondolkozom rajta, kora gyermekségem homályos távolából két alak elevenedik meg előttem. Az egyik édesanyám, a másik jó atyám.

Akkoriban – világosan látom – fölötte csenevész, gyenge gyerek voltam és szüleim gondos ápolása mellett is csak nehezen fejlődtem.

Jó anyám esténként ágyam mellé térdelt és velem együtt mondta el az esti imát. Ima után gyöngéd szeretettel megcsókolt és elaltatott.

Egy este aztán, mikor bejött hozzám kis szobámba, hogy a közösen elmondott ima után megcsokoljon, ágyacskámat üresen találta. Hosszas keresgélés után ijedten vette észre, hogy a kertben járkálok fel s alá félálomban.

Aggódva vitt vissza szobácskámba s fektetett ágyamba.

Másnap aztán kora reggel elhívták öreg háziorvosunkat.

Az orvos apróra kikérdezett. A sok furcsa kérdés annyira felizgatott, hogy végül is sírásra fakadtam.

– Asszonyom, – szólt az orvos anyámhoz – kár a gyermekért annyira aggódnia. Nincs semmi baj. Egy kis ideggyöngeség és egy kis vérszegénység az egész.

Az öreg orvosnak komoly szavai nagyon lehangoltak. Különösen, mikor atyám kézen fogott és kivezetett a szobából. Ott künn megmagyarázta, hogy az alvajárás az idegek túlságos ingerültségének következménye. Erős akarattal úrrá lehetek különös betegségemem.

– E miatt azonban – mondotta megnyugtatólag – ne aggódj túlságosan. Némely embernél úgy nyilvánul meg ez a betegség, hogy hortyog álmában, más meg hangosan beszél. Te például alva sétálsz.

Atyám magyarázata nemcsak félelmemet szüntette meg, de némileg még büszkévé is tett. Nem minden rártartóság nélkül szaladtam át a szomszédba, Villihez, pöttömnyi kis barátomhoz.

– Halló, Villi! – kiáltottam szobájába belépve – horkolsz-e te alvás közben?

– Nem én! – hangzott a felelet.

– Nem is beszélsz?

– Nem!

– Nem is sétálsz?

– Nem én, soha!

Megszéppenve tekintettem rá.

– Akkor te nem is tudod, mi az az idegkimerültség és alvajárás!

– Mit beszélsz? – kérdezte Villi nagy szemeket meresztve.

– Látod, Villi, én már ismerem ezeket. Képzeld, éjszaka alva sétálgatok. Ezt a rossz szokást idegmegerőltetésnek nevezik.

Büszkén hagytam magára ámuló barátomat és hazamentem.

Odahaza nem tudtam megállni, hogy el ne mondjam a dolgot a szakácsnénak és a szobalánynak.

Az orvos véleménye azonban semmiképpen sem nyugtatta meg jó anyámat. Attól kezdve éjszakánként alig aludt valamit. Egy karosszékben virrasztott ágyam mellett, kezemet kezében tartva. – Így ment ez jóidéig. Ha valami rossz álom felriasztott, jóságos arcú anyám rám mosolygott és megcsókolt. Szelíd, lágy hangja elcsitította felizgatott képzeletemet.

Kilenc éves lehettem, mikor egyszer kora reggel felébredve, szokásom szerint örömmel csókoltam meg a védő és ápoló kezet, melyben az enyém pihent. A kéz azonban, mely eddig a leggyengébb érintésemet is azonnal viszonzta, hideg és merev volt. Riadva néztem

anyámra. A kedves mosoly még mindig ott volt arcán. De valami ismeretlen, földöntúli szépség is rejtőzött vonásaiban. Kiugrottam ágyamból s nevéen szólítva őt, megöleltem. De az én drága jó anyám nem felelt. Halott volt. A fájdalomtól majd meghasadt kis szívem. Hiszen édesanyám volt eddig nekem mindenem. A jó Isten – mialatt én békésen szunnyadtam – hajnalban magához szólította őt.

Jó anyám váratlan halála csak növelte beteges érzékenységemet és félelmemet. Miután atyám nem akart magamra hagyni, elhatározta, hogy egy jólelkű nevelőnőt fogad mellém. – A régi meghitt élet véget ért.

A laphirdetésre, melyet atyám egy helyi esti lapban tétetett közzé, másnap reggel már többen jelentkeztek. Atyám és az orvos a legtöbbet azonnal elutasította. Egy-kettőnek közülük erőszakkal kellett kitenni a szűrét. Végére is a két öregúr a sok kérdezősködéstől, bizonyítvány böngészéstől fáradtan s elkeseredve elfogadta az utolsó jelentkezőt: Miss Raynort. (Olv.: Missz Reiner.) Amint említettem, a Miss az utolsó jelentkező volt. Hűséges, jólelkű, kötelességtudó teremtsnek látszott. Magas, barna nő volt. Már nem volt fiatal, de még mindig szép volt. Mikor megbarátkoztunk (elég hamarosan ment), a Miss az összes hozzá intézett kérdés elől ügyesen kitért. A mód azonban, ahogyan ezt tette, jó nevelésről tanúskodott. Nem is kérdeztem aztán többet a múltját illetőleg. A jelen számomra oly szép és békés volt, és a jövő olyan sokat ígérő.

Miss Raynornak mindig volt számomra egy kedves, üde mosolya. Minden kérdésemre a legnagyobb türelemmel felelt. Sok szép mesét tudott. Ezekkel rövidítette meg nem egyszer álmatlan éjszakáimat. Hamarosan nagyon megkedveltem őt s úgy láttam, hogy ő is őszinte szeretettel viszonzta ragaszkodásomat, szeretetemet. Meleg hangjában annyi finomság és kedvesség volt, hogy önkénytelenül is mindig szegény édesanyámra emlékeztetett, így történt, hogy a Miss-t nemsokára már „mamácská”-nak szólítottam. Valahányszor e néven üdvözöltem őt, olyan kedvesen mosolygott rám, hogy nem kételkedhettem igaz szeretetében. Valóban, szinte második anyám lett, és én az ártatlan gyermek nagy bizalmával ragaszkodtam hozzá. Szeretetem iránta mind bensőségesebbé vált, különösen a bú és baj napjaiban.

Kétségkívül hűséges lélek volt a Miss. Kora reggeltől délig aludt, délután és éjszaka mint éber oltalmazóm állandóan mellettem tartózkodott. Ha ideges lettem, azonnal hozzám sietett, hogy halk szóval lecsillapítson és rövidebbre fogja sétámat.

Most pedig rátérek a tulajdonképpeni történetre.

Karácsony előtt, a 11. születésnapomat követő estén történt.

Bundán heverésztem a vígan duruzsoló kályha előtt s már vagy tizenkettedszer olvastam végig „Ali baba és a negyven rabló” izgató történetét. Épp a legérdekesebb résznél tartottam, – amikor Morgiana forró vizet önt abba a barlangba, melyben a tolvajok elrejtőztek – amikor kívülről keményen döngő lépéseket hallottam. – Atyám jön – gondoltam, örömmel ugrottam talpra. Lesiettem a lépcsőházba, hogy már ott köszöntsem őt. Atyám érkezése ugyanis a legkedvesebb eseménye volt a napnak. Most is – mint máskor – karjai közé kapott és megcsókolt. Azután megszólalt:

– Harry fiam, nagy újságot mondok – kezdte – miközben letett. – Emlékszel-e még James (olv. Dzsehmsz) nagybátyádra?

A nagybácsi nevének hallatára elhalványodtam.

Nagybátyám emléke – jóllehet csak egyszer láttam őt – valami ösztönszerű ellenszenvet keltett bennem. Mogorva külsejű, szúrós szemöldökű, darabos beszédű ember volt. Mit tagadjam: félttem tőle. Nem csoda tehát, ha már nevének pusztá említése is szorongó érzelmeket keltett bennem. Kelletlenül feleltem:

– Emlékszem, papa. James bácsi egy ijesztő és kiállhatatlan alak.

Atyám úgy tett, mintha nem hallotta volna válaszomat. Elkomorodva szólt:

– Képzeld csak! Szegény nagybácsikád megháborodott!

Kabátja zsebéből nagy sárga borítékot húzott elő és felbontotta.

- Olvasd csak! – szolt s kezembe nyomta a levelet.
- Kérlek, apuskám, – rimánkodtam – inkább te olvasd fel! Tudod, hogy én csak nagyon nehezen betűzöm a kézírásokat.
- Jó, felolvasom! Figyelj tehát!

„Kedves öcsém!”

Atyám néhány pillanatra elhallgatott, majd megköszöri torkát és tovább olvasott.

„Szeretném, ha Harry öcsém karácsonyra hozzám jönne s nálam töltené az éjszakát.

Fontos ügyek!

*Bátyád
James Dee.”
(Olv. Dzsehmsz Di.)*

Hát hallottak már ilyet? Hogy én egy egész éjszakát töltsék el a különös nagybácsi mellett! Már a puszta gondolat is megrémített.

- Apukám, én nem megyek el – vágtam ki nagy bátran.
- De miért nem, Harry? – kérdezte atyám nyájasan.
- Mert... mert a bácsi sötét falun él... és mert ő egy fekete szemöldökű, csúnya öregember... én nem tudom őt szívlelni!

Apám nagyot nézett. Megcsóválta fejét.

- No, Harry fiam, azt se hittem volna, hogy ilyen gyáva légy!

Nagyot nyeltem. Roppant resteltem a dolgot, s alig tudtam atyám előtt a szemembe toلولó könnyeket visszaszorítani.

– Hogy az én fiam – folytatta atyám szomorúan – bátyámat csúnya öregembernek nevezze, erre valóban nem számítottam.

Most láttam csak, hogy valami nagy neveltlenséget követhettem el, mikor nagybátyámról így beszéltem. Hibámat jóváteendő, halkán megkérdeztem:

- Elkísérhet a Miss?
- Természetesen! – Azonnal beszélek vele – válaszolt atyám s hogy ezt mondta, arca kiderült.

Atyám kérése nem kis zavarba ejtette nevelőnőmet.

- Okvetlen el kell mennem Harryval? – kérdezte hebegve.

Atyám néhány pillanatig gondolkodott.

- Nem kényszerítem – kedves Miss – válaszolt.
 - Akkor a világ minden kincséért sem megyek – mondta a Miss gyorsan és határozottan.
- Atyám újra elkomorodott, összeráncolta a homlokát.

De elsápadtam én is.

– Mamácska, – kiáltottam rémüldözve és megragadtam nevelőnőm kezét – ne hagyj magamra! Egyedül nem megyek abba a félelmetes házba!

A Miss meleg szeretettel ölelt magához. Megsimogatta hajamat.

– Egyetlen édes Harrym, – mondotta – nagyon hiányzol majd nekem, ha elmegy; jobb lesz azonban, ha másvalaki kísér el a bácsihoz.

- De én mással nem megyek el, csak veled! – makacskodtam.

Csökönys ragaszkodásom meghatotta a Miss-t. Most már átölelt. Arcát arcomhoz szorítva súgta a fülembe:

- Jó! Veled megyek, Harry! Rossz mamád volnék, ha nem tenném meg! – És megcsókolt.

Szent karácsony reggelén keltünk útra. Estefelé megérkeztünk Tower Hillbe. Egy bundába burkolt piszkos kocsis várt ránk rozoga szánjával. Késő este volt, mikor a havas éjszakában az úttól fáradtan a kastélyba érkeztünk.

A következő éjszaka lett életem legjelentősebb élménye.

II. fejezet: Nagybátyám végrendelete

A Tower Hill-i ódon kastély még elég jó karban volt. Belül azonban szörnyen barátságtalan és hideg volt az épület. Már a külseje is óvatosságra intett.

A kapu bolthajtása alatt a folyton mormogó kocsis megrángatta a csengő rézgombját, mire egy ravaszképű, alattomos szemű kapus nagy lomhán feltárta a nyikorgó tölgyfakaput.

Ebben a percben még szorosabban kapaszkodtam a Miss karjába. – A szolgál egy dohos, rideg szobába vezetett bennünket. Az ablakokat komor, nehéz függönyök takarták. A falakon ósdi rációkban barátságtalan, sötét képek, mint megannyi kísértet kémleltek bennünket. A régi bútortárgyak erős és tömör voltak. A második szobában, ebben a rideg környezetben üldögélt az öregúr pókhálós, nagy könyvállványai között, melyek telve voltak mindenfajta ócska könyvvel, porlepte írással.

A Miss nagyon izgatott volt. Nem tudom, miért. Csak arra emlékszem, hogy a keze reszketett az enyémben, amikor nagybátyámmal szembekerültünk.

Furcsa külsejű bácsikám fölemelte fejét. Rám szegezte hideg, komor tekintetét.

Utolsó találkozásunk óta alig változott. Barnára cserzett arca hegyes állától fel ráncos homlokáig gyűrött pergamentként fakó volt. Orra hosszú és hegyes; ajkai vértelenek. Tekintete beesett. Kuszált, gondozatlan haja görnyedt vállait verte. Talán nem is annyira az aggkor őszítette meg, mint inkább a rideg környezetben eltöltött magános élet. – Szepegve, reszketve pillantottam reá. Éreztem, hogy az ilyen embernek csak nagyritkán lehet nevetős kedve.

Végre reszkető hangon, lassan megszólalt:

– Ki ez az asszony, öcsém, aki kísér?

– Miss Raynor – bácsi. Anyám helyett most ő vigyáz reám – válaszoltam kissé bátortalanul.

– Anyád helyett? – Ismételte komoran, vontatottan. – Bah! Elég idős vagy te már, fiam, hogysen még most is őrizni kelljen. A Miss-t nem hívtam meg! – Maga kérem – fordult nevelőnőmhöz nyersen s hangja csak úgy recsegett, krárogott – maga, lelkem, menjen a dolgára!

Mikor atyám odahaza szóbahozta a nagybácsi nevét, Miss Raynor felindulás nélkül, fagyos nyugalommal hallgatott. Most tudtam meg, hogy mindez csak óriási önuralmának az eredménye volt. Mert most végképpen elveszítette a türelmét. Nagybátyámmal szemben nem tudta tovább leplezni belső izgatottságát. Rémülve láttam, hogyan torzította el szép arcát a düh és gyűlölet, melyet eddig visszafojtott. Keményen a nagybácsi szeme közé nézett és indulattól reszketve kiáltott fel:

– Isten a tanúm, – s még mindig erősen fogta kezemet – ha ez a gyermek nem jön ide, soha nem léptem volna át az ön háza küszöbét, uram! Mert én ismerem önt!

Nagybátyám megijedt, s hátrahőkölt ezekre a szavakra. A Miss pedig zavartalanul, villámló szemekkel folytatta:

– A családomat ön juttatta koldusbotra. A férjemet ön kergette halálba! Nem félek többé öntől! Készen állok mindenre, hogy felvegyem önnel a harcot!

A bácsi erre a támadásra nem volt elkészülve. A Miss szavai nagyon mélyen találhatták nagybátyámat, mert nehezen lélegzett és tehetetlen dühében remegett. Ez azonban csak pár pillanatig tartott. Mert a bácsi erőt vett magán, és hirtelen felugrott. Kissé előrehajolt az asztallap fölé, és csontos kezével az ajtóra mutatott:

– Menjen, Madame, menjen! Azonnal hagyja el a házamat, parancsolom!

– Bácsi, akkor én is vele megyek – kiáltottam bizalmatlanul.

– Te itt maradsz! – harsogta a bácsi.

Ez a határozott parancs kihozott sodromból. Nevelőnőm karjába kapaszkodva kiáltottam:

– Én a Miss-szel maradok! Ha ő elmegy, én is vele megyek!

– Gyere, Harry – szorított magához nevelőnőm – hangja most már ismét lágy és szelíd volt. – Hagyjuk el mielőbb ezt az átkozott házat!

Megfordultunk s már mentünk is kifelé.

– Megálljatok! Még csak egy percig várjatok! – kiáltotta fulladozva a bácsi, összeaszott alakja kiegyenesedett. Ebben a percben volt benne valami, ami lekötött bennünket.

A Miss is feléje fordult; még zihált a lélegzete; a felindulástól még szikrázott a szeme. Úgy állt ott, mint ugrásra kész tigris áldozata előtt.

– Itt én vagyok az úr! – folytatta nagybátyám. De ha olyan szoros a kapocs köztetek – ez egyszer kivételt teszek. – Udvariasan fordult a Misshez: – Maradhat, asszonyom!... Maradhat, ha annyira szereti ezt a gyermeket!

– De én nem maradok! – csattant fel sértődötten a Miss. – Nem volt elég önnek, hogy a férjemet halálba kergette, még engem is gyötör?

Nekem elegendő volt ebből a kínos jelenetből.

– Kérem, Miss, – kiáltottam kétségbeesetten – vigyen magával erről a rettenetes helyről!

Az öregurat szíven üthette ez a kérés. Pár pillanatra kezébe rejtette arcát; talán hogy ne lássuk, mi megy végbe a lelkében. Mire újra feltekintett, arcvonásai már egészen kisimultak. Láttam, hogy szíves akar lenni velünk szemben. A hangja is szelídebb lett.

– Madame, – szólott merev meghajlással – bocsásson meg, kérem, ha keménységgel megbántottam. Amint látom, ön nagyon szereti unokaöcsémét. Az ő érdekében kérem, maradjon, ne menjen el!

A Miss felegyenesedett:

– Igen, én nagyon szeretem, uram, ezt a gyermeket – mondta.

A bácsi felsóhajtott:

– A gyermek érdekében kérem, maradjon még, és hallgasson meg!

Miss Raynor habozott. A bácsi folytatta:

– Biztosítom önt, hogy az ügy, melyet még ma éjjel el kell intézni, roppant fontosságú a fiú jövőjét illetően. Szeretném ma éjszakára itt tartani Harryt, hogy vele ünnepelhessem meg holnap a karácsonyt.

Úgy vettem észre, hogy a karácsony említésére a bácsi elérzékenyedett. Mintha valami öröm és fény csillant volna meg hideg szemében.

Pár perc is eltelt, míg a Miss felelt.

– Nem bánom, – mondotta lassan, megfontolva – Harry kedvéért itt maradok!

– Akkor, miután ezt elintéztük, kérem foglaljanak helyet – felelt a bácsi megnyugodva.

Mialatt eleget tettünk a barátságos felszólításnak, a bácsi megrántotta az asztal felett függő csengő zsinórját.

A jeladásra a ravaszkepű szolga jelent meg. Olyan ijesztő volt ábrázata a lámpa sárgás fényében, hogy a nagybátyám arcával majdnem megbékéltem.

– Kérem, Cagget (olv. Keggett), – szólott hozzá a bácsi – küldje fel a szakácsnőt!

A szolga mormogott valamit és távozott. Nemsokára a szakácsnővel tért vissza, aki csípőjére tett kézzel érkezett.

– Cagget, – szólította meg a szolgát a bácsi fagyos, bizalmatlan hangon – maga most elmehet!

A szolga sunyi mosollyal hagyta el a termet. Kifelé menet azonban olyan mély gyűlölettel és megvetéssel tekintett végig rajtam, hogy szinte elállt a lélegzetem.

– Ön, asszonyom, – kezdte a bácsi barátságos hangon – és te, édes öcsém, hallgassatok meg!

Szavait különös kézmozdulattal kísérte.

– Figyelünk, bácsi – nyugtattam meg – még mindig szorongó szívvel – az öregurat. Belekapaszkodtam a Miss karjába s a világért el nem eresztettem volna. Pedig már majdnem tőle is félttem.

– Maga is hallgassa meg, amit most mondok – fordult a bácsi a szakácsnőjükhöz.

– Hallgatom, uram! – bólintott a szakácsnő.

– Tehát, figyeljenek! – íróasztalából fakó, molyrágta papirost húzott elő; egy darabig forgatta, aztán minden további magyarázat nélkül a következő végrendeletet olvasta fel előttünk:

„Én, James Dee végrendelezésemképpen elhatároztam, hogy egész vagyonomat, minden pénzemet – legyenek azok bármi neműek és értékűek – James Cagget szolgámnak hagyományozom.”

Mikor bevégezte a felolvasást, diadalittasan végigtekintett rajtunk. Tekintete végül rajtam pihent meg.

– Atyád és közötttem, fiam, – magyarázta – nagy viszálykodás folyt valaha. Akkor elhatároztam, hogy egy fillért sem hagyok rá nagy vagyonomból. A vér törvényét azonban megtagadni nem lehet! Cagget nem tartozik a családukba. Különben is, ma már gyűlölöm őt!

– Ide nézz! – szólt és darabokra tépte a végrendelezést tartalmazó okiratot. A papirost behajította a lobogó kályhatűzbe.

– És most folytassuk! – Másik papirost vett elő az asztalfiából s megállás nélkül olvasta, amint itt következik:

„Én, James Dee, végleges elhatározással elrendelem, hogy minden ingó és ingatlan vagyonom, pénzem és összes birtokom Harry Dee unokaöcsémre szálljon.” – Íme! Megértettétek végakaratomat?

– Nincs tovább? – kérdezte palástolhatatlan izgalommal a Miss.

– Nincs, asszonyom – felelt a bátyám – a többi már a közjegyzőhöz tartozik.

– Úgy? Akkor hát hallgasson meg most ön engem – szólt Miss Raynor. – Megígéri-e, hogy jóváteszi a férjemmel szemben elkövetett sok-sok igazságtalanságot, ha megmondom, hogy ki vagyok?

– Természetesen, – bólintott a bácsi – de csak majd egy más alkalommal.

– Nem, uram, nekünk ezt itt és most kell elintéznünk! Ön ötvenezer dollárral tartozik nekünk! Emlékszik még rá? Ezt a pénzt én most követelem. És ön ezt a pénzt meg is fogja adni!

– Mondottam, Madame, – hogy lehet róla szó, de csak majd máskor.

– Semmi esetre! – csattant fel a Miss erélyesen. – Ön már öregember, ki tudja, meddig él!?

Ez hatott. Nagybátyám szelíden tekintett nevelőnőmre.

– Igaza van, Madame – szólt halkán. – Én már tehetetlen öregember vagyok. – Gyermekem, – fordult most felém – néhány percre egyedül szeretnék veled beszélni a szobámban. Előbb azonban végeznünk kell ezzel az ügygel. Kérem a hölgyeket, szíveskedjenek aláírni ezt a végrendeletet.

A két nő aláírta az okiratot. Nagybátyám ekkor hozzám fordult:

– No, fiam, most már gazdag ember vagy!

Csengetett. Azonnal megjelent Cagget.

– Cagget, mutasd meg a vendégszobát a hölgynek. Aztán nézz utána, hogy a tűz rendben legyen!

– Kedves lelkem, – fordult a szakácsnéhoz – hét órákor reggelizünk, egy órákor ebédelünk.

Nagybátyám kézen fogott, jó éjt kívánt a hölgyeknek – és a szobájába vezetett. A Miss és Cagget a dolgozószobában maradt.

A bácsi széket vont a kandalló mellé, leültetett s elém állt. Most nyájas, barátságos volt a tekintete. Fürkésző szemekkel sokáig vizsgálgatott. Végre megszólalt:

– Harry, fiacskám, – tudod-e, hogy nagyon hasonlítasz édesanyánkhhoz?

Feltekintettem. A bácsi szeme zavaros volt, ajka remegett. – A bácsi folytatta:

– Mikor jó anyám meghalt – én is olyan kisfiú voltam még, mint te. Drága, jó anyám!

Más emberré lehettem volna, ha ő életben marad!

A bácsi hangjában annyi fájdalom reszketett, hogy önkénytelenül is sajnálkozva felejtettem rajta szememet. Amint így elnéztem, azon csodálkoztam, hogy valaha öreg és rút embernek hittem s neveztem. Hiszen a bácsi most annyira hasonlított édesatyámhoz.

– Látod, Harry, én már megöregedtem. Nemsokára meghalok. Koporsóba tesznek, beszélgetnek, eltemetnek. Ha halálom hírért veszitek, kérd meg majd atyádat, hogy rendezze ügyeimet. Ha valakinek követelni valója lesz rajtam, azt ő elégítse ki.

– Igen, bácsikám.

– Rossz ember voltam, Harry – szólt elhalóan, bűnbánóan, mintha magának beszélne... – Holnap karácsony van. Ott künn a havas világban oly békés, oly csendes és fehér már minden. Te még ártatlan gyermek vagy... ugye majd imádkozol értem holnap egy keveset?

– Ó, bácsikám! – elérékenyülten ugrottam fel s csókoltam neki kezét.

Nagybátyám lehajolt s gyengéden homlokodon csókolt. Majd erőt vett meghatottságán és újra megszólalt:

– Most menj és feküdj le! Aludj jól, édes fiam!

Kiléptem a folyosóra. A folyosó végén egy nyitott ajtón keresztül világosság szűrődött felém. A Miss már várt reám. Arca sápadt volt, a szeme villogott, hangjában vészjeljes keserűség remegett. Láttam, hogy sírt.

Rövid mondatokban mesélt el egyet-mást múltjából. Egész élete szenvedés volt és üldöztetés ...

Kint hideg szél hordta a havat. Az ablaktáblák remegtek és a bútorok kísértetiesen recsegték.

Későre járt az idő, mire elaludtam. Nagybátyámról álmodtam. Kínos, verejtékes, szörnyűséges álmot.

III. fejezet: Szomorú karácsony

Bár soha nem voltam álomszuszék, hét óra már elmúlt, mikor másnap reggel felébredtem. Ezt a reggelt, ezt az ébredést soha el nem felejtem!

Máskor jóidőig eltart, míg az ember egészen magához tér s kidörzsöli szemeiből az álmot; most azonban mint a kilőtt nyíl ugrottam ki az ágyból s megriadva néztem körül. Egyedül voltam. Egyedül a magam félelmével. Fagyos rémület dermesztette meg egész lényemet. Évek óta soha nem esett meg velem, hogy szobámban magamra hagytak volna, összeszorult a szívem. Mintha a vér is megfagyott volna az ereimben, halálverejték gyöngyözött a homlokomon.

Körülnéztem a homályos szobában. Milyen iszonyatos felfedezés! Sötét foltot vettem észre ágytakarómon. A padlón is egy nagy folt sötétlett s a hálóingemen is foltok voltak. Az ágy melletti széken, melyen Miss Raynor az éjszaka ült és virrasztott mellettem, a Miss kesztyűi heverték véresen, összevissza tépve s gyúrva. Szörnyű ma rágondolni, de még szörnyűbb volt ezt akkor nézni.

– Segítség! Gyilkosság! Segítség! – kiáltottam torkom szakadtából félelmemben.

Odarohantam az ajtóhoz. Zárva volt. – Bezártak! – villant át agyamon és halálra rémültem. Visszarohantam az ágyamhoz s ott hánykolódtam. Majd teljes erőmből kezdtem el döngetni újra az ajtót. – Seholy senki. Mi történhetett velem? Miért hagytak egyedül? Hát a jó Isten is

elhagyott? Talán még őrzőangyalomat is kizárták? ... Segélykiáltásaim elhalkultak ... Lecsendesedtem. Térdre borultam és imádkozni kezdtem. Forró imádságban kértem a jó Istent, segítsen rajtam. A nevelőnőmért is imádkoztam, bár nem tudtam, hogy hol van, s hogy él-e még egyáltalában ... Borzasztó sejtés támadt bennem. Tehát nagybátyám nemcsak csaló és tolvaj, – ahogy a Miss állította – hanem még gyilkos is. Meggyilkolta Miss Raynort, hogy a követelt ötvenezer dollár meg ne csonkíthassa nagy vagyonát.

Valaki ott kint megfogta az ajtókilincset. Szorongó félelemmel, bizonytalan érzéssel ugrottam fel és lélegzetvisszafojtva vártam, mi lesz.

Az ajtó hirtelen felpattant s Cagget lépett be. Most még mogorvább volt, mint az elmúlt este. Durván karon ragadott, kivitt a folyosóra és végighurcolt az utolsó ajtóig.

– Tudod-e, kölyök, – recsegte – tudod-e, kinek a szobája ez?

– A nagybátyámé – feleltem remegve.

– Meddig voltál itt az éjjel, fickó – vallatott a ravaszkepű.

– Nem sokáig – dadogtam zavartan.

– Hazudsz! – rikoltott Cagget. – Mert itt voltál, öcsém! – Durván az ajtóhoz rántott, megmarkolta a kilincset és felrántotta az ajtót:

– Hát most idenézz! Tagadod-e még, hogy ezt te tetted?

Egyetlen pillantás a kitért ajtón át a szobába, elegendő volt ahhoz, hogy lássam, mi történt a szobában éjszaka. Nagybátyám meggyilkolva holtan feküdt az ágyán. Olyan borzalmas volt ez a látvány, hogy nagyot sikoltva összerogytam.

Mindez – gondoltam később – egy ravasz asszony gyűlöletének műve volt, aki így bosszulta meg férje romlását és halálát.

És én ezt a borzalmas asszonyt a történtekig annyira szerettem, hogy sokszor „mamácská”-nak neveztem.

IV. fejezet: Rossz hírek – Beteg leszek

St. Maurés.

Mikor a szörnyű idegrázkódtatás után ismét eszméletre tértem, odahaza feküdtem kis ágyamban. Jó atyám állt mellettem. Komoly arccal, aggódva vizsgálgatott.

– Apuskám, – kérdeztem szepegve – te is azt hiszed, hogy én tettem azt a szörnyűséget?

– Dehogyan hiszek én ilyesmit, édes fiam! Az a nyomorult Cagget merészelt gyanúsítani téged. Nemsokára tisztán látjuk majd a dolgot. A rendőrség már kiderítette a vizsgálat során, hogy rablógyilkosság történt. Mert egyidejűleg nagyobb összegű pénz is eltűnt. A Miss is gyanúba vették. Valószínűleg egyetértett a gyilkossal, hogy megszerezze azt a pénzt, melyre férje révén valami úton-módon jogot tartott. A szakácsnő pontosan emlékszik a szóváltásra, mely nagybátyád és a Miss között a végrendelet felolvasása után történt. Titokzatos múltja miatt magam sem bíztam meg a Missben teljesen. Hálóingedet bemázolta vérrel. Rád akarta háritani a gyanút. Aztán eltűnt a házból. Ha nem volt bűnös, miért tűnt el? Egyedül csak ő tűnt el.

– Mondd csak, apuskám, mennyi pénzt loptak el?

– Cagget szerint vagy ötvenezer dollárt, aranyban. Állítólag ez a pénz állandóan ott volt a bátyám fejevándora alatt.

– Érdekes! Ötvenezer dollárt követelt Miss Raynor is! ...

Nagybátyám eltemetése után egymásután hagyták el a házat a szakácsné, szobalány és a kocsis. A világ minden kincséért sem lehetett volna arra bírni őket, hogy az elátkozott házban egyedül maradjanak. Cagget volt az egyetlen, aki hogy leltárt készítsen a bútorokról és a könyvekről, – apám engedelmével – még pár napig ott maradt.

Mikor Cagget a leltárral elkészült, lezárták a házat. Az „elátkozott ház” magára maradt. Aki arrafelé járt, messze elkerülte. A kastélyról rémmesék jártak szájról-szájra.

Atyám reménye, hogy hamarosan felgyógyulok, kissé korai volt. A kiállott izgalmak következtében heves agyhártyagyulladás kaptam és régebbi betegségembe is visszaestem. Sokáig élet s halál közt lebegtem. Az alvajárás kellemetlen szokásától megszabadultam ugyan, de testileg teljesen elgyöngültem. Az orvosok tanácstalanul állottak mellettem. Állandóan szörnyű sejtelmek, borzasztó rémképek kínoztak. Nagybátyám arca fel-felbukkant képzeletemben. Néha barátságosan mosolygott, máskor dúlt vonású halottként mutatkozott.

Hiába hoztak vidám játszótársakat mellém. Nem tudtam megkedvelni őket. Atyám egyre bánatosabb lett, mert évek óta hiába várta, remélte gyógyulásomat. Végre hosszabb megfontolás és orvosaimnak tanácsa után elhatározta, hogy intézetbe ad.

Az intézeti elfoglaltság, pontos időrendhez kötött életmód, a velem egykorú társakkal való érintkezés talán visszaadják majd elvesztett egészségemet. Hosszas keresgélés után apám kiválasztott végre egy kitűnő, oktatásáról híres kollégiumot: a St. Maurés-i intézetet. Ekkor már 13 éves voltam.

V. fejezet: Úti élmények – Új pajtások

A vonat hirtelen megállt.

– St. Maurés! (olv. Szentk Maures) – kiáltott a kalauz.

Sietve ragadtam fel poggyászomat és elhagytam a kocsit.

A kis állomásépület mögött sebtiben tájékozódtam és a falut körülvevő hullámosan elnyúló mezők és a majorbéli fák csokra mögött kerestem a kollégiumot. Azt mondták, közel fekszik a faluhoz. Én azonban semmit nem tudtam felfedezni belőle.

A kikövezett országútra tértem, s onnan tekingettem a tovarobogó vonat után. Alig tettem vagy ötpercnyi utat, mikor a mezőn három ifjút pillantottam meg. Felém közeledtek. Kettő velem egykorú lehetett, a harmadik nálam valamivel nagyobb és idősebb. A három ifjú

mindegyikének vállán vadászpuska, a nagyobbiknál ezenfelül egy teltnek látszó vadásztáska is volt. Ezek bizonyára a kollégium növendékei, gondoltam.

Szemügyre vettem a közeledőket. Azon tanakodtam, hogyan lépjek érintkezésbe velük. Az ismeretség aligha árt egy idegenbe érkezőnek. – Mialatt így tűnődtem magamban az úton baktatva, egyszer csak azt érzem, hogy valaki hirtelen kiragadja kezemből a bőröndömet. Meglepetve fordultam meg. Egy züllött külsejű, 16–17 éves, magas és sovány alak állt mellettem. Tolvaj vagy csirkefogó lehet – villant meg agyamban. Ilyenfajta suhancok láttára szokta az ember pénzes tárcáját megtapogatni, hogy megvan-e még.

– Ugye, maga az új kollégiumi növendék? – kérdezte.

Mielőtt felelni tudtam volna, már folytatta:

– Mindig én gondoskodom a növendékek poggyászáról. Jöjjön, fiatalúr, ötven centért szívesen elviszem.

A szemtelen tolokodás kihozott sodromból.

– Add vissza azonnal a csomagomat! – kiáltottam.

– Micsoda? – vigyorgott arcátlanul a suhanc. Vállára kapta poggyászsomatom, egyik szemével szemtelenül rám hunyorított s gúnyolódó képpel kiöltötte rám a nyelvét.

Vad erőfeszítéssel ki akartam ragadni kezéből a táskámat. Kísérletem azonban nem sikerült, mert a ravasz fickó olyan ügyesen lóbálta maga körül a táskámat, hogy lehetetlen volt elkapnom.

– Öcsém, visszakapod a kofferodat, ha adsz előbb ötven centet.

Bosszúsan megálltam. Nem tudtam, hogy a zsarolóval mitévő legyek.

Nem voltam még hasonló helyzetben. Már-már hajlandó lettem volna arra, hogy kiszurkoljam a suhancnak a követelt váltságdíjat, de azonnal megbántam gyöngeségemet. Újabb kísérletet tettem, hogy megszerezsem poggyászsomatom.

– Hohó ... Még mit nem! – csúfolódott a fickó s oldalvást ugrott el mellettem. –

Mondtam már, hogy pénz nélkül nincs koffer!

– Add vissza tüstént azt a táskát! Parancsolom! – Reccsent meg mögöttünk egy erélyes férfihang.

Meglepetve fordultam hátra. Nagy öröömre a legkisebbik vadászt pillantottam meg. Legjobbkor érkezett. Barnaképű, izmos ifjú volt. Élénk integetésére másik két társa is hamar mellénk érkezett. Ismerkedésre nem volt időnk, mert a suhanc egy óvatlan pillanatban megugrott és vad igyekezettel loholt táskámmal tovább.

– Hát nem érted a szót? – kiáltott utána a barna ifjú. – Azonnal tedd le azt a csomagot!

– Van eszemben! – vigyorgott a csomag tolvaj és tovább futott. Utána akartam iramodni, mikor a három ifjú közül a legnagyobb, egy magas szőke fiú félretolt. Lekapta válláról a puskát, előre lépett.

– Hagyjátok, azonnal megszabadítom a fickót terhétől.

– Jaj, – kiáltottam – ne löje agyon!

– Ne aggódj – fordult felém a kis barna. – Meglesz tüstént a csomagod. Fiúk, nocsak, utána, kerítsük be a csirkefogót! – indítványozta. S már mind a négyen rohantunk is.

– Nagyszerűen fut ez a Percy (olv. Pörszi) – szólt hozzám futás közben a kis barna Tom.

– Csak láttad volna tavaly, mikor idejött. Milyen nyápic és vézna volt. Ma már nincs nála derekabb fiú Kansasban (olv. Kenesz). – Hohó, nézd csak! John barátunk leveszi vadásztáskáját. Mindjárt elcsípi az aljas fickót.

John, a legöregebb és legnagyobb – ki jóval megelőzött minket – már majdnem beérte a menekülőt. Hirtelen lekapta vadásztáskáját, a szíjánál fogva megcsóválta s nagy ügyesen a loholó tolvaj lába elé hajította, aki megbotlott és a földre bukott. Elcsíptük a jómadarat.

Mire lihegve feltápáskodott, mind a négyen körülötte álltunk. A fickó vadul mérte végig John Donnelt:

– Állj ki birokra velem, ha mersz! – szemtelenkedett.

- Helyes! De mibe megy?
- Egy dollárba! – felelte a fickó.
- Készen vagyok, kezdhetjük! – szólt a fiúk vezére s az ökölharcot bevezető egy-két mozdulatot tett.
- Jobban teszed, – szólt oda a vakmerő fickónak legkisebb társunk, Tom – ha az irhátat legott tovább viszed. Nem tudod, ki áll előtted?!
- Csak nem Donnel? – hüledezett a fickó.
- De bizony, John Donnel, saját személyében, aki ha el nem hordod magadat azonnal, úgy összever, hogy lepedőben szednek fel! – kacagott Donnel.
- Több se kellett a táska tolvajnak. Mint a megvert kutya – szó nélkül elsompolygott.
- A három vadászifjú felkacagott. Percy, a piros arcú, okos tekintetű, középső ifjú kedélyesen magyarázta:
- Mióta John Donnel barátunk a minap az egyik kötekedő falusi suhancot alaposan helybenhagyta, mint a tüztől, úgy félnek tőle. Ha megengeded, – tette hozzá kedvesen – bemutatlak a barátainknak.
- Szívből örülünk, hogy megismerhettünk – szóltak új barátaim, miután bemutatkoztunk és kezet fogtunk.
- Ez a vörös hajú úrfi volt az oka múltkor John síkraszállásának – tréfálkozott a kis Tom a középtermetű Percyre mutatva.
- Bocsánat, nem is vörös a hajam, hanem szőkén aranyos – vágott vissza Percy.
- A gyermekarcú szőke John letorkolta:
- Ha nem tudnád, pajtás, úgy nézz rá, hogy ő a legnagyobb naplopó az iskolában. Egyébként Wynn (olv. Uin) Percy úrnak még tíz élő testvére van otthon.
- Legott észrevettem, hogy a fiúkban három jóbarátra tettem szert. John Donnel, a legidősebb, kissé szeplős, nyílt tekintetű ifjú volt.
- Nagyon örülök, hogy megismerhettelek – szólt.
- Én is örülök, – feleltem – hogy találkozhattam veletek. Nem is hiszitek, mit jelent számomra a közös diákélet hosszas betegeskedésem után.
- Erre Tom Playfair kézen ragadott. Mosolyogva megforgatott, néhány lépést hátrált, végigmustrált úgy félszemmel, csípőre tett kézzel.
- Tudod, kedves Harry, – mondta – mit kell majd tenned? Sokat kell kacagnod és még többet híznod. A hízáshoz azonban az szükséges, hogy sokat légy és mozogj a szabad levegőn. Akkor majd lesz étvágyad és hízni fogsz. Most, sajnos, nagyon sovány vagy. Ezért vagy sápadt, ezért vagy ideges. Tom véleményét másik két barátom is helyeselte.
- Ne félj, Harry, – szólt Donnel – Kansasban hamar megerősödsz. Most pedig azt indítványozom, uraim, hogy ünnepeljük meg találkozásunkat; úgyis ritkán kapunk új növendéket! Tom, ma te vagy a házigazdánk!
- Szívesen – mondta Tom. – Csak azt súgjátok meg, hogy mit óhajtanátok! Talán gyümölcskalácsot vagy valami más édességet?
- Mind a kettőt – válaszoltuk egyhangúan.
- Rendszerben van! Menjetek csak szép nyugodtan előre; én bevásárolok és jövök utánatok – szólt Tom s magunkra hagyott.
- Nevetgélve mentünk keresztül a takaros kis falun és vidám históriákat mesélgettünk egymásnak.
- Alig hagytuk el a falut, Tom máris utolért bennünket.
- Letelepedtünk az utunkat szegélyező zöld gyepre. Tom felbontotta a magával hozott elemőzsiás csomagot s valamennyien a fiatalság boldog gondtalanságával falatozni kezdtünk. Mondanom sem kell, hogy az utolsó morzsáig mindent elfogyasztottunk. Étkezés után egy útszéli kútnál a szomjunkat is eloltottuk. Felülvélve folytattuk utunkat.
- Harry, – kezdte Tom – tudsz-e futballozni?

– Nemigen – feleltem bizonytalanul. – Amint látod, hosszas betegségem miatt még nagyon gyenge vagyok.

– Tom, te foglalkozhatnál majd Harryval és megtaníthatnád sok mindenre – ajánlotta Percy.

– Nagyon szívesen! – fordult felém barátságos mosollyal Tom. – Percy is ilyen sápadt és csenevész gyerek volt, mint te most, amikor idejött. Senki el nem hitte volna akkor, hogy Percy valaha is közénk kerül. Most pedig ő a mi kedvelt balszélsőnk, aki minden labdát kivéd, még az enyémet is! Ez pedig – majd tapasztalni fogod – nagy szó! Én mondom neked, pajtás, Percy olyan ügyesen kaparintja el a labdát mások orra elől, hogy réme lett minden csatárnak. Futásban nincs párja Percynek a fiúk között.

Mialatt Tom ilyen önzetlenül lelkesedett, Percy a dicséret miatt irul-pirult. Nem tetszett neki a szemtől-szembe való dicséret.

John Donnel, aki Tom dicsőítő beszéde alatt lopva alaposan végigmustrált, megszólalt:

– Igazad van, Percy! Harry még kitűnő futó lehet. Én hiszem, hogy hamarosan megállja majd a helyét! – Hozzám fordult: – Majd Tom elvállalja kiképzésedet.

Tom és Percy tisztelettel hallgatták a náluk csak pár hónappal idősebb Johnt, aki ki is érdemelte ezt a tekintélyt. Mert ő volt a kollégium első és legismertebb versenyjátékosa. Utána a parancsolásra termett Tom Playfair következett. Őt még év elején a Blue Clippers-Club (olv. Blu Klippers) megalakulásakor választották meg kapitánynak.

– Ha John így látja jónak, – felelte Tom – örömet vállalalak, Harry! Egy hónap alatt kiképezlek. Akkor aztán te is tag lehetsz!

A futballügy elintézése után az iskolai helyzetet vitattuk meg.

– Percy és én az első osztályban vagyunk – mondta Tom. – Három éve tanulunk latinul és két éve görögül. Jó lenne, ha te is a mi osztályunkba kerülhetnél. Sokért nem adnók. És van egy nagyszerű tanárunk: Middleton (olv. Middleton) úr. Kitűnően tanít. Ha ő ad elő, nem alszik senki. Értesz már valamit a latinhoz?

– Nem sokat! Betegeskedésem miatt harmadfél évig magántanuló voltam. Latint, görögöt, számtant tanultam reggeltől délig. Délután szabad voltam.

– Irigylendő helyzet! – kiáltott Tom lelkesen. – Micsoda gyöngyéleted lehetett!

– Hát hogy haladhattál te akkoriban a latinban, ha naponként csak egy-két órád volt? – kérdezték új társaim megütődve.

– Hogyan? Két hónapig csak a Historia Sacra-t nyúztuk. Aztán Cicero leveleit fordígtattuk. Később már angol mondatokat fordítottunk latinra.

– Ez nagyszerű! – állapította meg palástolhatatlan örömmel Percy. – És az igékkal hogy állsz?

– Naponként könnyűszerrel vágok be 5–10-et. Ma már tudok is vagy hatszázat.

– Hasznodra lesz! – biztatott kezét dörzsölve Tom. – Te is velünk tartasz majd! Mert tudod, Percy és én nagyon érdeklődünk a latin iránt. Jövőre mi szeretnők elvinni latinból az érdemjelet, mely a legjobb pályamunkát beküldőknek szól. Úgy bizony!

– Ha megengeditek, – szóltam lelkesülten – én is veletek tartok, hogy a jövőre szégyent ne valljatok!

– Kezet rá! – kiáltott Tom elragadtatással és megszorította a kezemet: – Egyesült erővel fogunk küzdeni a díjért!

Elámultam. Micsoda hévvel tárgyalják ezek az iskolai és tanulmányi kérdéseket! Helyén van ezeknek a fiúknak a szíve és lelke! Szeretik a játékot, de elvégzik becsülettel a munkát is, ha kell!

Részletesen megbeszéltük a versenyre készülési módját. Arra a megállapodásra jutottunk, hogy teljes erővel azonnal nekilátunk a munkának: nyolcan: Tom, Percy és én, Joe Whyte, Harry Quip, Willy Ruthers, Joe Richards és vezérünk: John Donnel.

A hét barátom vagy a hét „nagy”, így nevezte Tom a díjért közösen pályázókat – megismerttet majd engem Caesarral és Sallustius-szal, – ők már nagyon otthonosak műveikben, hiszen két évig foglalkoztak velük – én meg viszont Cicero legfontosabb munkáit veszem át velük.

Észre sem vettük, hogy beszélgetés közben megérkeztünk St. Maurésba.

VI. fejezet: Első szünnapom

Tom barátom egyenesen a prefektus úr szobájába vezetett. A Páter, – egy magas, szikár, sötéthajú férfi – aki sötét pápaszemet hordott – íróasztalánál ült és éppen valami könyvben búvárkodott, mikor beléptünk.

– Páter, – szólott Tom – engedje meg, hogy bemutassam legújabb növendékünket: Harry Dee-t.

A Páter letette tollát és érdeklődő arccal fordult felénk. Szíves modorban, barátságos szóval köszöntött, és kívánta, hogy érezzem magam az intézetben otthonosan. – A nyájas fogadtatás eloszlatta idegenkedésemet. Mi több, a Páter szeretetreméltósága valósággal megnyert.

– No, melyik osztályba vegyünk fel, édes fiam? – kérdezte barátságos mosollyal.

– Tessék a mi osztályunkba felvenni Harryt! Két évig tanult latint és görögöt, Páter.

– Jól van! – bólintott elégedetten Delmar atya. – Nagyobb biztonság kedvéért azonban előbb megvizsgáztatom Harry barátunkat. Addig várj, fiam, pár percig, kint a folyosón.

Tom eltávozott. A Páter beszélni kezdett.

– Gratulálok, Harry! Szerencséd van, hogy mindjárt Tomra és két társára találtál; derék gyerekek. – De nézzük meg egy kicsit a latin tudományodat!

A prefektus úr nagyszerűen vizsgáztatott és nagyon ügyesen kérdezett. Nagy gyakorlata volt már. Öt perc alatt teljesen tisztában volt ismereteimmel. Elégedetten bólogatott feleleteimre és én nagyon boldog voltam, hogy minden kérdésére szabatos választ adtam.

– Jól van, nagyon jól van, kedves Harry – szólott végül. Itt az első osztályba szóló felvételi lapod. Légy szorgalmas és szófogadó. És érezd jól magad. Ha valamire szükséged van, vagy valami bajod és nehézséged van, ne restelkedj, jöjj csak bizalommal ide. Én azért vagyok itt, hogy meghallgassak mindenkit és segítsék minden fiúnak. Most elmehetsz, fiam! Isten áldjon meg!

Künt Tom fogadott. Mikor meghallotta, hogy az ő osztályába kerülök, nyakamba ugrott és megcsókolt. Ahogy keresztülmentünk a tágas udvaron, ott láttuk Donnelt és Percyt vagy egy fél tucat fiú társaságában.

– Hurrá! – kiáltott Tom. – Percy és John már bejelentették érkezésedet. Nézd csak! Ott az a főtisztelendő úr páter Middleton. Nincs a világon több olyan tanerő, mint ő. Aranyember. Osztályunkban mindenki szereti és mindenki rajong érte.

A Páter felénk jött.

– No, kis Harry, – kérdezte barátságosan, miközben kezet fogott velem – melyik osztályba vettek fel?

– Az első osztályba, főtisztelendő Páter – feleltem illemtudóan.

– Bravó! Isten hozott hát St. Maurésba és az első osztályba, a mi virágos kertünkbe!

Akár hiszik, akár nem, de én úgy vettem észre, hogy a Páter együtt örült Tommal, hogy én az első osztályosok közé kerültem. Middleton atyát – amint azt később megtudtam és magam is tapasztaltam, minden diák szerette, mert egyszerűséggel, bensőséggel és szeretettel bánt kis növendékeivel. Tette ezt talán azért, mert lelke mélyén üdén tudta megőrizni a gyermekkor sok édes emlékét.

Az udvaron a többi növendéknek is bemutatattak, úgyhogy egy-kettőre otthonosan éreztem magam. – Éppen Tommal és Percyvel beszélgettem, amikor egy kisfiú szaladt hozzám. Megfogta a kezemet és kissé félrehúzott, távolabb a többiektől.

– Szervusz! – mondotta bátran. – Örülök, hogy én is megismerhettelek; ha Wynn Percy szeret téged, úgy jó fiúnak kell lenned. – De mondd, hogyan tetszik neked Percy? – Kis barátom nagy, fekete szemeivel kérdőleg nézett rám.

– Nagyon helyes és kedves fiú – feleltem.

– Csak kedves? – Legott láttam, hogy kis barátomat nem elégítette ki ez a felelet. Ő azonban észrevette zavaromat és más irányba terelte a beszélgetést.

– Mondsza, szereted-e te a számtant?

– Őszintén szólva: *nem nagyon!*

Kis barátom megvigasztalt:

– Sok diák van, aki nem szereti a számtant; de én nagyon kedvelem! – Aztán fordított egyet a beszéd fonalán pár percnyi hallgatás után:

– Mondd, katolikus vagy-e te?

– Igen! – feleltem.

– Én is! Apám nemrégiben még anglikán vallású volt, de később áttért.

– Ez, ha nem csalódom, a te munkád és érdemed?

– Nem egészen, csak részben. Mert a katekizmus is nagy segítségünkre volt. Különben az én nevem: Frank Burdock (olv. Frank Bördokk). Ugye szép név a Burdock?

Helybenhagytam. – A kicsi azonban zavartalanul folytatta:

– Hát ide hallgass! Tudod-e, hogy Percy a legjobb fiú a föld hátán? Én Percyért tűzbe megyek. Ezt soha ne felejtsd!

Alig mondta ezt Frank, a pöttömnyi kis ember – már tovább futott. Mosolyogva néztem utána s arra gondoltam, hogy ez is egy jó ember.

Korán vacsoráztunk. Utána Tommal a játszótérre mentem.

– Engedélyt kaptunk, Harry, hogy idejöhessünk. Idejében kell a gyakorlatokat megkezdeni. Bár erős csapatunk van, az öklözésben kissé még gyengék vagyunk. Te majd kiegészít bennünket s akkor minden karikacsapásként megy!

Egymástól kellő távolságra állottunk fel. Tom felszólítására a játékot én kezdtem el. Egy erős ütéssel elröpítettem az első labdát.

– Nagyszerű, – lelkendezett Tom – csak így tovább! Ügyesen!

Vagy öt percig hajigáltuk a labdát, s már éreztem, hogy a vér erősebben kezd lüktetni ereimben.

– Dobásban beváltál – örvendezett Tom velem együtt a sikernek. – Most aztán lássuk, hogy ütni tudsz-e?

– Pompás – jegyezte meg elégedetten, mikor elkapta az általam messze kiröpített labdát. Egy-kettőre sokra viszed, ha bírod lélegzettel.

– Öt-tíz percnél aligha bírom tovább – feleltem.

Tom éppen válaszolni akart, mikor azt vettük észre, hogy lóhalálában lohol felénk Harry Quip (olv. Herri Kvipp).

– Kétszázötvenen vagyunk – kiabálta már messziről.

Csodálkozva néztünk rá. Ő csak ugrált, táncolt tovább, kitartóan.

– Kétszázötvenen az árnyékban? – tréfálkozott vele Tom.

– Csodát! Az intézetnek kétszázötven növendéke van. Harry Dee tölti be a 250. létszámot. – Hurrá! Ez már derék! Tudjátok, hogy ezért szünet jár? – kiáltotta jókedvűen Tom. – No, ne vágjatok olyan csodálkozó arcot! Holnap szerda, fürdeni megyünk és úszni fogunk! Hurrá!

Még mielőtt tudtam volna, miről is van szó, karon ragadtak és nagy diadallal hurcoltak vissza a kertbe. A fiúk nagy örömrivalgással fogadták a jó hírt. Lelkendezve siettünk vagy harmincan a páter rektor szobája felé.

– Ki fog beszélni? – kérdezte Joe Whyte (olv. Dzso Veit).
 – Percy, Percy – zúgta kórusban a kis sereg.
 – Jó, gyertek hát, majd én beszélek – mondta Percy s bekopogtatott. A Páter „szabad!” kiáltására egymásután betódultunk a szobába.
 – Főtisztelendő Páter Rektor, – gratulálni jöttünk – kezdte Percy a mondókáját. Társaink nevettek. Páter Rektor csodálkozó arcot vágott.
 – Gratulálni jöttetek? – Aztán miért? – kérdezte.
 – Azért, mert a diákok száma az intézetben a mai napon 250-re emelkedett.
 – Igen, Páter, igen! – hallatszott valamennyi torokból. Frank Burdock örömeiben magasra dobta a sapkáját.
 Páter Rektor elmosolyodott.
 – Szép, szép, fiaim; – mondotta – csak azt nem értem, miért kell ezért most gratulálni nekem?
 – Azért, – vágta ki Percy nagy bátran – mert nekem az öregebbek azt mesélték, hogy mikor főtisztelendő Páter Rektor itt igazgató lett, csak 125 tanuló volt az intézetben. Ma ez a létszám megkétszereződött. Ezért mi, kicsinyek, teljes szívünkből gratulálunk.
 Páter Rektor tekintete felvidult.
 – Ahá! Értem már, hogy miben sántikáltok. – No jól van. Holnap délutánra szünetet adok. Lett erre ujjongás és véget érni nem akaró hurrázás! Repeső szívvel, ragyogó szemmel mondtunk köszönetet a Rektor Úrnak és ujjongva vonultunk le a kertbe tudtul adni a többieknek is az örvendetes hírt.

VII. fejezet: Fürdőkaland

Este, kitörő örömömbre, azt vettem észre, hogy ágyam Percy-é mellett áll. A nap eseményeitől kimerülten csakhamar elaludtam, és ami máskor csak nagyritkán történt meg, a következő reggel ébredtem fel az intézeti csengettyű szavára.

Páter Middleton minden várakozásomat felülmúlta. Élvezetes latin órái valósággal tovaröppentek. Egy perc nem maradt felhasználatlanul. Rendkívül közvetlen volt a mód, melyen az eszmecsere tanító és tanítvány között folyt. A latin dolgozatok és fordítások különös varázserővel bírtak. Nemkülönben a feledhetetlen, sok szép történettel tarkázott görög órák. A Páter aztán értett hozzá, hogy miképpen kösse le tanítványainak éber figyelmét. Szinte mi is ott éltünk a régi görög és latin korban.

A toronyóra végre elütötte a delet. A tanítás befejeződött. Kezdődött a félnapos szünet.

Ebéd után sétálni mentünk páter Middletonnal. Lehattunk vagy negyvenen. Elhatároztuk, hogy ezen a verőfényes őszi napon fürdeni és még egy utolsót úszni is fogunk. A falun keresztül nekivágtunk a folyó felé vezető útnak.

– Látod, – szólt Frank – valahányszor úszni megyünk, mindig összeverődik a rendes banda. Majd megismered te is őket. – Lehet, hogy új dolog lesz előtted, amit most mondok. Útközben mindig elmondjuk a Miasszonyunk litániáját, hogy a Szűzanya oltalmazzon meg minden bajtól bennünket. Hát nem szép szokás-e ez?

– De igen – feleltem. – Nagyon örülök, hogy veletek lehetek.

– Kezddhetjük? – kérdezte Tom.

– Igen! – volt a válasz.

Tom volt az előimádkozó. Elkezdtek fennhangon felváltva imádkozni a litániát. Tom hangján, arcán, egész magatartásán meglátszott, hogy szívéből imádkozott. A többiek is igaz áhítattal és összeszedettséggel felelgettek: „Könyörögi érettünk!”

Milyen különös volt. Később vettem észre, hogy ez az igazi, őszinte áhítat valami kedves varázssal árasztotta el a növendékek tanulását, játékát, minden tettét. Amint délben

megkondult az Angelus-ra hívó harang, elhalkult a zsvajgó élet, megszűnt a futkározás. Csendben, vigyázz állásban, fődetlen fővel mindenki elimádkozta az Úrangyalát. Utána újra kezdődött a játék.

Alig végeztük el a litániát – elértük a folyót.

– Nézd csak, Harry! – csacsogott Frank – milyen sárga most a folyó!

– Mint az az ember, aki sokat cigarettázott – jegyezte meg valaki.

– A májbetegeknél is ilyen sárga a színük – kotyogott George Keenan.

A folyóhoz értünk. Széteszlottunk a fák és bokrok mentén, és vetközni kezdtünk.

– Ma már hideg lesz a víz, fiúk – állapította meg Tom. – Jó úszó vagy, Harry? – kérdezte tőlem.

– Sajnos, nem – válaszoltam. – Alig tudok tizenkét mozdulatot végigcsinálni.

– Akkor ma nagyon vigyázz! Ne menj be messze! Majd én megmutatom, meddig mehatsz be, veszély nélkül.

– Ne búsulj, Harry – vigasztalt Frank. – Én is így voltam addig, míg meg nem tanultam úszni, így volt Percy is!

– A nyáron sokat fürdőztünk – vette át a szót Percy. – Napjában kétszer is lejtünk a folyóhoz. De tudunk is úszni!

– Tom és Percy úsznak a legjobban – újságolta Frank nagy igyekezettel.

– Ne dumáljatok már annyit, siessetek! – kiáltott ránk Tom.

Nemsokára mindannyian ott hancúroztunk a vízben. A természet ünnepi csendjét a paskolás zaja és boldog gyermekkacaj verte fel. Aztán játszani kezdtünk. Fölfújtunk egy tarka nagy gumilabdát és azt ütögettük, egymásnak kézről-kézre adva. Tőlem nem messze, kissé beljebb Frank Burdock állott. Tom feléje ütötte a labdát. Frank vidám nevetéssel ugrott hátra. – Elrémülten s önkénytelenül ijedten felkiáltottam. – Félelmem nem volt alaptalan. Mert nagyobb víz hullám közeledett a kis Frank háta mögött. Mire a bajt mások is észrevették, a hullám elborította Frankot. Egy pillanat alatt eltűnt a fiú szemünk elől.

Azonnal utána akartam vetni magamat. Nagy könnyelműség lett volna részemről. Szerencsére hirtelen mellettem termett Tom:

– Vissza, Vissza! – ordította.

Ösztönösen engedelmeskedtem. Lélegzet fojtva lestem: mi lesz?

Tom néhány biztos csapással arra a helyre úszott, ahol Frank eltűnt. Ugyanott most egy másik fej bukkant fel hirtelen. – Percy volt. A víz alatt úszott odáig s most felbukkant Tom mellett. Pár pillanat múlva vagy 20 lépésnyi távolságban a fiúktól megpillantottuk a hullámok közt Frank arcát is. Szeme csukva volt, arca ólomsápadt. Hogy egy pillanatra kiemelkedett a vízből, láttuk, hogy halántéka sebes. Vértó jelezte a helyet, ahol újra eltűnt ...

E pillanatban Middleton atya szilárd hangja csendült meg a part felett:

– Percy, meg Tom! Isten nevében ússzatok előre! – a többiek azonnal hagyják el a folyót!

Mindenki szó nélkül engedelmeskedett.

Percy és Tom bátran szelték a vizet és szorosán úsztak egymás mellett. Szinte versenyt úsztak egy darabig. Aztán hirtelen abbahagyták a tempózást. Megálltak és körültekintettek. Franknak sehol semmi nyoma.

Hős társaink újra alábuktak. Sajnos, az a hely, ahol Frank elmerült, mély volt és a parttól távol esett.

Páter Middleton is ledobta magáról ezalatt kabátját, cipőit és a hullámok közé vetette magát. Gyors és hatalmas csapásokkal közeledett a helyhez, ahol Frank ismét alámerült. Ily kitűnően úszni azóta se láttam senkit.

Tom most a Páter oldalán bukkant fel. Nagyot lélegzett és szétnézett. A következő pillanatban Percy is megjelent, – sajnos – ő is egyedül.

Rémülten kiáltottunk fel valamennyien. És térdre hullottunk. Páter Middleton most mondott valamit a két fiúnak, aztán egyszerre mindhárman víz alá buktak.

Lélegzetünket visszafojtva várakoztunk. Minden másodperc hosszú negyedórának tűnt. – Hirtelen a folyó közepén felbukkant egy kéz. A víz nagyot loccsant. Páter Middleton bukkant fel. Mély sóhajtással vett lélegzetet. Jobb karjában az elalélt Frankot emelte.

Tom is felbukkant és tüstént a Páter mellett termett. Megkapta Frank egyik karját s így segített partra hozni már majdnem elveszettnek hitt kis barátunkat. Percy tőlünk lejjebb ért szerencsésen partot.

Alig értek a Páter és Tom sekély vizet, örömrivalgás üdvözölte őket. Azóta se hallottam igazabb, őszintébb, lelkesebb üdvözlést.

Száz kéz nyúlt sietve hőseink elé, hogy partra segítse őket.

VIII. fejezet: A betegszoba – Egy kedélyes est

Frank és a Páter volt hazafelé menet beszédünk tárgya.

– Azt hiszem, hogy a Páter összekötött kézzel és lábbal is tudna úszni – állapította meg George Keenan. – Istenem, te Frank, milyen izgalmas pillanat is volt az, mikor a vízbe vetette magát, hogy téged megmentsen!

– Te Tom! – nem árulnád el nekünk, hogy mit mondott a Páter – mielőtt a víz alá buktatok? – kérdezte John Donnel.

– Egy Üdvözlégy-et kért.

– Ez volt az egész? – ámuldoztak többen.

– Ez! – felelt Tom nyugodtan. – Ebben minden benne van! Lehet, hogy el sem hiszitek, de így van: a víz alatt töltött másodpercek alatt többet és forróbban imádkoztam, mint első szentáldozásom reggelén. Mikor az Üdvözlégy végére jutottam, – úgy éreztem, hogy Szűzanyánk biztosan meghallgatja könyörgésemet.

– Ez szép! – mondta meghatva Percy. – Mégis csak csodálatos imádság az „Üdvözlégy Mária!”

– Lám, – vetette közbe élénken a kis Frank – el sem hiszitek, amit mondom... Amint a hullám elragadott, elfeledkeztem pillanatok alatt mindenről, de mindenről. Elvesztettem az eszméletemet... Csak annyit éreztem, hogy hideg, homokos talajon fekszem, s valami tompán zúg felettem. Ködösen, tompán sejtettem, hogy elvesztem. Hogy életemből már csak néhány perc van hátra. Valahogy mégse voltam annyira megrémülve, hogy eszembe ne ötlött volna: Nini! – Az imént még együtt imádkoztam veletek a Szent Szűz litániáját... és ha hiszitek, ha nem, már nem féltém. Az Üdvözlégyet kezdtem én is imádkozni, s alig hagytam el az ima közepét, homályosan éreztem, hogy egy markos kéz karon ragad. – Nem tudom, mi történt velem tovább. Elájultam. Csak a parton tértem magamhoz.

– Csodálatos! Az együttes, szívünk mélyéből fakadt imádság: hatott! – állapította meg Percy, s elgondolkodott.

Valamennyiünknek ez a gondolat járhatott eszében. Aznap Frank esetéből megtanultuk, hogy az imádság életünk nélkülözhetetlen eszköze és fenntartója, s hogy a Szűzanya sohasem zárkózik el ifjú tisztelőinek kérése előtt.

Kevéssel vacsora előtt páter Middleton félrehívta Tomot:

– Emlékszel-e, Tom fiam arra a versenyfutásra, amelyet Percyvel futottál Pawnee Creeckre?

– Hogyne, emlékszem, Páter – felelte.

– És a betegszobában elköltött kedélyes vacsorára?

– Arra is!

– Hát ugyanezt megismételjük ma. Mindháromatoknak alapos pihenésre van szükségtek. A feladat elkészítése alól felmentelek benneteket. Félnyolc előtt fel nem kelhettek. Egy vendégpap van nálunk: reggel negyedkilenckor fog szentmisét mondani, ezt a misét

hallgassátok. Harryt is elvihetitek magatokkal. Félek, a ma történtek nagyon megviselték amúgy is gyenge idegzetét. Esti harangszóra menjetek a betegszobába. Jó vacsorát kaptok.

A vacsora kitűnő volt, és repetálni is lehetett. Mivel mindnyájan elálmosodtunk, nyugovóra tértünk. Én azonban nem tudtam elaludni.

Már vagy félórája hánykolódhattam nyugtalanul ágyamban, amikor valaki megérintette a karomat. Megfordultam. Az éjjeli lámpa bágyadt világánál Tomot pillantottam meg. Szeretet és gyengéd részvét sugárzott szemeiből.

– Szegény Harry, – kezdte – ugye nem tudsz elaludni?

– Nem, – suttogtam – pedig olyan fáradt vagyok.

– Szegénykém! A mai izgalom alaposan megviselhetett ugye? Már az első alkalommal, hogy megláttalak, észrevettem, hogy valami borzasztó dolog nagyon megviselhetted valaha a kedélyedet.

– Mit mondasz? – kérdeztem izgatottan. – Nem értelek, Tom.

– Maradj csak nyugodtan! Majd elmagyarázom – felelt. – Azt hiszem, hogy valamikor rémes eseménynek lehettél szemtanúja. Nem gyilkosságnak? Te?

Az ámulattól majd kiugrottam ágyamból.

– Eltaláltam ugye? – folytatta a bizonyosság érzetével. – Láttam én már ilyen esetet. Így volt ez egyik legjobb barátommal, Jimmy Aldine-nel is (olv. Dzsimi Eldin). Szegényke már meghalt. Ő is gyilkost látott. Majd elmesélem egyszer ezt a történetet is; de csak úgy, ha te is elmondod nekem a magad történetét.

– Jó, majd egyszer elmondom.

– Nekem azt mondták, Harry, hogy a te mamád már meghalt. Igaz ez, Harry? – kérdezte részvétellel.

– Igen! – feleltem szomorúan.

Tom most szokatlan gyengédséggel, meleg részvétellel tekintett rám.

– Igen, Tom, – s visszagondoltam édes jó anyámra, meg arra, aki a helyét elfoglalta – olyan rossz mama nélkül élni! S hogy ezt elmondtam, könnyel telt meg a szemem.

– Ne sírj, – én megértelek – vigasztalt Tom szelíden. Az én édesanyám is korán meghalt... Alig emlékszem már vissza jószágos arcára. Atyám azt mondta, hogy anyám valósággal szent volt. És én ezt el is hittem neki. Biztos vagyok benne, hogy most is az égből néz le ránk. – De lásd, én már szereztem magamnak valakit, aki a földön anyám helyett édesanyám legyen. Veled is így lesz majd. Elhiszed?

Mindketten hallgattunk. Tom aztán felegyenesedett.

– Nagyon fáradt vagyok, aludni térek. Már aludtam volna, ha észre nem veszem, hogy te még ébren vagy. – Tudod mit – derült fel az arca hirtelen. – Gondoltam egyet. Ágyamat idetolom a tied mellé. Jó lesz? Ha aztán félnél vagy a sötétben felébrednél, lökj oldalba, cibáld meg, de jó erősen. Arra én azonnal felébredek.

Alighogy ezt elmondtam, máris odatolta nagy csendben ágyát az enyém mellé.

– Tom! – hogyan háláljam ezt meg neked? – kérdeztem tőle meglepetten.

– Ugyan, Harry! – legyintett. – Hát ez is valami? Helyemben az intézet bármelyik más növendéke is megtette volna érted ugyanezt. Csak ezt akartam elmondani. S most jó éjt! Isten veled!

– Bebújt ágyába, keresztet vetett magára, betakaródzott és szemét lehunyva, egykettőre elaludt.

Tom jelenléte teljesen megnyugtató volt. Okos, nyájas szavai mélyen emlékezetembe vésődtek. Észre sem vettem, hogy én is elszenderedtem. Tarka álmvilágban járt melege és szeretetre vágyakozó lelkem.

IX. fejezet: Rossz éjszaka – Gyötrő látomások

Másnap félnyolc órakor teljes épségben keltünk. Pompás reggeli után részt vettünk az utolsó szentmisén. Utána összeszedtük könyveinket és siettünk az előadásra.

Délután barátságosan elbeszélgettem Tommal. Elmeséltem neki eddigi életem kisebb-nagyobb mozzanatát. – Barátom nagy érdeklődéssel hallgatott. Mikor bevégeztem a történetet, sokáig hallgatott; gondolkodott.

– Tudod-e, pajtás, – szólalt meg végre – mi az én véleményem erről az egész dologról?

– Mondd csak meg bátran, nem neheztelek meg érte.

– Hát tudod, Harry – én azt hiszem, hogy ennek a gyanús históriának még nincsen vége. Különös. Te – mint mondod – úgy szeretted a nevelődet, mintha második anyád lett volna. A kollégiumban eltöltött három év alatt arról győződtem meg, hogy a fiúk ritkán változtatják meg valakivel szemben vonzalmukat vagy ellenszenvüket. – Ha tehát nevelőnőd tényleg megölte volna nagybátyádat, aligha a pénz miatt ölte volna meg.

– Úgy, te is azt mondod, hogy a Miss nem tehetett ilyen szörnyűséget! – sóhajtottam megkönnyebbülten.

– Lásd, mit tagadjam, – folytattam vallomásomat – eddig soha nem tudtam megbékülni azzal a gondolattal, hogy az, akit annyira szerettem, az, akiben annyira megbíztam, valaha is ilyen ocsmány gonosztetre vetemedhetett volna.

– Mindig így van az, – ha valakit szeretünk – bólogatott Tom. – Aztán, mintha valami hirtelen eszébe ötlött volna, váratlanul felém fordult:

– Mondd csak, te! Nem vettél észre rajta néha olyasvalamit, amiből arra következtethettél volna, hogy elmebeli állapota nincs egészen rendben? Hogy az értelme, öntudata elhomályosodott vagy elborult volna?

– Nem – feleltem határozottan némi gondolkodás után. – A Miss másokkal szemben hideg és tartózkodó volt, de velem szemben mindig nagyon kedves és barátságos, szinte anyai volt. Nem emlékszem egyetlen szavára, cselekedetére, mely az örülségnek csak a gyanújára is okot adhatna.

– Helyes! – felelte Tom. – Én ezt csak azért említettem, mert esetleg megtörténhetett, hogy elméje pillanatnyilag elborult és így ölte meg nagybátyádat. Józanésszel ugyanis ilyet senki nem tehet!

Tom véleménye megnyugtató.

– Még valamit, Harry – folytatta élénken. – Mondd csak, mi is van azzal az „elátkozott” házzal? Te csakugyan elhiszed, hogy éjféltájban kísértetek járkálnak benne?

Ez a kérdés valóban meglepett.

– Ebben nem vagyok teljesen bizonyos – mondtam. – Egyet azonban tudok és ez az, hogy a bácsi temetése óta senki sem mer a házba bemenni, mert a környéken mindenki arról suttog, hogy ott kísértetek járnak.

– Nono! Az emberek sok képtelenséget beszélnek! – legyintett Tom. – Nem kell mindent azonnal készpénznek venni. – Tudod-e mit? Van egy kitűnő tervem. Ha sikerül megvalósítanunk, világosan látjuk majd az egész dolgot. Mert hát miért is volna elátkozott az a szerencsétlen ház? Hiszen semmi köze nincs a véres esethez. Az is bizonyos, hogy az alapos próba semmi esetre sem árt; sőt csak hasznunkra lehet!

– Mi tehát a terved?

– A következő: a legközelebbi szünidőben egy teljes éjszakát töltünk majd el a nagybátyád házában: kettesben. Ha ma talán még idegenkedsz ettől a gondolattól, fogadni merek, hogy nyárra már örülni fogsz ennek a tervnek.

– Erre nem teszek határozott ígéretet – adtam meg Tomnak a feleletet.

– Nem is szükséges – válaszolta Tom, az én romantikus hősöm. – Tavaszra már te is bátrabb legény leszel. Biztos vagyok felőle, hogy akkorra már „igent” mondasz. – Percynek is megemlítem a dolgot. Meglásd, ő tüstént benne lesz a mókában és velünk tart.

Most már bizonyosra vettem, hogy Tom bátor gyerek, aki nem egykönnyen hisz a kísértetekben. Tom különben is kedvelte a kalandos terveket. Egy teljes éjszakát átvirrasztani abban az elátkozott, sötét kastélyban – teljesen az ő szája íze szerint való csemege – gondoltam.

Éjszaka újra nem tudtam elaludni. Gondolataim egész nap ama szomorú éjszaka eseményei körül kalandoztak. Így nem csoda, ha aznap este kínzó rémképek gyötörtek. Úgy éreztem, mintha meg volnék babonázva. Sajnos – a fürdés alkalmával történt baleset erősen megviselte, a Tommal való hosszas beszélgetés pedig élénken felizgatta képzeletemet.

Nyugtalanul hánykolódtam ágyamban. Láttam a komor házat, mogorva nagybátyámat, a ravaszképű, sunyi tekintetű szolgát és nevelőnőmet. Majd hirtelen nagybátyám szobájába kerültem, ahol borzadva néztem az élettelen holttestet.

De jöttek rémesebb jelenetek is. Láttam egy kisfiút, – önmagamat – amint ijedt kiáltással ugrik ki ágyából. Szorongva körültekint, riadtan nézi vérrel bemocskolt hálóingét, a vérben ázott kesztyűt és a padlón sötétlő vérfoltokat. S mind bizonyosabbá vált előttem, hogy az a kisfiú én vagyok. – Hirtelen kiugrottam ágyamból, mint azon az emlékezetes reggelen s teljes erőmből sikoltozni kezdtem.

– Segítség! Gyilkosok! Segítség!

Kiáltásaimra megtört a varázs. Minden tagomban fázósan reszkettem. Levegő után kapkodva álltam a hálóterem közepén. Néhány halványarcú, hosszúinges fiú vett riadt csodálkozással körül. Még mielőtt öntudatára ébredtem volna, hogy mi történt velem, éreztem, hogy egy meleg, puha kéz simogatja arcomat s valaki lágy hangon csitítgató szavakat sugdos fülembe; mint mikor az édesanya becézgeti, nyugtatja beteg gyermekét. – Egyszer Percy nem hozta ki sodrából őrzőngésem.

– Keltsétek fel páter Middleton – rendelkezett.

Csodálatos. Páter Middleton ez egyszer nem ébredt fel, hiába zörgettek sokáig ajtaján a gyerekek. Ma ő aludt a legmélyebben.

– Ne keltsétek fel! – szólt Keenan határozottan – hagyjátok őt nyugodtan pihenni; roppantul kifáradhatott.

– Igazad van – Keenan – súgta oda George; te mindig fejeid ütöd a szöveget. Magunk is elintézhjük a dolgot. Én majd átviszem Harryt a betegszobába és vele töltöm az éj hátralévő részét.

– Ezt nem engedhetjük meg – válaszolta egyszerre Percy és Tom.

– Ám Percy nem engedett.

– Tom, te eredj és fekédj le. Ma már éppen eleget fáradtál. Bízátok csak rám Harryt.

Halk tanácskozás következett. A fiúk végül is abban állapodtak meg, hogy erre az éjszakára Percy gondjaira bíznak.

– Most pedig csend legyen! – Jön a prefektus úr! – Mars, mindenki vissza az ágyába! – kiáltott Keenan, aki a hálóterem ajtajánál állott.

A társaság most már vidáman engedelmeskedett.

Én, Percy kíséretében, a prefektus úr jóváhagyásával, átköltöztem a betegszobába. Percy lefektetett. Mint egy őrangyal, ágyam mellé ült, fölém hajolt, szép kék szemeivel, melyekből az igazi baráti szeretet ragyogott, rám mosolygott s megsimogatta homlokomat és kezemet. És én most olyan nyugodt és olyan boldog voltam. Nemsokára aztán elaludtam.

X. fejezet: Komoly munka – Készülődés a versenyre

Az utolsó roham után egészségi állapotom javulni kezdett. Nem kísértett többé álmomban a véres kép. Testi erőm napról-napra növekedett, életkedvem visszatért. Az intézeti orvos karácsony előtt kijelentette, hogy teljesen egészséges vagyok.

Fecskeszárnyakon repült az idő. Októberben, sőt még novemberben is hangos volt az udvar. A nagy versenyre készülődtünk. Tom fáradhatatlanul gyakorolta kilencfőnyi csapatát. S bár engem ritkán állított a csoportba, folyton buzdított:

– Várj csak, Harrym, várj. Mire első rügyfakadás lesz, s a meleg idő megjön, te is állandóan velünk lehetsz. Hej, micsoda meglepetés éri majd a másik kilencet, odaát a nagyudvarban!

Tom legnagyobb gondja, leghőbb vágya a két kilences csapat versenyén a kicsinyek csapatának győzelme volt. Mi, a csapat tagjai azonban nem bíztunk teljességgel a győzelmünkben.

– Majd meglátjuk, – biztatott Tom – csak összemérhessük már egyszer a nagyokkal gyakorlott erőnket!

Ami a siker és a győzelem feltétele: Tom rendületlenül bízott a maga és társai: a kisebbek csapatának munkájában és ügyességében. Joe Whyte volt a legjobb játékosunk. Olyan ügyességgel kapkodta és adta tovább a repülő labdákat, hogy nem akadt párja az intézetben. A második mezőny vezére Donnal John volt. Joggal! Róla mindenki tudta, hogy biztos és kifogástalan ütő, aki a „nagy kilencek” bármelyikével veretlenül veheti fel a versenyt.

A belső mezőnek Keenan George volt a lelke. Amilyen kicsi, éppoly fürge, számító és éles eszű. Csaknem minden pillanatban máshol látta őt az ember. Hol itt, hol ott bukkant fel; az ellenfél soha nem lehetett biztonságban tőle. Ügyesen ütött, még gyorsabban futott, s nem egyszer meglepte a mit sem sejtő ellenfelet. S mivel ide-oda futkosott, néhányszor megpróbálták helyét elfoglalni. De mire az ellenfél odaért, George már megelőzte őt. A külső szárnyon Quip, Harry és Ruthers állottak. Kissé gyenge játékosok. Quip barátunknak azonban volt egy nagy előnye: folyton a repülő labda nyomában járt. Percy bal játékosunk volt. Bár elején gyenge játékosnak bizonyult, később, ha már megkaparintotta a labdát, bámulatosan játszott, s senki el nem vehette tőle a labdát, mert olyan gyorsan és ügyesen futott. Labdacsúztatáshoz, az ellenfél becsapásához nemigen értett. Tom, mint másodütő – volt a váltónk. Nyugodt, higgadt, ügyes természet. Soha nem vesztette el lélekjelenlétét, soha nem lohadt ébersége. Nem került el figyelmét a játék egyetlen mozzanata sem.

És ki volt a kis kilences csapat leggyengébb játékosa?

Én is, más is tisztában volt vele, hogy a legrosszabb játékos én vagyok, ütni még csak ütöttem valahogyan. De mikor szakadatlanul röpködtek a labdák fejem körül, olyan zavarba jöttem, hogy csak úgy ugra-bugráltam ide-oda.

Tom egyre biztatott.

– Erős akarattal, kitartással és szorgalommal még sokra viheted – mondotta.

Az ellenpárt tagjai jobb ütők voltak. Ezenfelül páratlanul ügyes sorbontójuk is volt.

Ez volt a helyzet az ősz folyamán. Így igazán merészség kellett ahhoz, hogy megkockáztassuk a kihívást. Pláne, mi még teljes győzelemről is álmodoztunk.

A nagyok elbizakodtak egy kicsit. Tervünket nem tudták és nem törődtek vele. Biztosak voltak önmagukat illetően. A téli hónapokban abbahagyták a játékot; a tanulás mellett kiki saját egyéni kedvtelésével is foglalkozhatott. Mi azonban egy percig sem pihentünk. Tom sok tornagyakorlatra tanított meg bennünket. Azonban Percyvel és velem foglalkozott a legtöbbet.

Közben szorgalmasan tanulmányoztuk a régi római írókat. Az előadásokon órák alatt azon igyekeztünk, hogy megcsípjük egymást valamiben. Percy és Tom adták mindig a

legfogósabb kérdéseket. A latinnal általában én boldogultam a legjobban, hála magántanárom gondos vezetésének. Ám tudományszomjunk mellett azért hol egyikünket, hol másikat elfogta néha a csüggedés. Ha páter Middleton nem tartotta volna ébren becsvágyunkat és lelkesedésünket, karácsonyig aligha vettük volna át Cicero leveleit s vagy száznál több verset, nem is említve az Archia poeta érdekében mondott beszédet.

A második félévben megkezdtük a latin társalgást. Páter Middleton, hogy fokozza tanulási kedvünket, már az első héten díjat tűzött ki.

– Az nyeri el, – mondotta – aki legtöbbet hibázik.

A következő hónapban pedig az nyert díjat, aki a legkevesebbet hibázott. Május havában pedig a legtöbb és legszebb klasszikus kifejezésekért Percy és én nyertünk egy-egy művészi képet...

Március hónap második felében megérkezett a tavasz. Menyasszonyi díszben várta az üde színekben bontakozó természet. Ezerszínű virágszőnyeg borította a messzi réteket; gazdag virágzást ígértek a duzzadó rügyek; mindenfelé a tavaszi rügyfakadás friss illata terjengett.

Az ifjúságé az élet, övé a virágos, csodás titkokat sejtető tavasz, kéklő ég, fehér felhő, édesen daloló madárkák, harmatos virágkelyhek, ébredező vágyak, színes tündéralmok. Ilyenkor a természet szabad ölére kívánczik minden kisdíák, minden életrevaló gyermek.

Tom kedélye is a tavaszi időjáráshoz volt hasonló.

– Harry! – kiáltott rám egy verőfényes reggel. – Harry! Itt a tavasz!

– Látom, pajtás – feleltem jókedvűen.

– Hány kilót nyomtál, mikor ideérkeztél?

– Nyolcvan fontot, öregem.

– És most mennyi vagy?

– Képzeld: százöt.

– Nagyszerű! – állapította meg. – Mondd csak: kibírnál vagy kilenc menetet?

– Felkacagtam.

– Ha az ütőpartnereim bírják, talán én is elbírom.

– Na látod! Csak ezt akartam tudni – kiáltott Tom diadalmasan. – Nem megjósoltam már ősszel, hogy tavaszig erősebb, egészségesebb leszel? Épp itt az ideje! Április közepén rendezünk egy mérkőzést a nagyokkal. A csapatunkban te is bent leszel.

– Mindent elkövetek – feleltem örvendezve – a siker érdekében. Kár, hogy az osztályvizsgánk éppen akkorra esik.

– Ne törődj vele – vigasztalt Tom. – Kitűnően felkészültünk: jöhet a vizsga, bátran állunk elébe! És bátran szállunk szembe a versenypályán a nagyokkal is! Játék az osztályvizsga és játék a mérkőzés is. Aki ott megállta a helyét, megállja emitt is!

Így filozofált Tom. Sikerült diák volt, – mondanák ma – aki éppúgy odatermett a játszótérre, mint az iskola padjaiba. Tisztalelkű, vidámkedélyű, gyors felfogású, gyors mozdulatú fickó volt, ezért aztán nagyon szerettük őt. Akit ő a kilences csapatba beválasztott, az tanulmányaiban és sportokban mind egy szálig megállta a helyét.

Kemény szellemi és tornamunkában vártuk a verseny napjának elérkezését.

XI. fejezet: A vizsga – Percy veresége

Előjáróink megjelenésükkel tisztelték meg vizsgáinkat.

Első az angol vizsga volt. Pontosan és szabatos fogalmazásban feleltünk meg minden, a tételek alapján feladott kérdésre. A rektor úr, mint a vizsgabizottság elnöke, egy negyedóra múlva félbeszakította a vizsgálatot.

– Kitűnő – mondotta. – Kedves páter Middleton, az eddigiekkel igen meg vagyok elégedve. Vegyük hát elő a latint. Majd meglátjuk, hogy vitézkednek majd itt a gyerekek.

Sallustiust vettük elő, – apróra-cseprőre kikérdezték a legrejtettebb nyelvi sajátosságokat. Egyikünket sem hozták zavarba az elmés kérdések. Aztán áttértünk Ciceróra. Itt is megfeleltünk minden kérdésre. Tudós tanárainkat kellemesen érintette alapos felkészültségünk. Minél többet kérdeztek, annál gyakrabban fejezték ki meglepedésüket és tetszésüket. Az eredménnyel maga páter Middleton is meglepedhetett, mert ilyen sikert ő maga sem várt.

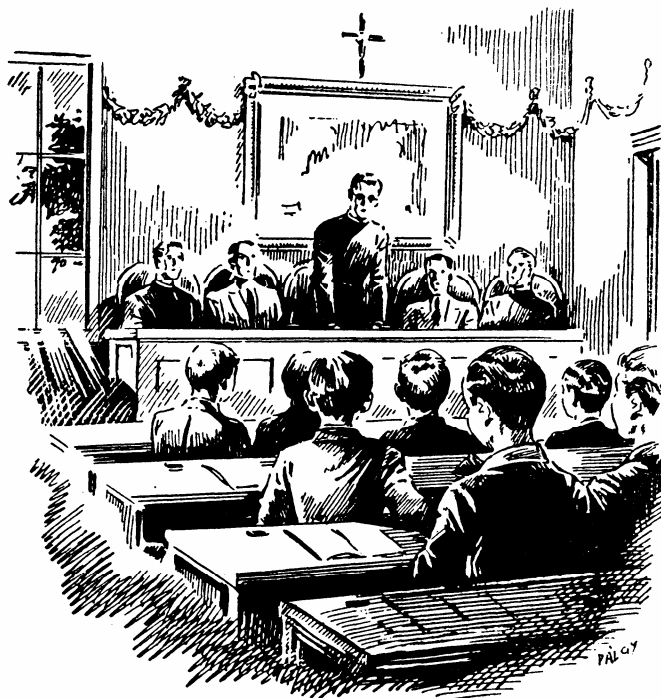
Most a Rektor úr odafordult osztályfőnökünkhöz:

– Kedves páter Middleton, mindaz, amit az ön növendékei ma a szóbeli vizsgán bemutatnak, nagyon szép és dicséretreméltó. Most aztán lássuk, milyen eredményt hoz majd az írásbeli vizsga.

– Őszintén szólva, Páter Rektor – szólt Middleton atya kissé drukkolva – tanítványaim erre a kemény próbatételre nem számítottak. Azért tessék csak az írásbeliben is megegzaminálni őket.

– Helyes! – szólt Páter Rektor mosolyogva,

– Tehát, kedves fiúk, ide figyeljete! Aki a legjobb és legpontosabb fordítást adja, az egy szép könyvet kap tőlem ajándékba. Middleton atya lesz az osztályverseny pártatlan bírója. Ha valaki valami szarvashibát követne el, az többé nem vehet részt a pályázatban.

Playfair, Percy, Quip, Whyte, Richards és én indultunk. A feladott eredeti szöveget először átfordítottuk angolra. A hátralévő időt pedig arra használtuk fel, hogy Sallustius stílusában ugyanazt a szöveget átültettük latinra.

A vizsgabizottság újra kérdezgetni kezdett. Először csak a vizsgáztató rektor, majd utána a rektor úr példáján felbuzdult többi vizsgabizottsági urak is. Közülünk tízen csakhamar kibuktak. Végül a porondon csak hat ember maradt: Tom, Percy, Quip, Ruthers, Richards és én. Hat szempár boldogan összevillant. Ám korai volt az örömünk; kár volt elbizni magunkat.

Mert most olyasvalami történt, ami zavarba hozott mindannyiunkat. Percy nagy bátran ragozott egy rendhagyó ígét, s hogy, hogy nem, valahol alaposan elhibázta. Vörös lett, mint a pipacs. Bosszúsan ment a helyére vissza. Ez a váratlan kibukás Whytet, Rutherst és Richardst

is zavarba hozta. Két perc múlva ők is feladták a versenyt. Az osztály becsülete most már Tomra, Quipre és rám volt bízva.

– Vigyázzatok, és jól rágjatok meg minden feleletet – súgta Tom rendületlen hidegvérrel nekünk oda.

Megfogadtuk a jó tanácsot s kitartottunk még vagy egy jó negyedórát a nélkül, hogy egyetlen hiba esett volna. Végre tizenegyet ütött az óra.

– A kitűzött két óra elmúlt, – szólt a Rektor úr – véget ért a vizsga. – Megálltatók a helyeteket, fiúk. Szívből gratulálunk! Ha nyilvánosan kellene jegyfokozatot adnom, mindegyitek jelest kapna. Mert ez a mai vizsga a felsőbb osztályoknak is becsületére vált volna. Ha az írásbeli dolgozatok is így sikerültek, a jutalmul kitűzött nagyaranyérmert ez az osztály kapja. Most pedig szünetet adok ma délutánra!

Lett nagy örömrivalgás ezekre a szavakra. Csak Percy búslakodott a víg kompániában.

– Elbizakodtam latin tudományomban. A büntetést megkaptam. Szörnyen bánt a dolog és nagyon szégyellem magam – mondotta.

– Sose búsulj – vigasztaltuk. – Legközelebb kiköszörülöd a csorbát és te is bekerülsz a győztes csapatba.

XII. fejezet: A verseny

Teljes szépségében érkezett el a várva várt nap. Felhőtlen, napsugaras volt az ég.

Mikor beléptem az osztályba, a fiúk már javában magoltak. Volt, aki a jegyzetfüzetét lapozgatta, volt aki a tankönyvét bújta. Az óra nyolcat ütött.

Páter Middleton belépett a tanterembe. Arca barátságosabb, két szeme mosolygósabb volt, mint valaha.

Elvégeztük a reggeli imát. A Páter intett, és mi elfoglaltuk helyeinket a padokban.

– Fiúk, – szólt a Páter csengő hangon – ma nagyon szedjétek össze magatokat! Úgy küzdjön külön-külön is mindegyiktek, mintha egyedül rajta fordulna a győzelem sorsa!

– Mindent megteszünk! Győzni fogunk, mert győzni akarunk! – lelkesedtek a fiúk.

– Helyes! – mondotta a Páter – de most térjünk komolyabb dologra! Az órákat meg kell tartanunk. Figyelmet és fegyelmet kérek! – Mintha felhő suhant volna át a ragyogó diákszemek tiszta tükrén. – Hiába, – nincs még a diákéletben sem zavartalan boldogság.

A délelőtt – habár nehezen is – valahogyan mégis csak eltelt. Az ebédrel is hamar végeztünk.

Az izgalom és a versenyre való felkészülés majdhogy fel nem vetette a házat.

Mire hármát ütött a toronyóra, örömrivalgással hagytuk el az öltözőt. Pompásan is festettünk az új sportruhában. Jómagam szerényen húzódtam meg daliás termetű társaim csapatában. Percy sem volt sokkal különb nálam, de egyenes testtartása, ügyes mozdulatai miatt mégis mindenki őt nézegette.

„Blue Clippers” felírással ellátott flanelling, térdig érő fehér nadrág, kék öv, kék harisnya és fehér sapka volt az új öltözetünk. Tom nagyon büszke volt ránk. De remek formában is voltunk!

– Csoda jól festetek, fiúk! – örvendezett kezeit dörzsölve. – Éles tekintete rám tévedt; nem állhatta meg szó nélkül, hogy ne mondjon nekem is valami kedveset:

– A te lábszáraidat, Harry – bizony nem ártott volna egy kicsit kitömní! – Ezen aztán mindannyian neveltünk.

– Indulhatunk, fiúk – adta ki a parancsot Tom barátunk.

A játszótéren már javában próbálgattak a nagyok. Negyedóra múltán pihenni mentek, s átengedték nekünk a pályát. Végigjátszottunk egy hevenyészett gyors játékot. Talán mondanom sem kell, hogy Tom nyerte meg. Játék után mi is elvonultunk a játékmezőny

szélén elhelyezett padokra pihenni. Közben boldog büszkeséggel mutogattuk új egyenruhánkat a nagyoknak.

Adott jelre a pályára rohantunk és a kitűzött négyszöget elfoglalva, felálltunk. Megvallom, nem kis izgalom vett rajtam erőt, amikor elfoglaltam az adogató helyét. Még soha nem szerepeltem az egész intézet szemeláttára. A versenybíró – egy felső osztályos – az ütő mögé állított s átnyújtotta nekem a labdát.

– Vigyázz! Kezdjük! – harsány kiáltását elnyelte a felharsanó éljenkiáltás.

Jobb lábheggyel érintve a kölapot, feldobtam az első labdát. Cleary (olv. Kliri) erőteljes ütése után labdám lepattant az ütődeszkáról és magas ívben érvényes, egyenes vonalban röpült tovább. Földobtam a második és harmadik labdát is. Az ütések egymásután süvítettek el mellettem.

Cleary erősebbre fogta a métaütő nyelét s alacsonyabb ívben hajította vissza a labdát. Elkaptam a harmadik labdát is, de izgalomban olyan erővel találtam kihajítani, hogy 3–4 méternyire repült el az első métás feje felett. Szerencsére az ott álló Donnel ügyesen elkapta a labdát. Cleary labdával való megérintés nélkül érte el a jobbmező felé eső első métát.

Előzőleg Tom arra is megtanított, hogyan kell rosszul adogatni a labdát. Cleary helyét O'Connor foglalta el. Mindjárt a harmadik dobásom és harmadik ütése után félreállt, a kicsinyek csapatának nagy öröme.

A sorra következő harmadik ütő, Drew, csak harmadszori feladásra találta el a lapos ütővel a labdát. Ám olyan erővel ütött, hogy a labda nagy ívben repült ki a kisebbik mezőre. A mi csapatunkból Keenan, mint a villám termett ott, felkapta a labdát, átadta a második métán álló Donnelnek, ez az első métára hajította vissza azt. Egymásután adogattam a labdát s a fiúk gyorsan kapkodták el, s rohantak vele a métafutók a métákra.

O'Malleynek (olv. Oh Maleh) kedvére adhattam fel a labdát, mert igen elégedetten mosolygott. Ám ő is olyan erővel ütött, hogy ütője nagyot reccsent és a labda magasan repült el Quip feje fölött a középső mezőre. Mielőtt ez az utolsó labda visszajuthatott volna hozzám, O'Malley lihegve érkezett be az ütőmétával csaknem szemközt álló második métára s így Drew a nagyok diadalkiáltása közepette befutott övéihez. Fox és pártja visszalépett.

Most a szeniorok léptek a mezőre.

Elsőnek Percy lépett az ütődeszkához. Tetszémoraj zúgott végig a nézők soraiban. Tom után Percy volt az intézet legkedveltebb növendéke.

Percy – bízva a maga ügyességében – azon mesterkedett, hogy egy kicsit fölbosszantsa az ellenpárt (a támadók) adogatóját. – Egy labda, egy ütés – jelentette ki a főmétás mögött álló játékbíró. – két labda. – Percy újra hozzáütött, de nem találta el a labdát. A bíró még egy ütést engedett.

Örömteljes zsvajgás zúgott fel köröskörül.

– Mit jelent ez? – kérdeztem Ryantól.

– Azt, hogy a fiúk nem győzik már kivárni Percy indulását. Tudják, hogy jó futó s hogy Tom nem vesz fel pártjába gyenge ütőt.

Tom elhagyta az első métát s elfoglalta a vezető megillető helyet.

– Duplán, duplán – kiáltott Tom.

Az adogató fejét vesztette és értelmetlenül bámult a vezetőre.

Percy most szabadteret nyert. A Keenától leadott labdát bámulatos gyorsasággal, könnyed mozdulattal ütötte egyenes vonalba az ütővonalra. Carle a labdát elkapta és Drewnek hajította.

– No, ennek befutyúlnak – vélekedett Ryan.

Percy sasszemmel célzott és ütött. Labdája magasan szállt a játzók feje felett, s kifutott vagy 15 lábnyira. Mire a labda Drew kezébe került, Percy már a métára ért. Drewnek újabb dobásra nem volt ideje.

Az arcok felderültek.

– Ez volt aztán az ütés! – mondogatták elismeréssel. Ki gondolta, hogy Percy lesz az első, aki megpróbálkozik az úgynevezett Komiskey-féle ütéssel?

Most Keenan következett. A második méterre ütötte a labdát s így leszerepelt. Ezalatt Percy, mint a nyúl, elérte a harmadik métert. Donnel labdáját O'Connor kezébe került. Percy csak ekkor kezdett futni.

– Ne hagyd magad, Percy – kiáltottuk kórusban.

Bizony megdobták volna, ha az adogató elkapja a labdát. De mert ez későn kapta fel a labdát, Percy érintetlenül érte el egyenes vonalban az ütővonalat.

A második játéknál már én adogattam. Most már bátrabban ment az adogatás. Tom utasításainak nagy hasznát vettem. Egy-kettőre leszereltem Carlet és Hudson. Tom egyenesen Donnelnek dobta a labdát s közben a futót is eltalálta vele.

Részünkről Quip hibázott el egy alacsonyan küldött labdát; Richardsot megdobták, Ruthers gyors tempóban a kiütő ügyetlensége folytán sértetlenül befutott.

A harmadik játék elején Bennet pompás ütéssel eltalálta a labdát és messze kiütötte a balmezőre. A kicsinyek felszisszentek. A nagyok mosolyogva súgtak össze. Pár pillanat múlva azonban elnémult a lárma. 300 szempár csüngött balmezőnk vezérjátékosán, aki hirtelen eléje futott Bennet labdájának.

Lélegzetünket visszafojtva lestük: elkapja-e vagy sem? Percy, amint föléje ért a labda, felugrott s a levegőben kapta el. Általános örömrivalgás és taps lett e kitűnő teljesítmény jutalma. A nézők olyan tűzbe jöttek, hogy szinte rekedtté kiabálták magukat. Végre is Percy Tom intésére megemelte sapkáját, erre azután elült a szünni nem akaró éljenzés.

Cleary szabályosan ütött és azonnal kifutott az első méterre. O'Connor követte a jó példát s a labdát a kisebbik mezőre ütötte, ahol senki sem tudta elkapni. Cleary szerencsésen érte el a harmadik métert. A helyzet bonyolódni kezdett, ütésekre O'Connor a második méterre futott. Tom a labdát Donnelnek dobta. A harmadik méternél álló futó ekkor indult az ütőméterhez, befelé. Donnelnek nem volt veszteni való ideje. A labdát elkapni, vele a futót megdobni, egy pillanat műve volt csupán. Így Cleary bent szorult a mezőben. Donnel hirtelen Tomnak dobta a labdát, hogy ő dobja meg s tegye maccsá Clearyt. Ügyes számítás volt.

Első játékosunk kiesett, sajnos – utána én is. A nézők örömeire megint Percy állott az ütővonalhoz. Csak a harmadik feladásra ütötte el a labdát s kifutott az első célhoz. A következő ütéseknél, az ellenfelek nem kis bosszúságára, érintetlenül érte el egyenes vonalban a második és harmadik métert. Öröm volt nézni, mint repült körbe a játszótéren könnyedén, kipirulva. Harmadszor tette már meg ezt a nagy utat.

– Mi az, versenybíró? – kiáltotta Cleary.

– A harmadik méternél vége – kiáltotta vissza a bíró.

Tom a bíró elé ugrott, majd erőt véve felindulásán, vállat vont és megfordult. Kezét nadrágzsebébe mélyesztve elhagyta a játszótér. Erre kitört a botrány. A többség éktelen lárma és füttyszó mellett a pokolba kívánta az igazságtalan versenybíró.

Mikor a tiltakozás tetőpontra hágott, a felháborodott apróság: Frank, vérvörös arccal, szikrázó szemekkel – mint egy kis haragos pulykakakas – ugrott oda a nyakigláb bíró elé. A két homlokegyenest ellentétes alaknál külön modellt valami tréfás kiállításra művész aligha találhatott volna.

– Dávid meg Góliát – mulattak a fiúk.

Frankot ez még inkább tűzbe hozta.

– Csináltass magadnak szemellenzőt... te... te mameluk, te, te mamlasz, te ma...!

Percy – mint a béke barátja – erőszakkal vonta félre kis barátját s okos szóval csitítgatta.

A nagyok vezére, Drew, rá akarta venni a bíró, hogy előbbi téves határozatát vonja vissza. Tom azonban, aki közben a nagy zajongásra visszatért – látva, hogy a versenybíró határozatát konokul fenntartja, az újra felállást javasolta.

A játék most már zavartalanul folyt tovább.

Percy, aki előbb hallgatagon tűrte, hogy a bíró őt ok nélkül leszereltesse, most sem szólt semmit, mikor a bírói döntés őt igazolta.

A szeniorok egy darabig még alkudoztak, de mert a bíró hajthatatlan volt, a pályára mentek és újra felállottak.

*

Az ötödik és hatodik játék teljes rendben folyt le. És ez a kedélyeket megnyugtatta. A hetedik játéknál az első labdát Keenan kapta, O'Connor labdáját Percy kapta. Csapatunk tagjai mintha már elfáradtak volna. Kedvetlenek is voltunk. Oly régen játszottunk, és a siker a nagyokat pártolja. Tom ajkát harapdálta. Végül erőt vett magán és szünetet kért. A szünetet a bíró megadta.

– Rosszul állunk – mondták a fiúk. Tom azonban az egész társaságot letorkolta:

– Lehet, – mondotta – de el ne felejtsetek: hogy amit egyszer megkezdünk, azt be is fejezzük. Különbözn teszek róla, hogy Carle tisztességtelen fogásokkal a játékot többé ne zavarja. Ha nem hallgat az okos szóra, kirakom a szűrét s a haszontalan lesheti, hogy mikor jut be újra egy ilyen kiváló csapatba!

Carle a jó szót megfogadta. Mikor a játékot folytatni kezdtük, olyan előzékenyen és ügyesen adogatott Tomnak, hogy ez nagyobb tüzzel játszott, mint valaha. Richards és Ruthers macská lettek, mert labdával érintették őket, mielőtt a métát elérték volna.

A nyolcadik játékban újra én adogattam. Drew a kezdet kezdetén kiesett. O'Malley gyorsan repülő labdáját csodálatosképpen elfogtam s így Joe is hamar kibukott.

Whyte Joe jól ütött, ám a labdája előbb ért az első métára, mint ő maga. Én a kis mezőre céloztam. Percy ütött és én a második métára futottam. Mire az ütés sora Donnelre került, három emberünk az első három métát már megszállva tartotta. Szegény John annyira izgult, hogy a labdát a harmadik ütésre sem találta. John kiállt, az ütőnél Tom következett sorra. Harsány „éljenzés” fogadta. Tom nyugodtan, figyelmét a labdára összpontosítva ütött, ütése a balmezőre röpítette a labdát a harmadszori feladásra. Ezt a labdát azonban O'Malley egy ügyes oldalrúgással még idejében elkapta.

Az utolsó játék került sorra.

Percy ütött először.

– Egy labda – kiáltotta a versenybíró.

– Egy ütés – felelte Percy, meg sem mozdulva.

– Üres!

– Két labda!

– Üres!

– Három labda!

A negyedik labda az ütés irányába esett. – Újabb két ütés következett.

A következő feladás *döntőnek* ígérkezett. Halálos csend támadt. Mindnyájan lélegzet fojtva lestük: mi lesz?

A következő labda alacsonyan szállt s lapra esett. Percy kénytelen volt elfogadni. De azért olyan ügyesen ütött, hogy a bíró „üres”-nek ítélte a feladást. A következő labda is messze röpült.

– Négy labda! Ki és be kell futni – hirdette ki harsányan a bíró.

– Nos, Keenan! – kiáltott Tom – próbálj már, öregem, te is egy kis szerencsét!

Percy az első ütés után a második métára futott. Még félúton sem volt, mikor éljenezve rohant minden néző az adogató felé. Percy áttört a tömegen, de véletlenül olyan erősen ütközött össze a labdát váró Drew-vel, hogy arccal a földre bukott. Hogy feltápászkodott, aggódva vizsgálgattam a fiút. Előbb még üde arcszíne hirtelen egész fakóra vált. Tom is észrevette a szokatlan változást. Mikor az adogató újra elfoglalta helyét, szünetet kért.

– Kis öreg, – szólt oda Franknak – szaladj, hozz egy pohár friss vizet a barátunknak!

Frank elnyargalt. Tom pedig vitába bocsátkozott Drew jelenlétében a bíróval Poulin hibás adogatását illetőleg. Dülőre azonban nem jutottak. De Tom nem is ezért kért szünetet. Hanem azért, hogy húzza az időt vagy öt percig. Percy kipihen és összeszedi magát ezalatt. Jól számított. Percy ivott egypár korty vizet s eléggé kipihente magát a csellel szerzett öt perc alatt.

A feladás sorra megindult. Ámde Percy az ellenpárt ébersége miatt nem mert a harmadik méterre futni. Inkább hát a másodikon maradt.

A hetedik feladásra mégis elindult.

– Krach! – az ütó nagyot reccsent. Az ütést elhibázták. Mire Percy visszanézett, a labda már egy játékosnál volt, aki a harmadik méterre akarta hajítani azt. De mikor látta, hogy Percy csak egy méternyire van már a céltől, a labdát gyors elhatározással és biztos kézzel az első méterre hajította oda.

A versenybíró kiáltását túlharsogta Drew mennydörgő szava:

– Vissza, vissza!

– Vissza, vissza! – kiáltották mindkét oldalon a nézők.

Percy ugyanis nem állapodott meg a harmadik méterre, hanem gyors elhatározással az ütőméter felé fordult. Mire a méter felocsúdott meglepetéséből, Percy már félúton járt. Csakúgy porzott a porond utána.

Bennet legott észrevette, hogy az ő kezében van a játék végének a sorsa. Jól célzott dobással átadta a labdát az ütőméterre álló előjátékosnak.

Mikor a labda kirepült, Percy még vagy 8 méterre volt az ütőcéltől. Előre ugrott...

– Ki lesz gyorsabb? Percy-e vagy a labda – találgatták a nézők lélegzet fojtva.

Már az előjátékos kezében volt a labda. Percy még mindig futott. Még egy ugrás.

Kimerülten érintette az ütődeszkát jobbjával, még mielőtt Drew feléje fordulhatott volna.

XIII. fejezet: A játékot megnyertük

Leírhatatlan volt a kicsinyek öröme és tombolása.

Tom azonnal Percy oldalán termett. Átkarolta és úgy támogatta. Szegény Percy holtfáradt volt és nagyon sápadt volt az arca.

Tom egy padhoz vezette, ahol leültette. Péter Middleton és mi kicsinyek álltuk körül a padot óvó gyűrűként, hogy a hozzá siető, szerencsét kívánók hada őt ne háborgathassa.

– Hogy érzed magad? – kérdeztük részvétellel.

– Nincs semmi bajom – csak egy kicsit fáradt vagyok – felelte Percy halkán.

– Hősi küzdelmet vívtál, pajtás – állapította meg elismerőleg Tom. – Valamennyiünk becslését és tiszteletét vívtad ki magadnak általa.

Hogy Percy a dicséretre nem felelt, csak bólintott, Tom lehajolt hozzá:

– Ne menjünk talán haza? – ajánlotta.

– Hohó! – kiáltott a kis Frank előugorva. – Talán én is itt vagyok, vagy mi? Rám is támaszkodhat Percy, nemcsak a te karodra!

Percy a két oldalról jövő ajánlatnak nem tudott ellent állni. Szó nélkül tűrte, hogy a két jóbarát vezesse haza.

Útközben Tom felém fordult és odasúgta:

– Ejnye, te, Harry! Majd elfelejtettem. Nekünk egy éjszakát kell eltölteni az átkozott házban.

– Rászántad hát magad? – kérdeztem fejcsóválva.

– Ó, már régen! – Tudod mit, Harry? – Legközelebb oda lesz a marsruta!

XIV. fejezet: Frank halfogása. Ismerkedés a jacht tulajdonosával

Hamar elmúlt a hímes-virágos tavasz. Most már minden gondolatunk a nyári nagy vakáció volt. Hiába, a diák csak diák marad! De mert évközben derekasan dolgoztunk, joggal várhattuk a pihenés és szórakozás napjait.

Atyám eljött az évváró vizsgákra.

Alig akart megismerni. Azt ugyan gondolta, hogy egészségesebb leszek, de hogy a vézna Harry helyett egy erős atlétát találjon – arra igazán nem számított – mondotta.

Tom, Frank és Percy – mintha összebeszéltek volna – mindig atyám kedvében jártak. Kimondhatatlanul örültem ennek, mert ezzel csak atyám rokonszenvét nyerték meg. Így történt, hogy mikor megemlítettük előtte a Tower Hill-i éjjelezés tervét, ellenkezés nélkül adott a kirándulásra engedélyt.

*

Nyár közepén a fiúkkal Wisconsinban találkoztunk össze. Percy szülei hívtak meg bennünket ide, hogy pár napot itt is töltsünk.

Egy gyönyörű nyáralkonyon történt. A tó tükre az alkonyizásban tompa pasztellszínekben pompázott. Csónakba szálltunk és halászni indultunk.

A csendes est varázsa valósággal lenyűgözött négyünket. Abbahagytuk az evezést és horgászni kezdtünk.

Közben sötétedni kezdett. Enyhe szellő lebbent.

Frank horga nagyot rándult. A gyerek lelkesedve fogta két kézre horgászbótját.

– Megvan! – kiáltott izgatottan... Gyorsan, ide a hálót!

– Csak lassan! Halászat közben izgulni tilos – intette Tom.

– Ki izgul? – tiltakozott Frank. Nincs olyan harcsa a világon, – ha mégoly nagy is – melytől megijednék.

Ebben a pillanatban Frank horgáról, szabadulni igyekezve, egy hatalmas hal vetette magát a víz tükre fölé.

Frank annyira megijedt az erőteljes rándulástól, hogy kiengedte kezéből a botot. A hal persze eltűnt. Mire kis barátunk elcsípte a botot, sok csipkelődésben volt része, melyet türelmesen hallgatott. Hogy a többiek előtt gyávanak ne mutatkozzék, igyekezett megőrizni nyugalmát. – Aztán addig rángatta a zsinórt, míg egy új hal került horgára.

– Pompás halacska lesz! – örvendezett Tom – segítve barátjának.

– Ez legalább vagy hat fontot nyom – mondotta – mikor egyesült erővel kihúzták a halat.

A nagy halat elraktároztuk. Aztán friss csalétket tettünk a horgokra, kivetettük, és csendben várakoztunk. A néma várakozás e perceiben egy vitorlás bárka körvonalai bontakoztak ki a homályból. Fedélzetén egy fehérbe öltözött, karcsú, hét-nyolc éves leányka és egy tizenöt évesnek látszó fiú állott. Azonnal megállapítottuk, hogy ő a vitorlás tulajdonosa. Büszkén, öntelt arccal járatta végig tekintetét a tavon.

Ahogy közelünkbe értek, a kis Miss – elfogulatlan gyermekként barátságosan mosolygott felénk. Am nem így a bátyja, az „AURORA” jacht tulajdonosa, összeráncolt szemöldökkel kémlelt bennünket a bárka orrából.

– Nézzétek csak azt a ficsúrt ott – vigyorgott Tom. – Utóbb még el akarja velünk hitetni, hogy ért a vitorlázáshoz.

– Vigyázzatok, mert a felséges úr rögvest kitüntet bennünket és megszólít – kuncogott Percy.

– Szerencsével jártatok? – kiáltotta felénk a jacht tulajdonosa.

– Ide süss! – ugrott fel Frank s büszkén lóbálta meg a kifogott halat.
 – Hatalmas példány – válaszolt az ifjú, kezével végigsimogatva hullámos haját.
 – Ön fogta, uram? – kérdezte tovább.
 – Úgy ám! Én magam! – vágta ki Frank nagy büszkén. – Szörnyen hízelgett neki ez a megszólítás.

Tom majd a pad alá bújt nevéttében.

– Megveszem azt a halat, ha eladó, uram! – folytatta a bárka tulajdonosa.

Tom nem állhatta meg, hogy közbe ne szóljon.

– A hal nem eladó – kegyelmes uram – mondta gúnyolódó hangon. – Ha majd egyszer halárusító bódét nyitunk, magas kitüntetés lesz számunkra, ha uraságod személyes látogatásával tünteti ki alázatos szolgálát. Előre is köszönjük szíves jóindulatát.

Erre aztán mindannyian hangosan felkacagtunk. Nem tudtuk többé visszafojtani kitörő jókedvünket.

Az aranyhajú Miss is velünk kacagott. Fenséges bátyja azonban nem tudta elnyomni bosszúságát. Haragosan szólt húgocskájára:

– Miss Dolly! Viselkedjék kérem, illedelmesen! Különben máskor nem jöhet a bárkámra!

A kis Dolly elsápadt a nyilvános pirongatás hallatára. Az ifjú úr keményen végignézett rajtunk:

– Mért nem viselkedtek rendesen?

– Parancsára, méltóságos uram! – válaszolt Tom alázatosan. – De méltóztassék megbocsátani a merészségünkért: szabadna tudnunk, kihez is van szerencsénk?

– Nem vagyok méltóságos úr – vágta vissza az ifjú bosszúsan.

– Mill pardon – ezer bocsánat, kedves jó uram, – felelt Tom komolyan – ezt igazán nem tudhattuk.

– Elég volt a tréfa! – kiáltott a kis lord sértődötten. – Inkább azt mondjátok meg, itt laktok-e a közelben?

– Igen, – fenség – feleltük egyszerre.

– A parti fűzfák árnyéka alatt – folytatta a tréfálkozást Tom. – Becsületes szüleink szurkolják ki érte havonta a bért...

A vitorlás tulajdonosa nem tudta, mit gondoljon rólunk. Legszívesebben talán a pokol fenekére kívánt mindünket. Miután látta, hogy Tom csak húzni akarja, megmaradt az arany középúton. Óvatosan megkérdezte hát:

– Ti katolikusok vagytok?

– Azok volnánk, ha nem sértjük meg vele nagyságodat.

– Ki nem állhatom a katolikusokat!

– Ez bizony nagy baj – fenséges uram! Mert sajnos, erről mi sem tehetünk. Mi ugyanis így születtünk.

A rátarti ifjonc haragos képet vágott, s tehetetlen dühében a vízbe köpött.

A kis Dolly feledtetni akarva bátyja nevetlenségét, felénk lobogtatta zsebkendőjét és kedvesen csengő hangján búcsúzott:

– Jó éjszakát, urak!

A vitorlás tovasuhant. A feszülő vitorlalapba vidáman kapaszkodott bele az esti szellő ...
 Vitte rajta a haragos kis lordot és a selymes hajú fehér Dollyt.

– Fiúk, – fordult felénk Tom, mikor a vitorlás eltűnt – igen sajnálom, hogy felbosszantottam az ipsét. Nem miatta, hanem a kis húga miatt történt.

Nagyot néztünk. Nem értettük a dolgot. Tom aztán megmagyarázta.

– Tudjátok, hányszor kívántam, bárcsak adott volna a jó Isten nekem is egy kis nővérkét; akkor talán jobb fiú vált volna belőlem... De így?

Percy nevetett.

– Én húgocskád helyében aligha vállalkoztam volna faragatlanságod lecsiszolására – mondotta hamiskodva. – Különben elismerem: igazad van! A jó nőtestvér drága kincs a bátyja számára. Ezt tapasztalatból mondom. Mert nekem vannak a legjobb nővéreim a világon. A múltkor is, amikor beteg voltam, Laela nővérem folyton ott ült az ágyam mellett, fogta a kezemet, simogatta a hajamat, kiszolgált és virágot hozott. Nem is tudom, mi lett volna belőlem nélkülok.

– Ezt én is hallottam, – szoltam közbe helybenhagyólag – semmiféle szeretet sem olyan tiszta és nevelő hatású, mint éppen a testvéri szeretet.

– Elhiszem – válaszolta Frank. – S mégis hány fiút ismerek, akinek legnagyobb élvezete, ha nővérkéit bosszanthatja, csipkedheti, bánthatja; velük szemben neveletlen és durva. – Mint az előbbi ábra is mutatja – és a vitorlás után bökött.

– Nekem páter Middleton egyik elbeszélése jut eszembe – az előbbi jelenet nyomán – szolt Tom. – Egy fiúról volt szó, aki nemrég az intézetünk növendéke volt. Tizenegy éves volt, udvarias, engedelmes, szeretetreméltó. Mindenki szerette, becsülte. És mégis egy napon ezt a fiút lehetetlen viselkedése miatt ki kellett zárni az intézetből.

– Sokáig nem találtam semmi kifogásolnivalót rajta – mesélte a páter. – Egy napon aztán beszélgetni kezdtem vele. A fiú a páternek elmondotta, hogy szülőinek egyetlen gyermeke s hogy reméli: nem lesz testvére soha! – Ez a pár szó önkénytelenül is elárulta a páter előtt a fiú önző, érzéketlen, rideg bensejét. Az ilyen fiúk kegyetlenek, kíméletlenek és önzők lesznek, ha felnőnek. A szentek bezzeg együttéreztek mindenkor mindenkivel!

A filozofálásnak hirtelen vége szakadt. Egy nagyobbacska hal meg akart szökni Percy horgával. De nem oda, Buda! Hamarosan kihalásztuk ökelmét. Lehetett vagy négy font. Még rendbe sem hoztuk a hálót, és már Tom is fogott egy három fontos halat. Frank pedig egy kétfontos halat.

– Hurrá! – kiáltott Frank. – Közel húsz font halat fogtunk! Pompás! Indulhatunk haza! Majd én evezek.

– Az evezést hagyd ránk! – szolt Tom, miközben horgával bíbelődött.

– Miért ne evezhetnék? – méltatlankodott Frank.

– Mert az nem gyereknek való – torkolta le Tom.

Frank kedvetlenül foglalt helyet az egyik evezőpadon. Nem ült ott talán egy percet sem, mikor ijedt kiáltással felugrott.

– Odanézzetek! Milyen gyanús felhő közeledik felénk ott, nyugaton!

Riadtan pillantottunk mindannyian a jelzett irányba.

A csúnya, fekete felhő sebesen közeledett és nagyobbodott.

– Vihar lesz! Gyorsan az evezőkhöz, ha kedves az élet! – vezényelt keményen Tom.

Megragadtuk az evezőket. Frank kormányzott.

A vihar gyorsan közeledett. Elősele már tépdeste a parti fák lombozatát, borzolta a tó vizét, hullámvázba hozta előbb még sima tükrét.

Már elhagytuk a tó közepét, mikor Frank ijedt kiáltása döbrentett meg mindannyiunkat.

– Mi az, Frank? Mi bajod?

Frank sápadtan mutatott a tó közepére.

– Nézzétek!... A jacht!...

XV. fejezet: Vihar a tavon. Dolly és bátyja megmenekülnek

A vihar észak felől közeledett. A jacht kormányosa későn vette észre a közeledő veszedelmet. Nem tudta bevonni a fővitorlát. A vitorlás így nem tudott ellenállni az egyre növekvő szél erejének. Fél oldalra dőlt.

– Evezetek, ahogy csak bírtok! – ordított Tom. – Meg kell menteni őket!
Minden erőnket megfeszítve, összeszorított ajakkal, taktusra evezünk a bajban levők felé.

Frank, aki a kormány mellett ült és egyre a jachtot figyelte, felkiáltott:

– Jaj, felborultak! Isten legyen nekik irgalmas!

– Keményen tartsd a kormányt! Ne moccanj! – vezényelt Tom. – Fiúk, erősebben evez!

– A leány már elmerült; a fiú is merül – jelentette Frank izgatottan.

– Te, ne moccanj! – mordult rá Tom. – Teljes erővel előre, fiúk!

Hatalmasat villámlott. Szinte belekáprázott a szemünk. Utána nagyot dördült az ég.

– Segítség! segítség! – hozta felénk a jacht tulajdonosának kiáltását a sivító szél.

Egy újabb villámlobbanás sárgás fényénél észrevettük, hogy a leányka és a fiú is felbukott s megkapaszkodott a vitorlás oldalán.

Bár csónakunkba már beszivárgott a víz – s ismertük a nagy veszélyt, amelyben forogtunk, a hidegvérű Tom parancsnoklása alatt – mégsem veszítettük el bátorságunkat.

– Jézus, segíts! Evezetek fiúk! – harsogta Tom.

Már a veríték is szakadt rólunk. Még egy-két erőteljes evezőcsapás és a szerencsétlenül jártak közelébe értünk.

– Állj! – vezényelt Tom s már a hullámok közé vetette magát. Egy újabb villámcsapás fényénél vettük észre, hogy a leányka elalélhatott, mert eleresztette a bárka oldalát.

Néhány pillanat múltán Tom épp azon a helyen bukkant fel, ahol a leányka eltűnt.

– Mögötted, Tom! – üvöltött Percy, hogy a leányka ismét a háborgó tó felszínére került. De Tom alig fordult meg, az alélt gyermek újra víz alá merült. Tom villámgyorsan bukkott a víz alá utána.

Lélegzet fojtva – hangtalanul is – röpimát mondtunk.

Tom felbukott. Karján hozta a gyermeket. A gondviselő Isten s az őrangyalok örködtek felettük.

– Tomhoz a kormányt! – ordított Percy.

Frank gépiesen engedelmeskedett. Mi egy-két erélyes evezőcsapást tettünk. Tom végre olyan közel jutott csónakunkhoz, hogy egyik kezével megragadhatta a csónak peremét. Másik kezével segített csónakba emelni a félholt gyermeket.

Most már csak a fiút kellett megmenteni.

A felborult jacht tetején kapaszkodott, halálsápadtan.

Ám még mielőtt Tom csónakunkba szállhatott volna, újult erővel zúgott végig a vihar a tó fölött. Éles sikoltás hangzott fel a habok hátán táncoló jacht felől. Az ifjú nem bírta tovább a bárka tetején való kapaszkodást és a csapkodó hullámok újra lesodorták. Tom azonnal utána vetette magát. Én is letéptem magamról kabátomat, ledobtam cipőmet, készen arra, hogy a kellő pillanatban Tom segítségére siessék.

Vérfagyasztó volt közletről szemlélni az életért való emberfeletti küzdelmet. Barátunkat, aki nagyon rossz úszó lehetett, tehetetlen bábként dobálták a hullámok fel s alá. Végre Tom hozzá vergődött s felső karjánál megragadta a kétségbeesetten vergődőt. Azonnal megindult vele csónakunk felé. Az ifjú visszanyerhette eszméletét, mert most egyszerre vad kiáltással, görcsösen kulcsolta át megmentőjét. Tom hasztalanul erőlködött, hogy a halálos ölelésből valahogyan kiszabaduljon, nem sikerült. Mindkettő újra elmerült.

Mennyi ideig voltak a víz alatt, magam sem tudom. Feszült figyelemmel, ugrásra készen álltam a csónakunk orrában s vártam, mikor bukkannak fel ismét, hogy segítségükre siethessenek. Agyamban szinte pattanásig feszültek az idegek. Végre felbukott Tom. Vele az őt hátulról átkaroló, szerencsétlen ifjú. Tom halotthalvány volt s csak nagy küzdelem után tudta jobb karját kiszabadítani.

A vízbe vetettem magam. Hogy mi történt ezután, azt csak Percy későbbi előadásából tudom.

Mire felbukkantam, Tom és az ifjú nem voltak sehol.

– Várj! Figyelj! – vezényelt Percy.

Most felbukkant Tom. Halványabb volt, mint előbb. Jobb hóna alatt emelte az ifjút.

– Gyere, vedd át! – kiáltott rám.

Hajánál fogva markoltam meg az élettelen testet s úsztam erős tempóval csónakunk felé.

Tom, ziháló mellel, oldalamon úszott.

– Ha felborul a mi csónakunk is, a jachtra iparkodjatok! – suttogta.

Alighogy ezt kimondta, hatalmas hullám csapott a csónakunkba. A fiúk is süllyedni kezdtek.

– Frank, Percy – le a cipőt – kiáltottam, ahogyan csak erőmből tellett.

– Majd én viszem a kislányt – intézkedett Percy. – Frank, te magaddal törődj! Fiúk, a jachtra!

Itt van mellettünk!

Tényleg! A viharshéltől korbácsolt hullámok szerencsénkre a közelünkbe sodorták a helyrebillent jachtot.

Frank segítségével először az élettelen ifjút emeltük a bárkába, majd Percyt a kislánnyal, végül Tomot segítettük fel.

– Hála a jóságos Istennek! Megmenekültünk! – sóhajtott fel Percy. – A vihar szünőfélben van. Negyedóra múlva partot érünk.

– Te Percy, – szoltam – nézd csak Tomot! – Szegény fiú elájult!

Tom csakugyan eszméletlenül feküdt a vitorlás aljában. Nem csoda! A rettentő küzdelemben teljesen kimerült.

Istenem! – gondoltam rettegve. Csak nem lesz utóbb még valami komolyabb baja! Hiszen testvérünknel is jobban szerettük ezt a tisztalelkű, áldozatkész fiút... Fekete haja nedves csomókban lógott le halvány arcára. Evezős öltönye darabokra volt tépve, inge is

foszlányokra volt szaggatva; felsőkarja véres volt és a válla. A halálra rémült ifjú kétségkívül alaposan belevájhatta körmeit Tom eleven húsába.

Percy az árboc alatt a kislány élesztgetésével volt elfoglalva. Mikor végre nyöszörögve felnyitotta szemét s megkérdezte hol van, Percy megnyugtatta, hogy jó helyen van s bátyjának sincs semmi baja. Az ifjút Frank vette ápolásba.

A vihar teljesen elült. A felhők eloszlottak. A sok csillag egymásután ragyogva gyulladt ki felettünk.

– Halló! – kiáltott fel hirtelen Percy. – Világosság gyúlt a parton.

Ott künn fáklyás emberek szaladgáltak ide-oda.

Percy kiáltására mintha visszatért volna az élet az alélt lánykába. Meleg lett a keze, az arca, lassan, egyenletesen kezdett lélegzeni. Nem telt bele két perc és szelíd, szép szeméit felnyitotta.

– Hol vagyok? – kérdezte csodálkozva.

– Biztos helyen – feleltem nyájasan, csaknem anyáskodva. – A bátyja is megmenekült; itt van.

– Az édes Jézus meghallgatta imádságomat – válaszolta a lányka. – Majd megkérdezte:

– Ki volt az, aki utánam ugrott a vízbe?

Felelni szándékoztam, de Percy egy tiltó ujjmozdulattal leintett.

– Halló, kislány – szólalt meg mögöttünk Tom bágyadt hangja.

– Tessék, uram!

– Hogy van, Miss?

– Köszönöm, már jól.

– Ha szabad tudnom, hogy hívják önt?

– Scarborough (olv. Szkarabó) Dolly, uram.

– Nagyon örvendek, kedves Miss. S hogy van a bátyja?

– Gordon? Nem tudom, uram.

– Gordon is magához tér nemsokára – feleltem, hogy mindkettőjüket megnyugtassam.

Most erős fény villant a parton. Nehéz dőrej követte. Majd hatalmas rakéta röppent fel az égre, valóságos aranyesőt szórva szerteszét.

– Bennünket keresnek! – állapítottam meg örvendezve.

Az ágyúdőrejre Gordon is megmozdult az árboc alatt.

– Segítség!... – nyöszörögte fuldokolva.

– Maradjon kérem csendben! – súgta Tom oda – különben megmártjuk a tóban.

– Hol vagyok? – kérdezte most már nyugodtabban.

– A tó közepén – válaszolt Frank.

– Remélem, megmentenek minket – aggódott Gordon sopánkodó hangon.

– Meg-meg – csak maradjon nyugodtan!

– Kiáltunk egy nagyot! – ajánlotta Percy.

Megtettük. A választ is megkaptuk rögtön.

A parton újabb rakétát lőttek ki fölénk.

Pár perc múlva közelünkbe ért a mentőbárka.

– Erre-erre a csónakkal! – kiáltott valaki a bárka legénysége közül.

– Ahoy! – válaszolt Percy.

– Mindnyájan megmenekültek?

– Igen! Mind a hatan csónakon vagyunk.

– A két Scarborough-gyermek is magukkal van? – tudakolta egy férfihang.

– Igen, apuka! – kiáltotta Dolly örömeiben csaknem sikoltva.

– Akkor minden rendben van, édesem.

Gordonnak azonban nem tetszett, hogy róla megfeledkeztek.

– Apuka, apuka, siessetek, mert megfulladok, apuka! – kiáltotta.

- Esze ágában sincs – nevetett Percy.
- Tom azonban haragra lobbant s rákiáltott az ifjú úrra:
- Kár, hogy nincs itt egy jeges kád a közelünkben!
- Minek az magának? – tudakolta Gordon.
- Hogy hűvösre tehetnök magát egy kicsit – válaszolta Tom.

Mikor a hatalmas bárka mellénk érkezett, mindannyiunkat átszállítottak a fedélzetre. Percy már a mamája nyakában csüngött, aki elveszettnek hitt fiacskáját agyoncsókoltgatta. Különben a csókból, ölelésből és üdvözlésből mindannyiunknak kijutott. Lehetetlen leírni azt a nagy örömet, amellyel mindannyiunkat fogadtak.

És ennek a nagy szeretetnek a vihar volt az oka!

XVI. fejezet. A Scarborough-villa

Mr. Scarborough született angol volt és ezenfelül dúsgazdag. Mikor kézhez kapta atyái örökségét, átvitorlázott Amerikába. A következő nyáron bérbevett egy villát a W.-i tó mellett. Az erdős, dombos és síksággal váltakozó vidék annyira megtetszett neki, hogy a tó keleti részén nagy darab földet vásárolt s egy hatalmas villát építtet rája. Ebben a villában voltunk vendégként megszállva.

Mondanom sem kell talán, hogy Mr. Scarborough alig talált megfelelő szavakat hálája lerovására. Alig tudták elhítenni vele, hogy a viláért sem fogadunk el semmiféle ajándékot azért, hogy megmenekült a leánya és a fia. Mi csak a kötelességünket teljesítettük. Ezért aztán mindenáron ott akart tartani bennünket egész vakációra. Az „Aurórá” pedig – amerikai gesztussal – rá akarta erőszakolni Tom barátunkra. Ám senki ne gondolja, hogy figyelmességének és kedveskedésének ezzel már végleg lezárult a sora!

Mert néhány nap múlva szívélyes meghívást kaptunk vacsorára és a kastélyban töltendő éjszakára.

– Én nem megyek! – csattant fel Tom. Nem akarok a nap hőse lenni! – Mi azonban addig puhítottuk Tomot – míg a meghívást végül ő is elfogadta. Pedig, ha tudta volna!

A kastély fogadótermében egy csapat fiú és leány sereglett körénk. Tom bosszúsan ragadta meg karomat!

– Hát nem megmondtam! – mormolta. – Őszintén szólva jobb szeretnék nagybátyád házában lenni, mint itt. Ott csak szellemek laknak, de itt, ezek a kíváncsi alakok, sok kérdezősködésükkel holtra fárasztanak.

E kifakadás ellenére Tom mindvégig udvarias maradt. Frank, a kis hamis, elemében volt. Percy – mint mindig, most is – mint kifogástalan gentleman viselkedett.

Tom legott jobb kedvre derült, mikor Dollyval találkozott.

– Üdvözlöm, kedves Miss.

– Isten hozta, Mister Playfair!

– Kérem, kedves Dolly, szólítson csak egyszerűen Tomnak. Így közvetlenebbül hangzik.

A társaság csakhamar körénk gyülekezett. Mindenki a veszélyes csónakázás történetére volt kíváncsi. Percy ki is színezte remekül.

Egy ifjú hölgy most a zongorához ült. Ujjai könnyedén futottak végig a fehér billentyűkön.

– Négyes, négyes! – kiabálták innen is, onnan is.

Kérdőleg tekintettem Tomra, vajon fog-e táncolni. De Tom még mindig Dollyval társalgott. Csak akkor rezzent föl kellemes szórakozásából, mikor Mr. Scarborough – karján egy szőke hajú, karcsú fiatal hölgygel – megszólította őt:

– Mr. Playfair, bemutatom önnek kedves kis unokahúgomat, Miss Caruttherst.

Tom félszegen állt föl. Egy pillanatra rácsodálkozott a szőke szépségre, aztán tisztelettel tudóan meghajolt:

- Nagyon örülök, hogy megismerhettem kegyedet.
- Nem táncolnának egyet? – kérdezte mosolyogva házigazdánk.
- Végtelenül sajnálom, de én nem tudok táncolni – mentegetődzött Tom.

A Miss hideg arca kissé elmosolyodott.

– Persze: ön Mister Playfair – minden szabadidejét a futballra, futásra és hasonlókra fordította. – Mintha mi sem történt volna, derűsen, karcsún tovalejött Mr. Scarborough karján, hogy egy udvariasabb partnert keressen.

Mi ketten Tommal egy sarokba vonulva a puha bársonykereveten foglaltunk helyet és onnan figyeltük a táncot. Mikor házigazdánk észrevette, hogy férfi létünkre petrezselymet árulunk, odajött hozzánk és meghívott, hogy nézzünk körül a birtokán.

– Megbántam már, – mondotta – hogy ilyen társaságot hívtam az önök tiszteletére egybe. Önöket bizonyára jobban szórakoztatta volna egy labdajáték vagy versenyfutás.

– Kérem – mi itt nagyon jól érezzük magunkat – válaszolt Tom udvariasan. – Mindig örülök, ha jókedvű, magunkfajta gyerekek között vagyunk.

Már éppen kifelé indultunk a táncteremből, mikor az ifjú Gordonnal kerültünk szembe. Oly váratlanul jött ez a szemtől-szembe találkozás, hogy mire Gordon észrevett bennünket, már nem volt ideje égő cigarettáját elhajítani.

– Már megint füstölsz? – dorgálta édesapja.

– Hát már nekem semmivel sem szabad szórakoznom – mormogta durcásan Gordon. – Táncolni nemigen tudok. Ha más mulat, én is szórakozni akarok.

– Szórakozhatsz, de nem így! A nikotin nem gyereknek való! – tanította Gordont édesatyja. Aztán magunkra hagyott bennünket.

– Tudsz valamit játszani? – kérdezte Tom.

– Hogyne! Billiárdozni, kártyázni tudok.

– Azt én is tudok!

– Te is? – csodálkozott Gordon.

– Na hallod! – Mi rendkívüli van ebben?

– Azt gondoltam, hogy amilyen jámbor képű fiú vagy – hírből sem ismered a kártyát.

– Eredj a csudába! – mondotta Tom. – Ti azt hiszitek, hogy a játék és szórakozás tiltott dolog? Ferde fogalmaitok lehetnek a jámborságról.

– Hallod, fiam, hallod? – helyeselt Mr. Scarborough. – Tom barátunk fején találta a szöveget.

Gordon a párizsi akadémián összebarátkozott néhány modern szellemben nevelt fiatalemberrel. Ezek kigúnyolták a jámborságot és vallásosságot. Ők maguk folyton csak kártyáztak, füstöltek, kávéházakban szórakoztak. Hogy valaki jámborsága mellett életvidám legyen, azt nem tudták elképzelni.

Gordon nem válaszolt atyja helyeslésére. Őt csak a kártya izgatta.

– Jertek, – sürgetett bennünket – játsszunk egyet. Éppen négyen vagyunk.

– Szívesen, ha akarod! – felelt Tom.

Helyet foglaltunk egy kis asztalkánál s játszani kezdtünk.

Gordon, akinek én voltam a társa, remekül játszott, így esett, hogy háromszor nyertünk. Ám amint Tom újra megemelte a piros kilencset, észrevette, hogy az adut alatt két kártya fekszik.

– Vissza az egész! – kiáltotta – néhány kártya hiányzik.

– Csakugyan, – válaszolt Gordon hidegvérrel – valaki itt svindlizett.

Tom indítványára nyílt lappal terítettük ki kártyáinkat.

– Az alsók közül hiányzik több kártya – állapította meg Gordon.

– Lehetetlen – tiltakozott Tom. – Határozottan emlékszem, hogy te nekem osztáskor átadtad a hiányzó kártyákat.

– Engem ne hazudtolj meg, csirkefogó! – sziszegett Gordon – és kártyacsomóját a játékasztalka márványlapjára vágta.

– Tom egy szót sem szólt, ülőhelyéből felkelve galléron ragadta ifjú házigazdánkat s felemelte székéről.

– Tessék! – mutatott Tom a Gordon széke lapján heverő kártyákra. – Öt adutot engedtem el szó nélkül, hogy leleplezhessem azt az urat, aki elcsempészi a kártyákat. A „jámbor” ifjak nem tudnak ilyen tökéletesen csalni!

– Hát ez gyalázat! Álomban sem hittem volna, hogy az én fiam becstelen játéokra vetemedik – szólalt meg hátunk mögött Gordon apja.

Gordonnak szégyenkezve kellett előttünk botrányos csalásáért megkövetnie édesatyját. Megfogadta, hogy soha többé nem követ el ilyen bűnt.

Vacsora után alig vártam, hogy lepihenhessek. Az egyik hálószobában Percy, Tom és én, a másikban Gordon és két jó barátja kapott helyet.

Alig pihentünk le, aludni jöttek a többiek is. Ezek egy katonai akadémia növendékei voltak. Ruhástól dőltek le ágyaikra és kedélyesen csevegni kezdtek.

– Nézd csak! – szólt az egyik vékony dongájú kadét és a térdeplő, esti imáját végző Percyre mutatott.

– Jámbor álszenteskedés! – suttopta a másik.

– Gyűlölöm az ilyeneket!

Tom némán figyelt és hallgatott. Ekkor a kadétok egyike kihúzott táskájából egy pár tornacipőt, meglóbálta és Percyre akarta hajítani. Gordonnak azonban sikerült az utolsó pillanatban megragadnia a botrányozó karját.

– Ne csinálj, kérlek, ostobaságot!

– Csak tréfáltam – nevetett a kadét.

– Persze, persze! Értem! Ostoba vicc és élvezet az, ha másvalakit jámborságáért cipővel hajigálunk – folytatta a korholást Gordon.

Mikor Percy imádságát befejezve lefeküdt, Tom csendesen odaszólt a kadétokhoz:

– Urak, nem szívesen védelmezem magunkat és nem akarom megsérteni önöket. Azt tanácsolom azonban az uraknak, hogy maradjanak nyugodtan. Máskülönbem velem gyűlik meg a bajuk. Én ugyanis az ablakon át szoktam kihajigálni azokat a kellemetlen tárgyakat, amelyektől mielőbb szabadulni akarok.

Ez hatott. A kadétok Gordon tanácsára nem háborgattak többet bennünket.

Másnap reggel házigazdánk azzal az indítvánnyal állott elő, hogy rendezzünk házi futball-versenyt, de mert nagyon kevesen voltunk hozzá, futóversenyben állapodtunk meg.

A kastély előtti hatalmas mezőséget választottuk versenyhelyül. Kétszer kellett hosszában megkerülni köralakban a mezőt. Ez körülbelül negyedmérőföldnyi távolságot jelentett. Miután az indulás és a végcél pontját is kitűztük, Dolly, a vendégkisasszonyok és az egész háznép szemeláttára megkezdődött a verseny.

Az első körben a kadétok favoritja: Teddy, a sápadtképű, hosszúlábú ifjú vezetett. A második kör második negyedében azonban Percy került előre.

– Fogadok, – kiáltott a kis Frank – Percy lesz az első. A fejemet teszem rá!

Mikor legizgalmasabb lett a verseny, egyszerre csak megbotlott Teddy és felbukott. Alig vette ezt észre Percy, azonnal megállott, visszament húszlépésnyire és megvárta, míg Teddy összeszedelőzködött és újra megindult.

– Ez a jellemes és lovagias fiú – állapította meg Gordon atyja. – Örülök, hogy megismerhettem őt.

De Percy még sokkal továbbment nagylelkűségében. Nyugodtan megvárta, míg Teddy eléri előbbi gyorsaságát és csak akkor indult. Hatalmas léptekkel törtetett vetélytársa után.

Egyre közelebb és közelebb érte. Már csak 25 méternyire volt tőlük a cél. A küzdelem most kezdődött. Fej fej mellé ért, láb láb mellett futott. Percy erősen kipirult, de nyugodt maradt. Teddynek sápadt lett az arca s az erőlködéstől nyakán kidagadtak az erek.

– Ne hagyj magad, Percy! Húzd meg! Előre! – kiáltoztunk összevissza.

Még néhány izgalmas másodperc és Percy – beért elsőnek. Teddy vagy tízméternyire maradt hátra mögötte.

XVII. fejezet. Éjféli kaland az elátkozott házban

Egy augusztusi estén szekéren érkeztünk nagybátyám házához.

– Ez a Tower Hill – mondtam Tomnak leszállás közben a házra mutatva.

– Már az igaz, hogy nem valami barátságos épület – jegyezte meg fejcsóválva Tom. – A keret azonban megfelel a szellemnek, tolvajok és gyilkosok tanyájának.

A kapu előtt elbocsátottuk kocsisunkat, s megkértük, hogy másnap reggel 6 órára jöjjön vissza értünk.

A komor, vasalt kapu előtt letettük útitászkánkat. Aztán előszedtük a nehéz, rozsdás kulcsosomót. Én kikerestem a legnehezebb kulcsot, és a zárba dugtam. De a zár sehogy sem akart fordulni. A kilincsnél fogva jól megráztam a kaput. Kongó döngés volt rá belülről a felelet. A szívem hevesebben vert. Hátratántorodtam. Lebuktam volna a lépcsőn, ha Tom meg nem fog.

Bent a különös, döndülő zaj és zsvaj nem akart elülni. Tanácstalanul tekintetem barátomra. Már éppen kérni akartam, hogy mondjunk le romantikus tervünkről és hagyjuk faképnél a titokzatos kastélyt, mikor Tom lelket vert belém.

– Ugyan, Harry – férfiak vagyunk! – biztatott mosolyogva. – A szellemek és a kárhozott lelkek nem így adnak jelt magukról. Különben hoztam magammal szenteltvizet is. Meg aztán a töltött revolverem is itt van. – Nyisd csak ki bátran azt az ajtót!

– Jó, kinyitom... De azért félek egy kicsit – feleltem bártortalan hangon. Tom megmarkolta és lövésre emelte pisztolyát.

– No, most aztán, öregem, vess keresztet és tárd fel az ajtót!

Engedelmeskedtem. Keresztet vettem és megfordítottam a kulcsot. A különös zaj odabent újra kezdődött.

– Ne izgulj, Harry! – kiáltott Tom. – Nyisd fel már azt a kaput és ugorj félre!

Teljes erőmmel betaszítottam az ajtót. Csikorgott-nyikorgott minden sarka és eresztéke. Amint kitért a kapu, félreugrottam. Odabelül a zaj mind félelmetesebb lett.

Tom belépett a sötét kapualjba. Kutató tekintettel vizsgálta a sötét folyosót s előre tapogatódzva a homályban, kereste a különös zaj okát. Hirtelen megállt egy helyütt. Néhány pillanatig feszülten figyelt, aztán nevetni kezdett.

– Nem kísértetek, csak denevérek – szólt megnyugtatóan. – Valahol nyitva maradt egy nyílás vagy ablak. A denevérek pedig a nyitott résen keresztül birtokukba vették az elhagyatott kastélyt. Gyújts lámpát és gyere!

Mikor égő lámpással befelé indultunk a hűvös és sötét folyosón, mi tagadás – remegtem, mint a nyárfalevél. A levegő fojtott és dohos volt. A denevérek vaktában a fejünk körül röpdöstek.

– Mindjárt kifüstöljük innen ezt a kellemetlen vendégadat – mondotta Tom és egymásután tárta fel az ajtókat és ablakokat. – Aztán befelé indultunk a fogadószobába.

Mikor Tom rátette kezét az ajtó kilincsére, megborzongtam. Hiszen még jól emlékeztem mindenre. – Azt hittem, ha belépünk – megint csak a nagybátyám alakja mered majd rám a rendetlen íróasztal mögül. – Mindenütt vastag por; a fekete székeken, könyveken, padlón,

mely recsegett, ropogott, nyikorgott lépteink alatt. Mindez mintha azt akarta volna mondani, hogy forduljunk vissza és hagyjuk faképnél az elátkozott házat.

– Menjünk ki – sürgettem Tomot.

– Nem azért jöttünk, hogy megijedjünk az árnyékunktól – bátorított barátom.

Ő bizonyára csak mosolygott félelmemen, mert mielőtt a szobát elhagytuk volna, még a nevét is ráírta ujjával a poros asztallapra. – Amint átléptük a küszöböt, szemünkbe ötlött a közepes nagyságú falióra. Éppen tizenkettőt mutatott.

Mintha jeges vízzel öntöttek volna nyakom, úgy megdöbbenett ez a fölfedezés. – Ki ne hallott volna róla már, hogy az órák rendszerint abban a pillanatban állanak meg, mikor a házban valaki meghal. Eszembe jutott, hogy nagybátyámat éppen éjfélkor gyilkolták meg.

Nagysokára mégis megnyugodtam. A többi óra ugyanis mind más időt mutatott. Tom figyelmét a hatalmas falióra kötötte le. Megvizsgálta kívül, belül, oldalról; s minthogy hat lábánál is magasabb volt, egy székre állott, hogy a tetejét is átkutassa.

– Fél centi porréteg van rajta – mondta s zsebkendőjét vette elő, hogy leporolja; de hirtelen megváltoztatta ebbéli szándékát s inkább nevét írta fel rá vigyorogva.

„Nomina stultorum ...” kezdtem idézni türelmetlenkedve (Az ostobák nevei...)

„Jacent ubique locorum” – (ott díszelnek minden falon) – folytatta évődve barátom... de nem az órákon.

– Így ni! – szólt Tom – mikor áthaladtunk újra a hosszú, koromsötét folyosón. – Te valahol itt töltötted akkor azt az éjszakát? Hol van az a cifra szoba? – kérdezte.

– Kelletlenül megmutattam. Tom benyitott és az asztalra helyezte lámpását. Én nagyot sóhajtottam.

– Nézd csak! – mondtam – az ágy még egészen úgy van, mint ahogyan akkor elhagytam. A takaró éppen úgy fekszik ott, amint odadobtam, mikor ágyamból kikelve észrevettem, hogy a Miss nincs mellettem.

Tom közben a padlózatot vizsgálta.

– Mi ez? – mutatott a padlón lévő nagy foltra.

– Vérfolt! A bácsi vére – feleltem halkán. – S nagyot nyelve tettem hozzá: – És itt is, ez is a párnán!

Tom megborzadva ragadta meg a kezemet.

– Gyere, hagyjuk itt ezt a szobát! Eleget láttunk. Keressük meg inkább nagybátyád hálóját!

Nagy megkönnyebbülésemre odaát semmi nyomát sem találtuk a véres eseménynek. Az ágy rendben volt, a szoba takarítva. Por azonban akadt itt is jócskán.

Tom letette lámpását.

– Ha nagybátyád lelke valóban hazajár, – akkor biztosra veszem, – mondta komolyan – hogy ide látogat majd el először. – Tom kemény legény volt s nem fogott rajta semmi.

Am könnyű dolog fényes nappal a szellemekről viccelődni. De tegye meg valaki ugyanazt éjjel. Hozzá még a meggyilkolt szobájában. Olyan vékonypéznű gyereknek, mint én voltam, bizony nem volt tréfa a dolog.

Tom észrevette nyugtalanságomat és palástolható félelmemet. Mosolyogva bátorított:

– Szedjük össze magunkat, hékás! Utóbb még majd azt találják mondani, hogy túlságosan idegesek voltunk. – Mikor látta, hogy minden biztatása ellenére is savanyú arcot vágok, – újra megszólalt:

– Tudod mit, Harry! Imádkozzuk el a rózsafüzért. Nem tudom, de talán te is úgy vagy vele, mint én. Olyan nyugodttá és vidámmá tesz mindig.

– Igazad van – feleltem szepegeve.

Fennhangon elmondottuk mind az öt titkot, aztán a loretoi litániát. A végén a bácsi lelkiüdvéért is imádkoztunk.

– Most már aztán vacsorázhatunk! – szolt Tom és felnyitotta táskáját. Volt abban mindenféle. Egy üveg almabor, vajaskenyér, hideg csirke, sütemény és gyümölcs. Lucullusi lakoma, más helyütt és más időben.

Kedves olvasóim bizonyára csodálkoznak, hogy tudtak szüleink belenyugodni kalandos tervünkbe. Hát ez így történt.

Mikor először említettem tervünket atyám előtt, hallani sem akart róla. Később elmondottam, miképpen magyarázza Tom az egész rejtélyes esetet. Atyám hallgatott és jóidőig gondolkozott.

– Ugye most már beleegyezel, apu, hogy elmehessünk? – kérdeztem nagysokára.

– Nem, fiam – válaszolt atyám. – Majd én magam megyek el oda. Mit sem árthat, legfeljebb csak hasznunkra lehet. Hogy az a ház el volna átkozva, előttem számba sem jöhet. Sohasem voltam babonás. De sok minden homályos dolog takarja még nagybátyád halálát; s ha már odamegyek, egy éjjelt ott kell töltenem. Talán úgyis tudod, fiam, hogy Miss Raynor üldözéséről csupán te miattad mondtam le.

– Én miattam, apa? – csodálkoztam.

– Igen. Nem akartam életedet elkészeríteni azzal, hogy a törvény kezére adom azt az asszonyt, akit második édesanyádként szerettél. De most már elég erős vagy, idegzeted is rendbe jött. Így neked sem árt már, ha egy kicsit megbolygatjuk ezt a rejtélyes ügyet. S bár Tom barátod gyanúsítása nagyon romantikusnak látszik, azért lehet benne valami. Így tehát majd én magam éjjelezek Tower Hillben.

– Minket nem viszel magaddal, papa?

– Gyerekeknek éjjel ágyban a helye!

– De ha ott vagy, felkelthetsz bennünket, ha valami történik?

– No jó, hát velem jöhettek, ha jók lesztek.

Azonnal értesítettem Tomot. Jöjjön, amilyen gyorsan csak teheti.

Tom még meg sem kaphatta leveletem, mikor atyámat baleset érte lovaglás közben. Néhány hétig ki sem mozdulhatott a szobából. Így mikor Tom megérkezett, nem szívesen bár, de elengedett.

Egész kedélyesen vacsoráztunk. Tom azonban csakhamar elálmosodott. Lehet, hogy a bor hatása alatt. Mindent elkövettem, hogy ébren tartsam. De minél hangosabban beszéltem, annál szótlanabb lett Tom barátom. Kinyitotta ugyan hébe-hóba száját, de csak hogy ásítson vagy mentegetőzzék. Közben szempillái csaknem leragadtak már.

– Fáradt vagy, Tom?

– Rettenetesen. Szamárság volt tőlem, hogy egész úton egy cseppet sem pihentem. Tudod, Harry, én sokat elbírok, de két éjjel minden alvás nélkül, kissé szokatlan nekem, sőt: sok.

– Két éjjel? – Csodálkoztam. – Hát mit csináltál tegnap éjjel? Miért nem aludtál?

– Mert nem lehetett. A kocsim nagyon kényelmetlen volt s folyton jöttek, mentek s a kocsilámpa is folyton égett.

Néhány pillanatra elakadt a társalgás. Elővettem zsebórámat: még csak 1/4 11 óra volt. Jelezni akartam Tomnak, de ő már javában aludt.

– Tom, – szedtem össze minden bátorságomat – csak aludj. Egész nap utaztál, igazán fáradt lehetsz. Most csak 1/4 11 van. Egy órai alvás után újra friss leszel.

– Kelts fel majd 12 óra előtt – mormolta nagyokat ásítva, de nem nyitotta fel szemét.

– Felkeltelek. De jer és feküdj az ágyba.

Amint átvezettem a szobán, csak lecsücsült szépen egy közelálló székbe, kezébe rejtette arcát, nekidült puha támlájának és békésen aludt tovább.

És most teljesen hüen elmondok mindent, ami Tom alvása közben történt.

Visszaültem az asztalhoz és körülnéztem; minden rendben volt. Fülelve hallgatództam. Semmi nesz. Csupán Tom szabályos lélegzése zavarta a csendet.

Keresztet vettem s kivettem táskámból Pickwicker elbeszéléseit. Kikerestem a legvígabb fejezeteket s rövid időre minden félelmemet elfelejtettem. 1/2 12 lehetett, mikor éreztem, hogy nagyon nehéz lett a fejem s elszunnyadtam mindjárt. Képzetelem Sanivellnél kószált valahol meg atyjánál és az óránál, melyek pont éjféleli 12-kor álltak meg.

Miért éppen 12 órakor?

Kidörzsöltem az álmat szemeimből és nyújtózkodva felálltam.

Körülnéztem a sárgás félhomályban úszó, rosszul világított szobában. Majd Tomhoz mentem s homlokára tettem kezemet. Meg sem mozdult azóta, hogy olyan mélyen elaludt. Most valamivel frissebb voltam. Újra nekiláttam a könyvnek. Vagy tíz percig csak ment valahogy az olvasás. De aztán újra elbágyadtam. Erősebb fáradtságot éreztem, mint előbb. Az óráam előtttem feküdt az asztalon: 3/4 12. – Öt perc múlva keltenem kell Tomot.

Alig olvastam el bóbiskolva vagy másfél oldalt, újra roppant elálmosodtam. Felálltam hát és hosszú léptekkel méregettem a szobát.

Hirtelen félelmetes lárma ijesztett meg. Megálltam és figyeltem. Mindedig néma csend vett körül. Most tisztán kivettem egy mély hangot. Olyan hang volt ez, amitől minden hajam szála az égnek meredt s melytől az élő embernek a tagjaiba száll a forró és hideg láz, s minden íze megzsibbad a félelemtől.

Rápillantottam az órámra.

Pont: 12. – A kísértetek órája ez!

Az óra kiesett remegő kezemből. Erre a ház összes órái ütni kezdtek:

Egy, kettő, három ...

Valamennyi közül kicsendült a nagy falióra hangja:

Négy, öt, hat...

Hátha el sem üti mind a tizenkettőt?

Hét, nyolc, kilenc ...

Tíz, tizenegy ... éjfél: tizenkettő ...

Aztán halálos csend következett. Tom után néztem. Aludt mozdulatlanul, mint a bunda. Imádkozik talán? Összeszedtem minden lelki erőmet és teljes torkomszakadtából kiáltottam rá:

– Tom... Tom! – Ébredj! – Tom azonban kétségbeesésemre meg sem moccan. De helyette megjelent valami más és hivatlan. Mintha a szobában valami bolygó fény táncolt volna végig. Egyszerre csak egy rejtélyes alak közeledik felém. A nagybátyám alakja ... Lehetséges volna ez? Ó az! Arca, homloka tele ráncsal, a nézése komor. Nem tudtam róla levenni a szemem. Szinte belezsibbadtam ebbe a kidülledt nézésbe.

– Bácsi, te vagy? – sikoltottam. – Miért kísértesz?

– Mikor láttál utoljára, öcsém? – kérdezte síri hangon a kísérteties alak.

– Azon a rémes karácsonyészakán.

– Mit tettem akkor?

– Rám hagytad a vagyonodat.

– Mi történt velem azon éjjel?

– Meggyilkoltak ágyadban.

– Kézre került már a gyilkos?

– Még nem!

Mint a nyárfalevél, úgy reszkettem zöldesveres fényű tekintete előtt.

– Fiam! Fogadd meg, hogy mindent megteszel a gyilkos kézrekerítésére. Emeld fel jobbkezed s mondd utánam: esküszöm! ...

Mialatt esküdtem, minden szónál fényesebb lett nagybátyám felemelt jobbjá. A rettentő jelenés egyszerre csak lobbanásszerűen eltűnt.

Körülnéztem – egyedül voltam. – Lerogytam egy karosszékre; szempilláim káprázva zárultak le. Hideg veríték ült ki arcomra.

Felkeltem Tomot – gondoltam. Odamentem ágyához, nevének akartam szólítani, de ajkamon elhalt a szó. – Tomot sehol nem láttam. Sűrű, fekete ködfátyol volt közöttünk. Lánccsörgést, majd egy földrázkódtató csattanást hallottam; a lámpa fel-fellobbanva pislogott s a köd addig gomolygott, míg végre meghatározott alakot vett fel. A lámpás utolsót lobbant. Semmi kétség. Nagybátyám állt előttem. – Arca éppoly fakó, sötét volt, mint mikor Tower Hillbe érkezésünkkor először fogadott. Azonfelül még a halál borzalmai is ott vigyorogtak kövült arcvonásai közt.

Mindez csak egy pillanatig tarthatott. Egyszerre barátomnál termettem, megráztam a vállát és fellármáztam:

– Tom, Tom! Az ég szerelmére, ébredj!

XVIII. fejezet

– Halló, mi baj? – riadt fel Tom álmából.

Felült ágyában és kidörzsölte szeméből az álmot.

– Talán 12 óra van már?

Egyetlen szót nem tudtam mondani; remegve karoltam át barátomat és zokogtam, mint a gyermek.

Tom megdöbbenve figyelt és előhúzta óráját.

– Négy perccel múlt 12... Mi történt, Harry? Miért remegsz annyira? Szellemet láttál?

– A nagybácsit láttam.

– Mit, kit? ... Mondd még egyszer!

Hozzábújva, remegve meséltem el az eseményt.

Tom furcsának találta a dolgot és felette csodálkozott. Nemigen hitt szavaim igazságában, mert keményen vallatóra fogott. Újra elmondottam mindent úgy, ahogy láttam.

– Hát ez itt mi? – szólt hirtelen és felemelte törött órámat a földről. – Az órád pontosan tizenkettőkor állt meg. – Barátom, itt lappang valami.

– Dehogyan lappang! Pont éjfélkor ejtettem le s meg is állt mindjárt.

– Nem árt, ha megvizsgáljuk a többi órát is.

Bejártuk az összes szobát. Tom persze ott szorongatta kezében a töltött revolvért. Semmi rendkívülit nem tapasztaltunk.

– No, édes Tom, most adj tanácsot!

– Először is Miss Raynort kell megtalálnunk. A nagybácsi megjelenését túlzgatott képzeleted működésének tartom. Olyan szellemek, akik gyilkosokon akarnak bosszút állni, nincsenek. Mert ha bosszút akarnak állni, úgy a gyilkosnak jelenjenek meg és ne ártatlan embernek.

Te Tom, én biztos vagyok benne, hogy a nagybácsit láttam.

– Nézd, ha még azt kérte volna tőled, hogy imádkozz érte, úgy a jelenést elhinném. Különbösen mese az egész megátkozás. Felizgatott fantáziád működött; ezért hallottad az órákat ütni az imént.

Engem azonban Tom komoly szavai sem győztek meg.

Lassan múltak az órák. – Mázsányi teher hullott le szívemről, mikor keleten felderengett a hajnal.

– Kikirikú! – kiáltott Tom harsányan. – Várjuk csak meg a napfelkeltét. Mindjárt meglátjuk, mi van ezzel az átkozott házzal. Addig is akár megreggelizhetünk.

Keleten az ég peremén rózsaszín csíkok jelezték a nap közeli keltét.

– Hurrá! Kel már a nap! Mondd csak, Harry, most is hiszed még, hogy megbabonázták ezt a házat?

– Most is hiszem, Tom. Te nem hiszed?

Tom nyújtózott egyet-kettőt. Majd hirtelen felkacagott és összecsapta két tenyerét.

– Harry, most már mindent tudok! Jöjj csak – kézen fogott és odavezetett a nagy faliórához.

– Vizsgáld meg most.

Meghökkenve vártam, mi lesz ebből.

– Semmi rendkívülit nem látok rajta – mondtam.

– Hát nem jár? Akkor talán ütni hallod?

– Kérlek, Tom, ne csinálj belőlem bolondot!

– Pszt. Tudom én, mit csinálok, csak te... – hirtelen elhallgatott. Felugrott a székre és vizsgálgatni kezdte az órát. Szeme felragyogott örömeiben.

– Tudtam! ... – rikoltott.

– Harry! Fogadsz velem, hogy én bebizonyítom: ez az óra nem ütött éjjel? Állj fel ide a székre és mondd meg, mit látsz?

– Sok port és rajta a nevedet.

– Nézd meg jól azt a nevet, minden betűjét! Rápillantottam Tomra. Láttam, hogy most komolyan beszél.

Barátom leszállt a székről.

– Hallod-e, Harry! Te már sok boszorkányhistóriát olvashattál.

– Hát igen. Mielőtt az intézetbe jöttem, odahaza állandóan olvastam ilyesmit. Végül is az orvos eltiltotta ezeket a történeteket, mert – így mondta – árt az egészségemnek.

– Nagy tökfilkó lehet az az orvos!... Nemde, éjfélkor jönnek a szellemek?

– Igen, Tom. De csak nem akarod velem elhitetni, hogy bolond vagyok?

– Sose izgulj, öregem. Az élénk fantázia nem jelent mindig bolondságot. De miért kellene pont éjfélkor megjelenni a szellemeknek? Mese ez habbal! Rögvest bebizonyítom zajos tévedésedet.

Felnyitotta az óratokot, kivette a kulcsot.

– Most visszahajtom a mutatót fél percre tizenkettő előtt. Így ni! Az órát is felhúzom. Most várjuk, mi lesz.

Tik-tak ... tik-tak ...

Az óra hangja megborzasztott. Tom észrevette ezt, és kezébe vette a kezem. Hálásan szorítottam meg barátom kezét. Neki azonban szörnyen tetszetett a dolog.

Az óra szerkezete hirtelen megzörrent és harangja ütni kezdte a tizenkettőt. Tom átölelt.

– Mondd csak, Harry, éjjel is így ütött az óra, mint most?

– Tökéletesen.

– Hohó! Te bizonyára azon az éjszakán is hallhattad ütni az órát vagy nem? –
összeráncolta szemöldökét.

Nem tudtam mit felelni. Tom azonban felugrott a székre s engem is felhívott. – Mit láatsz?

– Semmit... Azaz, a nevedet belepte a felcsapódó por.

– Jól van! Ha ez az óra éjjel is ütötte volna a tizenkettőt, a nevemet már akkor is belepte volna a por. Tehát ez az óra éjjel aligha ütött. *Álmodtad, fiam, az egész rémhistóriát.*

– Tom, neked igazad van. De azért most is csak annyira vagyunk a titoktól, mint kezdetben.

– Az mit sem számít; nem azért jöttünk. Miss Raynort megkeresni most már a te dolgod.

XIX. fejezet. Latin tanulmányok – Fontos hírek

Csendes, napos októberi délután volt. Quip, Ruthers, Tom, Percy, Whyte, Richards és én – hónunk alatt Cicero „Pro lege Manilia”-jával a „Club”-ban gyülekeztünk. Percy egy hatalmas fa törzséhez támaszkodott, mi pedig köréje telepedtünk, így történt ez hetenként kétszer. Egy kis latin tudományt szedtünk magunkba ilyenkor.

Az összejövetelt szünnapokon is megtartottuk. Az osztály becsülete mindenekfelett – ez volt a jelszavunk. És hogy annál fokozottabb legyen a lelkesedésünk és szorgalmunk, megkértük páter Middleont, hogy a szünetekben vizsgálja meg latin tudományunkat. Azonfelül – gyakorlat végett – latinul leveleztünk.

Miért volt ez a nagy buzgólkodás és igyekezet?

Az „aranyérmét” akartuk elnyerni az országos latin versenyen. Különösen Tom barátunknak fájt erre a nagy kitüntetésre s jutalomra a foga. A versenyre való készülést is ő indítványozta, lévén ő a klub lelke. Indítványára a „Manilian Law (olv. Menilien Loa) híres prólogusát vettük elő. És állandóan latinul társalogtunk. Azonkívül mindenki egy kis füzetbe jegyezte fel az őt érdeklő szavakat, mondatokat és érdekes kifejezéseket.

Egy alkalommal Tom nagyon vígan fogadott bennünket a klubban. Csak úgy dőlt belőle a tréfa és a humor. Neki kissé nehezen ment a latin s ez néha elkedvetlenítette őt.

– Habeo aliquid novi communicare. Sed nescio quomodo ... Nescio ... nescio ... –
Valami nagyszerű újságot szeretnék veletek közölni, fiúk, de úgy látom, latin nyelven nehezen tudok zöld ágra vergődni.

– Non potes, quia tua est paupertas verborum... rem latine exprimere ... – feleltük neki.

– Hja, bizony így van az, aki nem tanulja meg jól a latin szavakat. Ne is vesződj vele, úgysem fog a terved sikerülni – mondotta mosolyogva Percy.

– Rem non tetigisti. Oh, quomodo volo (szegény Cicero!) hora esset supra!

– Fején találtad a szeget! Bárcsak vége volna már ennek a versenynek!

– Tempus est; licet britannice loqui. (Itt az idő, most már angolul beszélhetünk.)

– Fiúk, tudjátok-e, mit mondott ma páter Middleton? Hogy a latin tanulmányokat a játékidő rovására folytatjuk.

– Ez az a nagy újság?

– A kis terem minden tanulója engedélyt kapott, hogy este egy félórával tovább maradjon fent, mint a többiek.

– Hurrá!

– A páternek különben nagyszerű terve van velünk a versenyre való előkészülettel kapcsolatban.

– Halljuk, halljuk! – kiabáltak a fiúk.

– A páter megígérte, hogy minden este lediktál vagy tizenöt sort Ciceróból. Ezt tíz perc alatt le kell fordítanunk. Egy nap latin, másnap angol szöveget fogunk fordítani. Cicero stílusában és fordulataival.

– Pompás! – ujjongott Percy.

– Várj! Még nem mondtam el mindent. A páter írásbeli gyakorlatainkat azonnal át is nézi, kijavítja és megjegyzéseivel kíséri. A helytelen kifejezéseket kék, a helyes kifejezéseket piros ceruzával jelöli majd meg. Ha a fordítás minden tekintetben jó, a páter néhány szóval latin nyelven ír majd kritikát.

– Ez nagyszerű lesz! – lelkesedett Ruthers.

– Többre megyünk, mint a bejárók.

– Először a latinnal végzünk, aztán jöhet a fizika-verseny!

– Fiúk, az aranyérem minden fáradságot megér! – lelkesedett Tom. – Mindent el kell követnünk az osztály becsületéért. Erre szavunkat adjuk!

– Nem riadunk vissza az állhatatos, kemény munkától! – fogadkoztunk.

– Nagy előnyünk, hogy páter Middleton, a kiváló latin tudós van mellettünk – szólt biztatólag Quip. – Ő tudja már, hogy miben vagyunk erősek és mi a gyenge oldalunk. És előny az is, hogy itt az intézetben szigorúan kell a napirendhez alkalmazkodnunk.

– Ez mind igaz – feleltem. – De azért ... mégis félek egy kicsit.

Teltek, múltak a hónapok. Január roppant hideg volt, a február meg hóviharos; a március hónap esős. Azonban az időjárás tudományszomjunkt nem lohasztotta le. Nap mint nap, szorgalmasan megtartottuk az esti különórát. Közben programot változtattunk. Tíz perc helyett csak öt percet fordítottunk naponként.

A külvilág nem érdekelt minket. Én Mrs. Raynorról nagy néha kaptam valami hírt. Atyám detektívnek adta át az egész ügyet. Ez fogadkozott, hogy csakhamar kézre keríti a szökevényt. Két hét múlva már jött is a sürgöny:

*„Nyomon vagyunk. Mrs. Raynort két napja St. Louis-ben látták. Legközelebb többet.
Horace (olv. Horasz) Tinker, detektív.”*

Néhány hét múlva atyámtól levelet kaptam ebben az ügyben:

„Tévedés volt. Nem Mrs., hanem Mr. Raynort látták St. Louis-ben. De Green detektív már nyomon van. Nemsokára biztos hírt adhatok.”

De bizony, még nagyon sokáig vártuk a biztos híreket.

XX. fejezet. Tipp Willi nevet változtat és új csoport vezére lesz

Percy és Tom nagy szeretettel örködték az apró népség jó magaviselete és erkölcsi felett. Intézeti tartózkodásom második évében új társat kaptunk. Tizenkét éves, szőke hajú fiú volt. A szeme kék, orra könnyed hajlású. Ajka körül állandóan ott játszadozott a jókedv és

víg kedély. Néhány nap alatt már odahaza érezte közöttünk magát. Tavaszra már az egész kis termet uralta. Jószívú, de könnyelmű teremtés volt.

Hogy visszatértünk a nagy szünidőről, azonnal megválasztották a „víg dodgerek” vezérének. Csupa jókedvű fiúból állt ez a sereg; a rosszakból is, de a legjobbak közül is kerültek közéjük tagok.

Ebéd alatt ekkortájt éppen a „Dwist Olivér”-t (olv. Duiszt Olivér) olvasták fel. A dodgerek lázas érdeklődéssel hallgatták az édes-bús történetet. Így esett aztán, hogy minden sorát magukra alkalmazták. Egy este kikiáltották az új köztársaságot, az „Artful Dodger”-t (olv. Dodcher).

Másnap Tipp már boltot is nyitattott Frankkal, így illett ez, mert hát a Dwist Olivérben is ott szerepelt a zsidó boltos: Fagin (olv. Fegin). Őt-hat dodgert nyomban szanaszét szalasztott: csenjenek össze egy és más apróságot: zsebkendőt, kést, ceruzát stb.; a tulajdonos aztán majd mérsékelt sarc ellenében kiválthatja.

– Ide hallgass, Fagin! – rendelkezett Tipp. – Minden, amit mi találunk, hozzád kerül. Te számozott cédulákat tűzöl minden tárgyra. Én megüzenem a birtokosoknak, hogy nálunk keressék elveszett tárgyaikat. Ők aztán majd hozzád fordulnak...

– Igen! – szólt közbe méltatlankodva Frank.

– És majd jól helybenhagynak. Nem! Ilyen veszélyes vállalkozásba semmi kedvem nincs mint zálogszedő és uzsorás részt venni.

– De gyáva legény lettél egyszerre! – pirongatta Tipp. – Hát miért leszünk mi itt, a közeledben? Ha hozzád jönnek, mondd csak, hogy szegény, öregember vagy, Fagin a neved, s minden darab után váltságdíj fejében kérj egy csokoládé bonbont.

– Azt ugyan aligha fogják megadni!

– Majd elvállik. Te csak állj oda a sarokba, rendezd be a boltot, írjad meg és tartsd készen a cédulákat.

Tipp terve fényesen bevált. Frank elégedetten állt üzleti asztala mögött s vizslaszemekkel őrködött a dodgerek hat zsebkendő, három irón, két kis puska, pár szál ceruza és egy emlékkönyvből álló birtoka felett.

A lopott holmik tulajdonosai is egymásután megjöttek s nagy vígan váltogatták ki holmijukat.

Így aztán Frank vagy negyven szem bonbont szedett össze. De jöttek ám a szövetségesek is. Ők is követelték a dézsmát.

Tipp előhívta Frankot.

– Faginkám, most osztzkodni fogunk!

– Értem, uram!

– Mutasd a bonbonokat!

– A bonbonokat? – s Frank akkorát csodálkozott, hogy majd szétestünk neveltünkben.

– Igen, a bonbonokat! Elő velük, hol vannak?

– Hol? ... Hát hol volnának? ... Valamennyit megettem!

Húszlépésnyire járt már, mikor az utolsó szót visszakiáltotta.

Fagin boltja s a zálogház így tehát csődöt mondott. Vele a tolvajlások is véget értek. A „Dodger Artful” szövetség azonban továbbra is fentmaradt.

Tippben megvolt a jó vezér minden kiválósága. Jó modor, erély, parancsolni tudás és igazságszeretet. A hazugokat rendszeren nem sokra becsülik iskolatársaik. De Tippet leginkább tréfáinak és ötleteinek kifogyhatatlansága emelte társai fölé. Minden napra volt tarsolyában egy új játék, egy csomó kacagtató huncutság. S kell-e ennél több a jókedvű ifjúságnak?

Tipp első csínyje év elején így esett.

Szomszédja, Broadhead (olv. Brodhet) békétlen természetű, izgága fiú volt. Egy napon száraz borsóval töltötte meg kis pisztolyát s célba vette Tippet. Az arcát találta. Tipp dühösen kiugrott a padból.

– Kérem, páter Middleton, valaki száraz borsóval lőtt rám.

A páter előbb nagy komolyan végignézett a panasztevőn, aztán halkán – hogy csak a közelveők hallhatták, megkérdezte:

– Hol találtak a borsószemek, mutasd meg! ... Nem gondolod, hogy ilyen fiatalemberhez nem illik már az effajta gyermekes érzékenykedés?

A vége az lett a dolognak, hogy Broadhead pisztolyát elkobozták. Tipp pedig ettől kezdve még moccanni sem mert páter Middleton órája alatt.

Dehát nemcsak páter Middleton volt a világon.

Másnap asszisztense, Mr. Auber (olv. Obehr) tartott órát. Tipp egy üveg vörös tintát vett elő, belemártotta az orrát s zsebkendőjét szája elé tartva, odaszaladt a felügyelő asztalához és engedélyt kért a sürgős távozásra, mert – úgymond – megeredt az orra vére.

A kísérlet fényesen sikerült. Tipp diadalmas arccal surrant ki. Naponként más és más használta ezt a fogást, míg Broadheadre nem került a sor. Amúgy is gyáva legény volt, de amint meglátta páter Tiemant, aki Auber prefektus urat jött helyettesíteni, a fejét is elveszítette ijedtében. Tipp azonban addig piszkálta és heccelte, míg végre bedugta orrát a piros tintába és kirukkolt a tanári asztal elé.

A fiúk lélegzet fojtva lesték, mi lesz most.

Broadhead engedélyt kért a kimenetelre.

– Itt maradsz! Fordulj a fal felé – szolt rá szigorúan páter Tieman – s ha csak az orrod hegyét is errefelé fordítod, rögtön meghívlak a szobámba egy kis négyszemközti csevegésre.

No, de nem is fordult elő egyhamar több orrvérzés osztályunkban.

Tipp a felsülés után a kertet tette meg hadműveleteinek színhelyévé.

Egy este, mikor a kertben üldögélt, Broadhead cigarettát kotorászott elő a zsebéből.

Tipp óvatosan körülnézett. Alkonyodott már. A hetes ügyelő tanár Mr. Auber volt.

– Bátran elszívhatod – súgta oda Broadheadnak. – Senki sem veszi észre. Te maradj ülve és mi tíz-tizenketten köréd állunk. S ha Mr. Auber meg is tudja, hogy cigarettázott valaki, ám keresse ki tizenkettőnk közül a tettest.

Mi tagadás – a terv pompásnak ígérkezett. Körülálltuk Broadheadet, aki nagy gyönyörűséggel élvezte a tiltott dolgot. És hogy az esetleges vizsgálat még nehezebb legyen, egy-egy szippantásra körbeadtuk az egy szál cigarettát, mint az indiánok a békepipát.

A cigaretta füstje azonban közelünkbe csalta Mr. Aubert.

Lassú léptekkel közeledett felénk. Mire odaért hozzánk, a cigarettával már végeztünk.

– Jó estét, fiúk! – így a prefektus úr.

Lekapdostuk sipkáinkat s közömbösen báméskodtunk; egyikünk sem szolt egy árva szót sem.

Mr. Auber szinte zavarba jött.

– Azt hittem... – Elhallgatott és tétován körülnézett. Levette a kalapját, végigsimította a haját és szó nélkül továbbment.

Következő estén már kerültem a padot, ahol a dodgerek tanyáztak. Messziről is láttam, hogy Tipp és Broadhead példáján felbuzdulva majd mindegyikük cigarettára gyújtott. Tisztességes kis füstfelhő lebegett már fölöttük, mikor hirtelen ott termett páter Middleton.

A fiúk szét akartak rebbenni, de már késő volt.

– No, most megcsíptek – súgta Tipp.

– Sebaj! hiszen úgyszem tudja meg, hogy ki szívott közülünk – válaszolta Richards.

– Dehogynem... dehogynem! Nem lehet őt megtéveszteni!

– Nem büntethet meg egyikünket sem, – kiáltott Broadhead – mert nem ért tetten.

– Üljetek le, fiúk – kezdte páter Middleton. Arcizmának egyetlen rándulása sem árulta el, hogy meghallotta az utolsó megjegyzést. Leültek. – A tettesek olyan ártatlan képet vágtak, mint a ma született bárány.

– Figyeljete csak rám, fiúk – kezdte a páter. – Valaki rabolni akar. De egy ember kevés hozzá. Segítségül hívja három társát. S míg ők segédkeznek, elrabol háromszáz dollárt. Ki köteles kárpótlást adni?

– A tolvaj – felelte Tipp.

– És ha a tolvaj meghal s egy krajcár vagyona sincs? Kit tesznek akkor felelőssé a rablásért?

– Gondolom, a három cinkostársat – felelte Richards.

– Úgy van – helyeselt a páter.

– És ha mind a négyen a törvényszék elé kerülnek, kit kellene közülük megbüntetni?

– Mind a négyet, főtisztelendő úr.

– Tehát: magatok mondatok ki az ítéletet. Mert a jelen eset az elmondottal teljesen azonos. A cigarettázás ellenkezik az iskola törvényeivel; aki mégis megteszi, elveszi méltó büntetését. Broadhead, te velem jössz. Szeretnék még egyet-mást tudtadra adni.

A következő napokon egyedül sétált már Broadhead, kezében nem cigarettával, de a – világtörténelemmel.

Tippnek most a lavatórium (mosdóterem) ötlött szemébe. Az alkalom is megjött. Mr. Auber szolgáltatta. A tanár egyszerű, csendes s visszavonult jellemében hálás talajra találtak Tipp kíméletlen élcei. Rendkívül mulattatta a fiúkat, hogy legcsekélyebb csínytevésük is már oly nagyon felzavarta Mr. Auber nyugalmát.

A dodgerek különben részvételt voltak iránta, mert igazán szerették szelídlelkű tanárukat.

Egy decemberi reggelen minden eddigit meghaladó kellemetlenséget szerzett neki Broadhead. A mosakodóban befagytak a vizes korsók, s így mindannyiuknak a kúthoz kellett menni mosdóedényeikkel. Mire visszajöttünk, zárva volt a mosdóterem. De nem Mr. Auber zárta el. A csíny szerzője Broadhead volt. Mr. Auber majd a fejét veszítette zavarában. Hozzá még a növendékeket is nagyon felizgatta az éretlen tréfa s erősen zúgolódtak.

Éreztük, hogy vihar van készülöben. Kedvetlen s lehangolt volt az osztály egész nap. Vacsora után a dodgerek tanácskozássra gyülekeztek. Tom, Percy, Harry, Quip és én a mosdó közelében álltunk.

– Fiúk, – szólalt meg Tom – úgy veszem észre, hogy Tipp kezéből lassan-lassan kicsúszik a vezető szerep.

– Igazán? – csodálkozott Percy. – Pedig én azt hittem, hogy ujjai köré csavarja a dodgereket.

– Eddig úgy volt; de most már nem engedelmeskednek neki a fiúk. Éppen ma beszéltünk vele erről. Én azt tanácsoltam, hogy vonuljon vissza egyelőre.

– Úgy? És hogy fogadta a baráti tanácsot? – kérdezte Harry.

– Igazat adott nekem. De még most ez egyszer nem akarja magára hagyni Broadheadet.

– Nézzétek csak, – vélekedett Quip – ha nem csalódom, ez a társaság megint valami gonoszságon töri a fejét. Tipp is ott van, úgy látom, szimatol. Mert ismét Broadhead viszi a szót. Olyan borzas a haja, mint egy bomlásnak indult szénaboglya.

– Gyerünk mi is oda! – indítványozta Percy. – Te Tom, többet tehetsz, mint Tipp és Broadhead együttesen.

– Jó, menjünk! Azt hiszem, Tipp hálás lesz, ha segítünk rajta. Mert gyanítom, hogy maga is fél a dolog végétől. Sokat töprengtem már fölötte, hogyan lehetne ezt a kényes ügyet tisztázni és békét teremteni. De semmi okos dolog nem jut eszembe.

– Menjünk csak oda! – siettetett Percy. – Majd csak elintézzük valahogy.

– Igazad van! Tiltott dologban nem veszünk részt, legfeljebb csak segíthetünk. Menjünk!

XXI. fejezet. Tom és Percy Tipp segítségére jönnek

Tipp örömmel fogadott, s rögtön hozzánk csatlakozott.

– Miről tanácskoznak a fiúk? – kérdezte Tom.

– Azon mulattunk, hogy mennyire zavarba hoztuk ma reggel Mr. Aubert.

– Azzal ugyan ne igen dicsekedjete – mondotta Tom. – Nem szeretném még egyszer megpróbálni az ácsorgást ott künn a hidegben.

– Azt hallottam, – tódította Harry Quip – hogy Broadheadnek atyja az újságokból az összes gyilkosság-leírásokat fel szokta olvasni s ezzel szórakoztatja drágalátos fiacskáját.

– Ez igaz! – állapította meg Tipp. – Míg a többi fiút a cirkuszba viszik szórakozni, addig Broadhead a disznóölést élvez a vágóhídon.

– Most már aztán hagyjatok békét és ne mulassatok rajtam, mert rögtön faképnél hagyalak benneteket! – dühösködött Broadhead.

– Egek! – gúnyolódott Quip. – Te ezt mulatságnak nevezed?

– Nem volna okosabb, ha az orrodát véreznéd be egy kicsit, Broadhead? – szólalt meg Percy. – A vér kedves emlékeket ébresztene.

Broadhead megsokallta a dolgot és Percyre rontott. Ez elég hatalmas ütést kapott volna, ha ügyesen ki nem tér. Így azonban Broadhead ökle a cölöpkerítéssel találkozott össze. – Percy, mintha elválaszthatatlan jó barátok lettek volna, kezét nyújtott Broadheadnek és bocsánatot kért előbbi kijelentéséért.

– Látod, látod! – intette Tipp Broadhead barátunkat. – Miért gurulsz dühbe mindjárt? Kár az ilyesféle apró tréfák miatt érzékenykedni!

– Úgy van, úgy van! – helyeseltek a többiek.

Most már félig nyert ügye volt Tomnak. Folytatta tehát Broadhead bosszantását. Az ifiúr elvesztette jókedvét. Erre várt Tom.

– Hát csak a mai meglepetést tárgyaltátok? Semmi mást? – kérdezte.

– Dehogynem! Holnapra új meglepetést tervezünk. Csoda muri lesz. Mr. Auber pár szál haját is kisimítja majd rémületében.

– Majd elválik ... Mi a tervetek?

– Hát ide figyelj! Körülbelül így tervezzük: Holnap délután szünet lesz. Akinek engedélye van, sétálni megy. Legtöbben azonban idehaza maradunk. Tehát mi majd más úton-módon szerezzük meg a kimenői engedélyt.

– Hogy-hogy? – kérdezte Quip fejcsóválva.

– Roppant egyszerű az egész. – Mikor páter Middleton ebédelni megy, mi a kúthoz vonulunk. Ott suttogni kezdünk s rémüldözni, mintha valami szerencsétlenség történt volna. Ha Mr. Auber ezt észreveszi, tudni akarja majd, mi történik odalent és lejön. Mikor meglehetősen közelünkbe ér, ketten eléje mennek és megkérlik, hogy engedélyezzen nekik kimenőt. Természetes, hogy megengedi. A kettő örömrivalgással siet vissza hozzánk: – Fiúk, a prefektus úr megengedte, hogy sétára mehessünk! – Erre a társaság örömeiben tombolni kezd, s aminő gyorsan csak lehet, kiront az udvarból. Mire Mr. Auber magához tér meglepetéséből s megmagyarázhatná, hogy csak kettőnek adott engedélyt, mi már árkon-bokron túl leszünk, üthetik bottal a nyomunkat!

– Hát ilyen arcátlanságot sem hallottam még életemben – jegyezte meg hangosan Quip.

– Igazán? – kacagott Tipp elragadtatással.

– S a mellett nem is ügyetlen vicc – tette hozzá Tom.

– Hát te is azt hiszed, hogy sikerülni fog ez a csínytevés? – kérdeztem Tomot.

– Kétségkívül! – felelt a kérdezett. – De csak egy feltétel alatt.

– Mi az?

– Ha a hazudozásban még egymáson is túltesz Tipp és Broadhead.

Tipp erre felbiggyesztette ajkát.

– Mi dodgerek, eddig hazugság nélkül is boldogultunk.

– És te nem is akarhatod a hazudozást elkezdni – vélekedett Percy. – Azt ajánlom: ne csaljátok lépre Mr. Aubert, aki olyan jó hozzánk.

– Ez igaz – bólogatott Tipp. – A múltkor ötvensornyi írást adott fel büntetésül, de aztán elengedte. Szinte magam is resteltem a dolgot. Mr. Auber csakugyan jó ember, akit tisztelni kell.

– Még valamit, fiúk – szólalt meg Tom. – Mr. Auber, ha csak elkerülheti, nem büntet; de ha így folytatjuk, nem engedhet. Ha tehát kényszerítitek, hogy szigorú legyen, én azt hiszem, hogy Broadheadnek hamarosan alkalma lesz egy kis vérszagot élveznie.

– Bánom is én – mormogott Broadhead. – Tegyetek, amit akartok, de nekem hagyjatok békét. – Felkelt és ott hagyott bennünket. Néhányan indulóra gyújtottak és fűtőorszve követték.

– Gyerekek, – szólt most egy jámborképű fiú – azt hiszem, nagyon hálátlanul viselkedünk Mr. Auberrel szemben.

– Ez bizony igaz! – hallatszott több felől.

– Illetlenek voltunk vele szemben. Holott ő mindig jó volt hozzánk.

– A felső osztályosok mondják, hogy Mr. Auber a legjobb és legkedvesebb ember, akivel valaha találkoztak – szólalt meg Percy. – Oly szépen beszél, mintha könyvből olvasná. És ha belemelegszik a tárgyába, valósággal magával ragadja hallgatóit. Azonkívül költő is. A főigazgató egyszer azt mondta róla, hogy Mr. Auber a legzseniálisabb ember, akit valaha ismert.

Lassan-lassan most már azok is Mr. Auber pártjára álltak, akik eddig a nagyszájú Broadheadtől félték. Különbben is a dodgerek között elegenden voltak, akik titokban hálával adóztak Mr. Aubernek jóságáért és szeretetéért.

– És mégis, szegény Mr. Auber most azt hiszi, hogy mindannyian ellene vagytok – mondotta Percy.

– Lepjük meg valamivel, fiúk – ajánlotta Tom. – Két legyet egy csapásra: meglepetést szerzünk neki, egyúttal a szeretetünket is kinyilvánítjuk.

– Mivel akarod meglepni? – kérdezte Tipp.

– Összeadunk néhány dollárt s veszünk neki valami értékes tárgyat ajándékba. Tipp pedig felköszönti.

Egy pillanatra csend lett. Tom javaslata merésznek tetszett.

De Tom a tettek embere volt. Elővette pénztárcáját és két dollárt húzott onnan elő.

– Nesztek, az egész vagyonom – mondotta. – Ha több lenne, azt is szívesen odaadnám.

– Nagyszerű! – kiáltott Tipp. – Nekem csak 50 centem van, de odaadom. – Sapkájába tette a pénzt és körüljárt. Minden fiú erszényéből csurrant-cseppent valami, legalább néhány cent (olv. szent).

– Baj van, fiúk! – kiáltott Quip. – Az iskolai szabályzatban van egy pont, mely a tanulóknak megtiltja a tanárok megajándékozását.

– Eh, mit, pont meg paragrafus! – hengegett Tipp. – Mi nem ismerünk semmiféle pontot és paragrafust. Mi dodgerek vagyunk!

– És ha Mr. Auber nem fogadja el az ajándékot? – vetette közbe valaki.

– Majd engedélyt kérünk a rektor úrtól – nyugtatta meg a közbeszólót Percy.

– Helyes! – kiáltott Tom, aki a pénz összeolvasásában segédkezett Quipnek. – Percy, Tipp és Harry Dee, menjetek fel a rektor úrhoz és kérjétek az ajándékozásra engedélyt.

Rohantunk a rektor úrhoz. Elgondolkozva ült az asztalánál s előtte egy kis papírszelet feküdt az asztalon. Felrezzent, mikor betoppantunk. Legott észrevettem, hogy valami bántja.

– Főtisztelendő rektor úr, – kezdte Percy – hálánk és szeretetünk jeléül egy kis ajándékot szeretnénk átnyújtani tanárunknak.

– Ezt a szabályok nem engedik, Percy fiam – felelt a rektor úr. – Azonban a tanár úr nevében is köszönöm figyelmeteket.

– Kérem, főtisztelendő úr, – szólalt meg csendesen Percy – szorosán véve nem is mint tanárunknak, hanem mint előjárónknak akarunk ajándékot adni.

– Nagyon kedves! De Middleton atya amúgy is meggyőződött már jóakarataitokról és én ...

– Bocsánat, főtisztelendő rektor úr, Mr. Auber úrról van szó.
A rektor úr kiegyenesedett.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte.

– A huncut dodgerek Mr. Aubert óhajtják megajándékozni!
Rektor atyánk elmosolyodott. Fogta a papírszeletkét és darabokra tépte.

– Azok a ravasz dodgerek? – ismételte fejcsóválva.

– Igen, rektor úr! – válaszolta Tipp. – Ezért nagyon örülnénk, ha megkaphatnók az engedélyt.

– Jó, megadom.

– Csak azt szeretném tudni, miféle papírszelet lehetett az, melyet a rektor úr a kezében forgatott – kíváncsiskodott Tipp kifelé jövet.

– Én is szeretném tudni – mondotta Percy.

Soha nem felejttem el azt a végzetes papírt. Hét év múlva maga a rektor úr mondta el, hogy azon a papírszeleten a Tipp kizárását sürgető adatok voltak felírva. Épp abban a percben határozta el, hogy Tippet kicsapja állandó rendbontása miatt, mikor bekopogtunk hozzá.

– Hála Istennek! – sóhajtott fel Tom, mikor hírül vittük követségünk eredményét. – Éppen tizenkilenc dollár és ötven cent gyűlt össze.

– Kár, hogy nem húsz – sajnálkozott Tipp.

– Csak azért is megszerezzük a huszadikat is – jelentette be Quip. – Hol van Broadhead?

– Igaz, hol van? Neki is velünk kell tartania, különben nincs helye köztünk – lelkesedett Tipp. – Mit gondoltok, fiúk?

Egyhangú helyeslés követte szavait.

Öt perc múlva már Broadhead pénze is a sapkában volt a többi pénz mellett. De még így is huszonöt cent hiányzott.

Tipp erre a mosdóterembe szaladt és előhozta labdaütőjét.

– Eladó! – kiáltotta. – Ki ad többet érte?

Tom egynegyed dollárt, Percy egy dollárt kínált érte. Tipp ennyiért nem akarta odaadni. Elment a nagy udvarba. Nemsokára ütő nélkül tért vissza. A markában egy és egynegyed dollárt szorongatott.

– Tessék, Tom. Megvan a húsz dollár, sőt talán több is van már.
A fiúk nem tudtak hová lenni ámulatukban.

Tipp volt a nap hőse; őt ünnepelte aznap az egész intézet. S nem tudom, volt-e valaha oly boldog még Tipp, mint aznap este, mikor álomra hajtotta bolondos kis fejét.

Mert – valljuk meg – Tippnek jó szíve volt!

XXII. fejezet. Bob Broadhead menekül – Wynn Percy üldözőbe veszi

Esti ima előtt odaszólt hozzám Percy:

- Harry, kérlek, figyeld csak meg te is Broadheadet!
- Miért? Mi van vele?

– Én is azt szeretném tudni! Mikor szünet alatt Tipp, Tom és én az ezüstóráról beszélgettünk, melyet Mr. Aubernek akarunk megvenni, odajött Broadhead és gyalázni kezdte Tomot.

– És Tom túrte ezt?

– Eleinte tréfára fogta a dolgot és cukrot kínált ellenfelének. Erre Broadhead dühbe jött. Ha Tipp meg én le nem fogjuk, Tomra veti magát. Így is valósággal tajtékzott dühében.

– Sebaj! Egyszer csak a kezembe kerültek! S akkor lesz nemulass! Mindenért megfizetek nektek! – kiáltozott.

– Broadhead makacs és bosszúálló alak – intettem a fiúkat.

– Én is ettől félek – mondotta Percy. – Broadhead nekem már régen nem tetszik. Erős a gyanúm, hogy tervezget valamit ellenünk.

– Majd vigyázunk rá! – jegyezte meg Tom, miközben elszéledtünk.

Percy aznap éjjel Tommal álmodott. Tom mély szakadék szélén állott. Broadhead nesztelenül lopódzott feléje. Percy kiáltani akart, de egy árva hang nem jött ki a torkán. Hasztalan erőlködött. Pedig Broadhead már majdnem elérte áldozatát. Tom még csak nem is sejtette a veszedelmet. Percy erre imádkozni akart, de nem jutott eszébe semmi. Broadhead hirtelen Tomra vetette magát és ... Percy legjobb barátja éles sikoltással tűnt el a mélységben.

A kiáltás felébresztette Percy-t. Mikor magához tért, ágyában ült és hideg veríték gyöngyözött arcáról. Bensőséges imádsággal köszönte meg Istennek, hogy az egész csak rossz álom volt. Kiosont az ágyból és Tomhoz sietett. Mély álomban találta; feje a karján nyugodott.

Hát Broadhead? Ágyához lépett. Az ágy üres volt.

Percy éles látásával azonnal felismerte a helyzetet; sebtében felöltözött és födetlen fővel, mezítláb rohant a hálóterem ajtajához. Ez zárva volt.

Broadhead tehát a keletre nyíló két ablak valamelyikén szökött ki. De hogyan? Az ablakok mellett aludtak. Az egyik ágyban páter Middleton, a másikban Harry Quip aludt. Hogyan másszék most utána? Hiszen akkor okvetlen felkelt valakit. Mr. Middleton roppant sokat dolgozik nappal s azért nagyon mélyen alszik. Fölötte próbálkozik tehát kiszökni – gondolta először Percy.

De aztán gyengéd lelkével s finom érzékével nem tudta megegyeztetni ezt az utat. Tanára iránt érzett tisztelete s becsülése nem engedte. A másik ablakot választotta tehát.

Amint az ágyhoz ért, rögtön megmozdult Harry; de mire szemét felnyitotta, már senkit sem látott. Percy akkorra már a szerha lejtős tetejéről méregette a köves, kemény talajig elterülő, tizenkét lábnyi mély távolságot. Rendes körülmények között még cipőben sem próbálkozott volna meg vele. Most eszébe se jutott, hogy aggályoskodjék. Hirtelen elhatározással leugrott. Éles fájdalom nyilallt át a lábán, de fel sem vette. Sietett a nappali terem felé. Jókor érkezett. Broadhead épp most ugrott ki a tanterem ablakán.

Azonnal észrevette Percy-t és a kijárat felé iramodott. Percy usdi, utána. Vagy négyszáz lábnyi távolság lehetett közöttük.

– Kemény verseny lesz ebből – állapította meg Percy s takarékoskodni kezdett erejével.

Broadhead Tom után a kis terem legerősebb tagja volt. Zömök testalkatú, karja s lába izmos. Kisebb-nagyobb csatározásokban elégszer játszott már a hős szerepét. Intézeti pályafutását is azzal kezdte, hogy öt-hat dodgert alaposan helybenhagyott. Azóta növekedett meg a tekintélye. Azonkívül műbirkózó is volt; a labdarúgásban pedig Donnel legerősebb ellenfele volt.

És most a galamblelkű Percy akart kifogni rajta! Igaz, hogy valamivel magasabb volt nála, de legalább tizenöt fonttal volt könnyebb.

Broadhead kiért a kapun. Alig ismerte meg még üldözőjét. Valószínűleg a kollégium valamelyik alkalmazottjának gondolta Percy-t. Futott, ahogyan csak lábai bírták. Az első öt

percben megnövekedett a távolság közöttük. Percy szabályos lélegzéssel kímélte tüdejét. Broadhead azonban már nemigen bírta szusszal. Közbe-közbe már a lábai is kalimpáltak. – Ha valami közbe nem jó, egy-kettőre utolér – gondolta. – Percy is zsákba került. Mit csináljon majd Broadheaddel, ha eléri?

A véletlen segítségére sietett. Javították az országutat. Hatalmas kőrakások álltak az út mentén. Addig-addig erőlködött Broadhead, míg felbukott az egyikén.

Percy jóformán még nem is tudta, mi történt társával, máris hatalmas kődarabok röpködtek feje körül. – Megállt. – Ha közelebb megy, utóbb is eltalálja valamelyik kődarab ...

Hirtelen mentőgondolata támadt. Valamelyik zsebében ott van egy kis játékpisztoly. A minap kapta ajándékba Frank édesatyjától. Minthogy pedig „Fagin bácsi” zsebei állandóan telve voltak mindenféle kereskedelmi cikkel, a pisztoly hamarosan Percy pártfogása alá került. – Percy a kis pisztolyt most előrántotta és célzott.

- Eldobd a köveket, Broadhead, különben lövök!
- Te vagy az, Wynn Percy?

A megszólított nem felelt, hanem felemelt pisztollyal lépésről-lépésre közeledett ellenfeléhez.

- Hallgass meg! Tedd félre azt a fegyvert!
- Ha megígéred előbb, hogy nyugodtan maradsz.
- Ígérem.

Percy azonban nem tette félre a pisztolyt; csak a csövét irányította a föld felé. Mintha töltve volna. Egészen szembe került Broadheaddel.

– Lóvá tettél, te csirkefogó – dühöngött Broadhead – gyerekjáték ez és nem komoly löfegyver!

– Sebaj! – válaszolt Percy – a fő az, hogy megvolt a hatása.

– Mit akarsz te tulajdonképpen tőlem? Mit avatkozol a dolgaimba? ... Nem tetszett az intézet, hát otthagytam. Kinek mi köze hozzá?

Percy agyán egy gondolat villant át.

– Bob Broadhead, én most megmotozlak!

– Micsoda? Engem?

– Igen, téged! Atkutatom a zsebeidet. Tudni akarom, mit hoztál magaddal. Tegnap este még húsz dollár volt Tipp szekrényében.

– Szóval azt akard ezzel mondani, hogy elloptam? Mi?

– Azt nem! Csak visszakövetelem a pénzt! Ide vele, azonnal!

– Te, vigyázz magadra! Úgy megtáncoltatlak, hogy egész életedre koldulsz bele!

– Próbáld meg! Addig azonban egy lépést nem mégy tovább, míg meg nem tudom, mi van a zsebeidben. – Zsebrevágta a pisztolyt és ellenfele mozdulatait figyelte.

– Hát nem pusztulsz előlem? Tovább ingerelsz?

– Tapodtat sem megyek, míg vissza nem kaptam a pénzt, amit aljas módon magaddal hoztál!

Broadhead felnevetett. Tudta, hogy nincs szendébb fiú egész Kansasban Percynél.

– Ha azonnal el nem takarodsz az utamból, hát arcul csaplak! Te, te hitvány kölyök! – fenyegetőzött.

– Megmutatod-e, hogy mi van a zsebedben vagy sem?

Broadhead mellén keresztbe fonta két karját s úgy vigyorgott:

– Hahó, öcsém! Ne feledd, hogy most nincs itt a te drágalátos Tomod, aki segítségedre jöhetne!

– Elég vagyok magam is – szólta Percy s támadó mozdulattal hirtelen előre lépett.

Broadhead felemelte karját. Percy oldalt ugrott. Most már biztosra vette, hogy tolvajjal van dolga. Elhatározta, hogy ki nem ereszti kezei közül, bármibe is kerül. Hogy erős, izmos ellenfelével birokra nem kelhet, az természetes. Azért nem veszítette el bátorságát. Néhány tapogatózó mozdulat és sikertelen kísérlet után olyan hatalmas csapást mért Broadhead álla alá, hogy az menten beletántorodott. Még mielőtt visszaszerezhetette volna egyensúlyát, Percy két jól irányzott lökéssel földre terítette a tolvajt. És rögtön rajta termett. Broadhead még moccanni sem tudott, oly erősen kulcsolta át lábaival Percy.

Most már ő volt a helyzet ura.

– Foglyom vagy, Broadhead! Add elő szép szerével a pénzt, különben kikapsz!

– Nem adom! – sziszegte megvetéssel az alulmaradt.

– Öt perc gondolkozási időt adok.

– Füttyülök rá!

Percy csendben, de minden izmát megfeszítve várt.

Csak most vette észre, hogy kemény, hideg az éjszaka. S ő mezítláb volt, hálóingben és rövid nadrágban. Túl könnyű öltözet éjjeli őrt állásra. Hozzá még a jobb lába vérzett. Máskor talán már régen elájult volna a vér láttán, most azonban alig vette észre. Folyton csak ellenfelét figyelte.

Közben ügyesen azt is kifundálta, hogyan szerezheti vissza a pénzt a tolvajtól. Lábával kitapogatta, hogy Broadhead nadrágzsebében összevissza egy tollkés meg két kisebb, keményebb tárgy van. S minthogy a pénz zsebkendőbe volt kötve, valószínű, hogy valamelyik kabátzsebében rejtegeti. De melyikben? Most még nagyon kell vigyázni minden mozdulatára, hogy felülmaradjon.

Broadhead elfelejtett felöltőt húzni. A kiskabátján két zseb volt, jobb- és baloldalt.

Percy tehát így okoskodott: Broadhead a hálóteremből egyenesen a tanterembe lopódzott. Siettében elfelejtett felöltőt húzni. De az is lehet, hogy félelmében és izgatottságában nem is gondolt erre.

Jobb kézzel zárta ki Tipp fiókját. Balkezevel emelte ki a pénzt s így valószínű, hogy bal zsebébe dugta.

Hirtelen elhatározással hatalmas ütést mért Broadheadre s belenyúlt baloldali zsebébe. Legott megtalálta, amit keresett, örömkialtással rántotta elő onnan az összecsomózott kendőt. Nemigen vizsgálta. Az elkábultan földön fekvő ellenfelét faképnél hagyva, kincsével rohant vissza a kollégiumba. – Vagy húszméternyire járhatott már, mire Broadhead feltápáskodott. Néhány kődarab zúgott el Percy füle mellett végső jókívánságként, aztán már biztonságban volt.

Mikor elérte a kollégiumot, vette észre, hogy a köves országút összehasogatta érzékeny talpát. Fájdalom és kimerültségtől fáradtan, összerogyott a kollégium kapujában. Úgy vitték fel a betegszobába, ahol egy álló hétig őrizte az ágyat.

A legszigorúbb titoktartást kérve mondotta el éjszakai kalandját Tomnak és a pénzt is neki adta vissza. S bár Tippen kívül senkit sem avattak a titokba, mégis nemsokára már az egész kollégium erről beszélt.

Broadhead nem tért többé vissza az intézetbe.

XXIII. fejezet. A dodgerek ajándéka

A dodgerek Mr. Middleton is beavatták titkukba. A jó Páter maga is örült a szép tervnek és buzdította az ifjú összeesküvőket.

Tipp egy este vacsora előtt megkönyékezte Mr. Aubert.

– Kérem, Prefektus úr, – itt nagy tisztelettel vette le sapkáját – nagyon szépen kérem, adja át nekem a mosdóterem kulcsát. Az állványt szeretnők rendbehozni.

Gazdátlan cipőkefék, összecsomózott, használt törülközők, üres cipőzsírdobozok, por és piszok, szóval általános rendtelenség uralkodott a mosdóterem minden sarkában. – A kérés kissé furcsa és komolytalan volt. Ezért hát Mr. Auber komolyan vizsgálta Tippet.

– Nem csinálunk, kérem, semmi rosszat – mentegetődzött már előre Tipp. – Ha csak egyetlen darab is nem lesz a helyén, Prefektus úr megbüntethet bennünket.

Ez hatott. Mr. Auber ugyanis megbízott Tippben, mert tudta, hogy ez a fiú még soha nem hazudott. – Átadta tehát a kulcsot és a közelébe se ment a mosdóknak.

Nem tellett bele tíz perc s máris vagy ötven ifjú törtetett oda.

Prefektus urunk nem csalódott. A fiatalok komoly kis tanácskozást rögtönöztek.

– Barátaim, valami nyugtalanít engem – szólott Tipp, mikor már kifelé menet voltak. – Húsz percig voltunk itt és Mr. Auber még csak felénk sem nézett.

– Hát mit mondtál nekik? – kérdezte Tom.

– Azt, hogy vállalom a felelősséget, miszerint semmi rendbontás nem történik. Nem is történt.

– Ennek a felénk nem nézésnek csak egy magyarázata van – mondotta Tipp, hogy a prefektus úr hitelt ad szavaidnak és megbízik a dodgerekben.

Ahogy az udvarra léptek, Tipp vette át a menet vezetését. Megigazgatta vadonatúj nyakkendőjét, erősebben húzta fejére kemény kalapját. Aki a menetben fölvonuló 15 keménykalapos fiút látta, – tudván azt, hogy minden dodger született ellensége minden keménykalapnak – megállapíthatta, hogy a dodgereknél valami nincsen rendjén.

Mikor vacsorára csengettek, a nagyok érdekes látványnak lehettek szemtanúi. A kettős sorokban felvonuló kicsinyek közül tizenöt fiúnak a fején újra keménykalap díszelgett. A szokatlan látványra még a komoly és szigorú Mr. Auber is hahotázva nevetett.

– Mr. Auber, – szólalt meg Tom vacsora végeztével – az udvaron már nagyon hűvös van – szépen kérjük, nyitassa ki a mosdótermet, hogy ott tölthessük el az esti szünetet.

Mr. Auber kinyitatta a termet s látván, hogy senki nem maradt az udvaron, maga is a fiúk után ment.

A prefektust ünnepélyes csend fogadta, mikor a mosdóterembe lépett. Tom becsukta mögötte az ajtót. A fiúk lekapták kalapjukat és várakozásteljesen tekingettek Tipp, az est szónoka felé.

Tipp megköszöri a torkát és beszédbe kezdett.

– Mистер Auber! Engedélyünk van rá, hogy hálánk és szeretetünk jeléül önnek ajándékot nyújthassunk át. – Itt van, tessék!

Frank előlépett az ezüstszobrával és átnyújtotta.

Mr. Auber gépiesen vette át az órát egyik kezével, a másikkal idegesen markolt a hajába.

Nehéz lett volna eldönteni ebben a pillanatban, hogy ki illetődött meg és ki pirult el jobban? Mr. Auber-e, vagy Tipp?

Tipp erőt vett magán és a társai felől érkező biztatásra így folytatta:

– Mi csapnivaló, nevetlen és haszontalan társaság voltunk eddig ... ezt Prefektus úr is tudja ...

– Csak tovább – suttogta Tom. – A csapnivaló teljesen helyén van.

– És aztán, Mr. Auber, mi úgy viselkedtünk, hogy azt kell hinnem, Prefektus úr, mindannyiunk halálát... és temetését kívánta – vágta ki egy-két pillanat múlva. – Aztán hozzátette: – Rossz szándékunk nem volt és nagyon sajnáljuk, ha megbántottuk ... mert mi önt szeretjük ... és ezentúl javulni akarunk ... Ugye, fiúk?

Halk, helyeslő mormogás követte szavait. Tipp bevégezte mondókáját. Meghajolt és elosont, hátra.

– Csodálkozom, fiúk, – kezdte Mr. Auber s kezével újra a haját simogatta. – Erre igazán nem számítottam. Nagyon köszönöm a szíves figyelmeteket és a szeretetnek ezt a megnyilatkozását.

– Éljen Mr. Auber! – kiáltott Tom.

Harsogva éljeneztek Mr. Aubert. Mire ő is elkiáltotta:

– Éljenek a dodgerek!

Mínt hogy lefekvésig még egy félóra szabadidőnk volt, megkértük Mr. Aubert, hogy meséljen nekünk valamit.

Kérésünk zavarba hozta ezt a jó embert.

– Szívesen megtenném, de én nem tudok mesélni – gyerekek – így szabadkozott. S mint aki jól végezte dolgát, zsebébe csúsztatta az ajándékba kapott órát ... – De aztán mégis gondolt egyet. Ott maradt közöttünk és mesélni kezdett. Csakhamar annyira belejött a mesemondásba, hogy egészen megbűvölt vele mindannyiunkat. Hősi elődökről, diadalmas csatákról, a férfi bátorságáról beszélt. Nem győztük hallgatni őt. Csak azt vettük észre, hogy soha ilyen szépen és érdekesen még nem meséltek nekünk.

Még javában folyt a mese, mikor egyszerre csak betoppant páter Middleton. De mi alig vettük észre. Képzeltben a mese szárnyán hőseink nyomában jártunk.

Ahogy a mese véget ért, mélységes hallgatás ülte meg a termet.

Mr. Auber és páter Middleton már régen eltávoztak, mikor nagy sokára megszólalt Tipp.

– Hát ez gyönyörű volt. – Csak ennyit mondott. Semmi többet.

Mr. Auber első meséjével annyira megnyert minket, hogy télidőben, vacsora után, hetenként kétszer is összejöttünk a mosdóteremben, hogy meghallgassuk a nagy mesélőt, aki magával vitt, emelt, ragadott, sírásra, kacajra bírta meséivel valamennyiünket. A végén már mindnyájan nemesek, hősi lelkek akartunk lenni. A prefektus úr meséi lassan, észrevétlen egészen megszépítették lelki világunkat.

Maga Tipp mondta egyszer Tomnak:

– Megkérnélek valamire.
 – Tessék! Örömmel állok rendelkezésedre.
 – Kérlek, kedves Tom ... ne hívj engem többé „dodger”-nek! És mondd meg Percynek is meg a többieknek is, hogy ejtsék el ők is ezt az elnevezést. Valamikor büszke voltam erre a névre, de most ... Ugye, te megértesz?
 És Tippből megint Tipp lett. Mikor év végén hazament édesatyja mellé, a lelke mélyén ott élt és illatozott mindaz a sok jó tulajdonság és erény, melyekkel Mr. Auber ékesítette fel mese közben legkedveltebb hőseit.

XXIV. fejezet. Az aranyérem – Búcsúzás

Mámorosan élveztem a verőfényes tavaszi reggelt. Az ég azúrkék volt és minden csupa fény és ragyogás. A kert tele volt lila és violaszínű orgonákkal. Távolból a kender kékszínű virágai küldtek üdvözetet.

Észre sem vettem, mikor Frank odalopódzott mellém.

Kisbarátom körülnézett, nem hallja-e meg valaki.

– Te Harry, – suttogta bizalmasan – ma különös szándékra ajánlottam fel szentáldozásomat.

– No, ugyan mire? – érdeklődtem kíváncsian.

– A pályamunkák sikeréért és a végső győzelmünkért.

– Ez kedves volt tőled. Köszönöm, Frank.

– Azért is imádkoztam, – folytatta a kis öreg –, hogy te nyerd el a második díjat.

– Igazán? – meresztettem nagy szemeket.

– Igen! – Lásd, nálam Percy a listavezető. Ő ismerőseim között a legkedvesebb, legjobb fiú. Utána Tom következik. Ő az első díjat nyeri. Év elején rólad volt szó ... De mikor láttuk, hogy egy kicsit nagyon is kíméletlen vagy Mrs. Raynornal szemben, hát bizony elődbe helyeztük Percyt meg Tomot. – Ugye azért nem haragszol rám, hogy jobban szeretem őket?

Félénken simult hozzám és úgy kérlelt szép, fekete szemével.

Rámosolyogtam;

– Ugyan, édes Frankom! Még csak azt sem tudom neked meghálálni, hogy egyáltalán a szeretetedbe fogadtál.

– Elhiszem, hogy hálás vagy érte – s hogy ezt elmondta, kis arca fölragyogott. Most aztán boldog volt az én kis becsületes barátom.

Dél előtt kilenc órakor kezdődött a pályaverseny.

Tételünk nem volt rendkívül nehéz, de nagyon hosszú volt. Egyhuzamban dolgoztunk négy teljes órát. Ez volt a kitűzött hivatalos idő pályatételünk kidolgozására. Mégis mennyire megijedtünk, mikor páter Middleton kijelentette:

– Fiúk, a beadás ideje közeledik. Már csak tizenöt perc!

Végre jeligével ellátva beadtuk a dolgozatokat.

A munkákat elküldték a díjakat kitűző főigazgatósághoz.

A legjobb dolgozatok onnan három, előttünk ismeretlen latin tudós kezébe kerültek. Ezek kiválasztották a sok közül a tíz legsikerültebb munkát. Az első munka szerzője az aranyérmet kapta, a többi a tiszteletdíjakat.

– Kedves fiaim, – szólta a dolgozatok beadása után páter Middleton – igaz szívvel kívánok teljes sikert mindnyájatoknak. Ti megtettétek a kötelességeteket. Emberé a munka, Istené az áldás! Várjuk hát nyugodtan a végeredményeket.

Elhagytuk a termet.

– Milyen jeligét választottatok? – kérdezte Tom.

Az enyém: „Sic itur ad astra.” (Így érünk a csillagokhoz.)

– Én meg: „Gaudeamus igitur, iuvenes dum sumus”-t (Vigadozzunk, míg ifjak vagyunk) jeligét választottam – szölt Quip.

– Az enyém: „Parturiunt montes” (Vajúdnak a hegyek), – nevetett Ruthers.

– „Miserere mei Deus” (Könyörülj rajtam, én Istenem) – volt az én jelszavam.

– Ejnye, a miénk majdnem találkozott; én azt írtam fel jeligenek: „In te Domine speravi” (Benned reméltem, Uram).

Még egy jó darabig beszélgettünk, aztán ebédelni mentünk.

*

Ránk köszöntött a június hava. Vele a legszebb ájtatosság: Jézus legszentebb Szívének tisztelete. Mindnyájan tagjai voltunk a Szent Szív Társulatnak. Ebben a hónapban tudtam csak meg igazában, honnan fakad Tom szelídsége s Percy lelkének minden szépsége.

Közben visszaérkeztek a pályamunkák.

Másnapra nagy ünnepélyt rendeztünk a díszteremben.

A pályadíjak szétosztását szebbnél-szebb zeneszámok előzték meg. Utána Rektor urunk emelkedett szólásra:

A bizottság már döntött munkátok felett...

– Az országos versenyen hat intézet vett részt.

– Az aranyérmes St. Maurés-i tanuló nyerte el. A neve: Percy Wynn.

Az egész házat megremegtette a viharos éljenzés és taps.

Most az alelnök vette át a Rektor úr kezéből az ívet.

– Tiszteletdíjat nyertek:

Első helyen: Tom Playfair és Harry Dee egyszerre. Mindkét nyertes St. Maurés-i diák. A váratlan öröm mindkettőnket elpirított. A harmadik helyen: John Bay más intézetből.

Pillanatnyi csend következett.

– Éljenzetek, fiúk! – súgta oda Tom társainknak.

Nyomban felharsant az éljen. Ne mondják, hogy irigyek vagyunk!

– A negyedik helyen: Harry Quip, St. Maurés-ből.

– Cézár! – tört ki Harry; és arca piros lett az örömtől, mint a pipacs. Még akkor is pirult, mikor már régen elült a tapsvihar.

– Ötödik helyen: John Cynie, más intézet növendéke.

– Hatodik helyen: John Robertson, szintén.

– Hetedik helyen: John Whyte, St. Maurésból.

– Nyolcadik helyen: Charles Seebart, más intézetből.

– Kilencedik helyen: Charles Richards, St. Maurés-ből.

A közönség és a fiúk lelkesedése nem ismert határt, mikor észrevették, hogy a kitüntetettek Richards kivételével mind rövidnadrágos fiúk. A közönség elborította az emelvényt virágaival. Percynek úgyszólván már csak a feje látszott ki a virágtengerből. Csak nem akart szünni a virágzár. A nap hőse veszélybe került. Frank éber szemmel ugrott a dobogóra, híressé vált barátja megmentésére:

– Én is itt vagyok, Percy! Most már dobálhatnak!

A közönség kacagva tapsolta meg Frankot.

Tom úgy állott az emelvényen, mint szellős tavaszi reggelen a szirmait hullató virágos cseresznyefa. Ő volt a kedvence Percy nővéreinek. És ha megemlítem, hogy kereken nyolc nővére volt, azt hiszem, eleget mondtam.

Másnap együtt mentünk búcsúzni páter Middletonhoz, aki néhány évre megválni készült tanári pályájától.

A Páter mosolyogva fogadott minket.

– Á, megjöttek az én kis ciceróniánusaim. Már nem is gratulálok a tegnapi fényes sikerhez. A fő az, hogy a sikert megérdemeltétek. – De azért kezet szorított mindegyikünkkel.

– Főtisztelendő Páter, igaz az, hogy elhagy minket? – kérdezte Percy.

– Igaz, édes fiam. A tegnapi nappal itt befejeztem működésemet. Másfelé hív a kötelesség.

Én is elimádkoztam Simeonnal:

„Nunc dimittis servum tuum, Domine in pace!” (Most bocsásd el, Uram, szolgálodat békességben!)

– Akkor hát Isten hozzádot mondunk önnek – szölt Percy meghatottan. – Sok-sok éven át vezetett bennünket. S mialatt minket tanított, mi is megszerettük önt. Ha többé soha nem találkozánk az életben, – itt megcsuklott Percy hangja s könny szökött mindnyájunk szemébe – mi soha nem fogjuk Páttert elfelejteni. A jó Isten áldja, vezérelje Főtisztelendő Páttert további életútján. S ha bármelyikünk valaha tévútra kerülne, – amitől mentsen meg a jó Isten – vagy Páter jótanácsait elfelejtenők, vagy elhagynók a lelki élet eszközeit, melyekre ön szóval és jó példájával tanított, mi soha nem kívánnók többé az önnel való találkozást...

Nem tudta folytatni. Könnyezettünk mindannyian. És a komoly, erős férfiú is elfordította tőlünk arcát s küzdött kitörni készülő könnyeivel.

– Kedves fiaim, Isten áldjon meg!

Némán értünk az udvarra. Donnel és Keenan már vártak ránk. Olyan szomorúak voltak, hogy egészen megijedtünk.

– Isten veletek, fiúk, mi is búcsút veszünk.

– Mit? Ti is?... Hová készültök?

– John a baltimore-i papnevelőintézetbe lép, én meg szerzetesújoncnak megyek; megpróbálom, milyen a jezsuitaélet.

Kezet szorítottunk. Alig beszéltünk egy-két szót. Csak mélyen egymás szemébe néztünk. Mert búcsúzni – mindig fájó és szomorú érzés. De ez az élet. Folytonos változás és búcsúzás. Tavaszra ős jön, napsugárra éj, álomra ébredés, viszontlátásra búcsúzás, szeretetre feledés ...

Míg egyszer csak el nem érünk ahhoz a titokzatos, zárt kapuhoz, melyen egyetlen szó áll: **ÖRÖKKÉVALÓSÁG**. Vég és kezdet. Vége a földi érdemszerzés szent idejének. Kezdeté – ha jól sáfarkodtunk a talentumokkal és az Isten kegyelmével – kezdeté egy fönségesen szép és édes, Istennel egybeforrott végtelen és boldog életnek.

XXV. fejezet. Hol a kék madár?

Frank, Harry Quip, Tom, meg én Percyéknél töltöttük a nagy vakációt.

Egy reggel lelkendezve tört ránk Percy legkisebb nővére: Laela.

– Tudják-e mi újság, fiúk? – kérdezte s egy rózsaszín levélkét mutogatott felénk.

– A kék tavak tündére jelenti be részvételét holnaputáni kirándulásunkra – jegyezte meg Tom mosolyogva.

Laela nagyot nézett, aztán felkacagott:

– Nahát! ... eltalálta! Megálljon csak! Majd elárulom magát. Sejtí, ki az a tündér? Ugye nem. A tündér Miss Dolly. Az aranyhajú Dolly. Tegnap jöttek meg Cincinnatiból. Lehet, hogy már holnap betoppan hozzánk.

– Dii immortales! – (Halhatatlan istenek!) – kiáltott Tom mosolyogva. – Utóbb még mogorva bátyja is itt terem vele.

– Valószínű – válaszolta Percy. – Mióta megismerkedtünk vele a tavon, azóta állandó vendégünk ő is, a húga is.

Tom nem valami nagy örömmel várhatta ezt a látogatást, mert másnap, mikor próbatat akartunk tenni új csónakunkkal, még a kirándulás előtt, – ugyancsak sürgetett.

– Siessünk, fiúk, mert utóbb még meglepnek bennünket!

Gyönyörű volt a reggel.

Végimentünk a kerten. A rózsafák fehér szirmai behintették előttünk az utat. Az újraéledő természet üde illata terjengett a levegőben.

Odalent hívogatóan csillogott felénk a kékvizű tó. Fehér és rózsaszín párázatba vonta be csónakunkat a verőfényes reggel. A szellő csodálatos titkokat suttogva dagasztotta vitorlánkat. Mintha a kéklő ködtávolban vízi sellők bukkantak volna fel a vízből, hajukban fehér lilium, sárga tavirózsa, sellőkezükben tündércitera volna. És elcsaltak messze ... nagyon messze.

Késő délután volt, mikor egy kis erdei öbölbe futott virágos csónakunk.

Közös megállapodással kikötöttünk, azután egy virágzó fa alatt asztalt terítettünk. Nem sok elemózsiánk lévén, a falatozással hamar végeztünk. Utána kényelmesen végigdőlünk a puha pázsiton.

– Frank!... Frank!...

Semmi válasz.

– Hol vagy, Frank? – tudakolta Percy.

Körülnéztünk.

Hát uramfia! Jó kőhajításnyira állott néhány vadkörtefa s már ezeknek az ágait méregette Frank.

– Egy kis türelem, fiúk! – kiabált. – Azonnal ott leszek.

Tom nem tudott hová lenni jókedvében.

Mire Frank visszatért, mi már megbeszéltük, hogy másnapra feldiszítjuk a csónakot. Én és Tom be is mentünk az erdőbe sudárvevesszőkért, Harry borostyánt szedett, Frank lilafejű ciklámeneket.

Mi már régen visszaérkeztünk Tommal a csónakhoz; Frankék azonban még sokáig elmaradtak. Leheveredtünk. Barátom széles jókedvében azzal mulatott, hogy a szomszédos meredek domboldallal hallózott. Hallózására háromszoros visszhang felelt.

Rászóltam.

– Hallod-e te? Nem jó az ördögöt a falra festeni! Tudod-e, hogy az a sziklafal ott már Scaboroughék birtoka?

Nem tudtam befejezni szavaimat, mert valahonnan Percy hangja szólalt meg.

– Halló, fiúk! Jöjjetek!

Elindultunk a hang nyomán.

– Mi az, Harry?

– Jertek csak! Majd meglátjátok.

– Frank hol van?

Harry titkolódzott.

Hirtelen csengő kacaj ütötte meg fülünket. Hahó, itt egy egész társaság van valahol a közelben.

Tom megállott. összeráncolta a szemöldökét.

– Harry! Hol a virág, amit szedtetek?

– A ciklámen? – nevetett Harry. – Jó kezekben van!

A közeli tisztáson több fiút és leányt találtunk.

– Ni-ni! Hisz az ott Miss Dolly. Meg Miss Carruthers, Gordon Laela... és egy sereg régi ismerős.

A kis Dolly fehér ruhában a kör közepén állott.

– Kérem, kedves Frank! Adja ki a kék madarat. Nem ajándékképpen kérem. Ezt az üde rózsát adom önnek cserébe. Akarja?

– Szívesen odaadnám, de nem lehet... – szolt Frank s hátrafelé kacsingatott, vajon ott áll-e mögötte a körön kívül Miss Carruthers: a Cica.

– Látom, édes Cukor, nem szeretsz már engem, – pityergett Dolly. – Nem szeretsz, mert nem írtál egy árva szót sem. Hiába vártam a leveleidet, hiába sírtam el a könnyeimet.

Frank ekkora kísértéssel nem bírta megbirkózni.

– Kiadom, Dolly, kiadom – ígérte a lánynak.

Szerencsére ott volt a Cica és elkapta Frank kezét.

Most Dolly lett a baba és Miss Laela a kék madár.

Miss Carruthers bevezette a játékot:

*Aludj baba, aludjál,
Kék madárral álmodjál ...
Kék ég alatt azúr tollas madárka
Száll, száll, száll!*

Dolly elindult a kék madár keresésére. Tomnál kezdte, majd Percy következett. A kék madarat sehol se találták.

Dollyt a középre ültették és bekötötték a szemét. Egyenkint lopódtunk a háta mögé és sugdosunk a fülébe. Frank tartotta a zálogszedő kosarat.

Mikor Laela sűgására került a sor, Dolly a nyakába ugrott.

– Itt a kék madár! Megtaláltam.

Általános taps és kacagás.

– A hangomról ismertél meg? – kérdezte Laela.

– Nem!

– Nem?

– Nem bizony! Tartsd ide a füledet és megsűgom.

Laela felkacagott.

Most, a játék végén tudtuk meg Dollytól, hogy Laela ősszel a Szent Szív-zárdába lép, ott keresi és ott találja meg majd a kék madarat.

A játék végén Dolly közkívánatra elénekelte a kedves dalt:

*Oh Jézus, oh Jézus, lelkem megváltója,
Éltem, mindenem Te vagy.
Ha zűg az ár, dűhűng az orkán,
Őlelj magadhoz, el ne hagyj! ...
— — — — —
Hol legnagyobb veszély kísért,
Jézus ... velűnk ...
...félűnk miért?*

Ahogy észrevettem, Percy és Tom nagyon megilletűdtek a dal hatása alatt. Erre Dolly Percynek is énekelte németűl egy szerelmes dalt, mire Tom bosszűsan szolt közbe:

– Ezt is a zárdában tanulta, Miss Dolly? Ott szerelmes nótát aligha tanítanak.

– Nem bánom – vágott vissza bosszűsan Dolly. – Ha katolikus leszek is, nem leszek apáca. Magának csak azok tetszenek?

Lekísérttek csónakunkhoz.

A lemenű nap vűrvűrűs korongja viola színre festette az ég alját.

Mi némán evezűnk.

Tom, aki Dolly durcás felelete miatt még most is kedvetlen volt, az árboznak támaszkodott és belebámult a messzeségbe.

Odasurrantam hozzá.

– Miről gondolkozol, Tom?

– Dollyról és a kék madárról...

Holdvilágos csendes este volt, mire hazaértünk.

XXVI. fejezet. Mrs. Raynor

Egy május reggelen Tom, Percy és én hosszú sétát tettünk. Útközben mindenféléről beszélgettünk. Egyszer aztán Mrs. Raynorra került a sor.

– Harry, – kérdezte Tom – kaptál már valami tudósítást Mrs. Raynorról?

– Igen, kaptam, két levelet küldött már atyám. Az elsőben panaszkodott, hogy a nyomozással megbízott detektívek csak biztatják, a másodikban azt írja, hogy a legutóbbi nyomozás kiderítette, miszerint valószínűleg álnév alatt rejtőzik volt nevelőnőm.

– Lehetetlen, hogy gonosztevő legyen az az asszony. Hiszen úgy szeretted, mint édesanyádat – jegyezte meg Tom.

– Ki tudja, mikor hull le a lepel erről a titokról – feleltem. – Sokszor történik, fiúk, olyan dolog az életben, amire legkevésbé számítottunk.

Egy faluhoz értünk. A főutca közepén egy kis cukrászdába botlottunk. Rögtön betelepedtünk. Mosolygóképű kiszolgáló fogadott.

– Parancsolnak az urak?

– Tortát, habos süteményt és limonádét kérünk – rendelkezünk.

Alighogy a felszolgáló eltűnt, ismerős hang ütötte meg fületem. Felugrottam, félrehúztam a kis szoba függönyét és kilestem a boltba. Szédülni kezdtem. Földre zuhanok, ha Percy át nem karol és le nem ültet ... Tom egy pohár vizet tartott ajkamhoz.

– Mi bajod, Harry? – kérdezték a fiúk.

Láttam Mrs. Raynort. Itt van az üzletben.

Tom is a függönyhöz ugrott, óvatosan félrehúzta és kikémlelt az üzletbe. Közepes korú nő állt a pénztárnál. Szegényes, de rendes ruhában. Finom arcára a nélkülözés és szenvedés vont barázdát. Valamit vásárolt, aztán tovább ment.

Tom utána sietett.

Én az asztalra hajtottam a fejemet és sírtam. Szörnyű gondolatok, viharos érzelmek kínoztak. Hogy megláttam nevelőnőm arcát, új erőre ébredt szeretetem.

Percy megsajnálta.

– Jó az Isten, majd megsegít. Barátom, bízzál Benne!

Tom visszajött. Csupa részvét volt tekintete, szeretet minden szava.

– Megtaláltam a lakását, eredj, keresd fel őt. Mi majd elkísérünk, hogy közeledben legyünk, ha netalán szükség lesz ránk.

– Mit tegyek, Tom, ha kiderül, hogy ő volt a gyilkos? ...

– Akkor kötelességünk letartóztatni őt.

– Ne félj semmitől, menj csak fel!

Nevelőnőm háza egy rendezett kert közepén állott. Beléptem a kertbe, barátaim kívül maradtak. Odaosontam a házhoz és benéztem az ablakon. Nevelőnőm varrógépe mellett ült, mellette egy 10–11 éves fiúcska feladatát írta palatáblájára. Közelében 6 éves kislányka játszadozott. A kisfiú elkészült feladatával, nagy büszkén lépett mamájához. A Miss rámosolygott és megcsókolta a fiúcskát.

Erre aztán felugrott a kislány is. Ő is követelte az édesanyai csókot.

Ide nyissak be? Ezt a kedves kis családot tegyem tönkre? Nem sokáig haboztam, bekopogtattam, benyitottam.

Mrs. Raynor azonnal felkelt, félretette munkáját és felém jött. Hirtelen megrázkódott, felsikoltott.

Én sírva borultam keblére.

Sokáig sírtunk, míg végre kibontakoztam ölelő karjaiból.

– Harrym, Harrym... édes jó Harrym!... – cirógatott a Miss. Én kérdőleg tekintettem gyermekeire. A Miss ezt észrevette és a kicsiket néhány percre kiküldte.

Mikor eltávoztak, nekibátorodtam és mindent elmondtam a Missnek. Ébredésemet azon a véres reggelen, Tommal tett kirándulásunkat és majdnem valóságnak hitt álmomat.

– Mrs. Raynor, mondja meg, kérem, ugye ártatlan? Én hiszek önnek, mint gyermek az anyjának; mint akkor régen ...

– Drága Harrym, Isten látja a lelkeimet, ártatlan vagyok.

Mázsányi teher szakadt le lelkemről. Nevelőanyám nyakába borultam és sírtam.

Hogy megnyugodtam, megkérdeztem:

– Ki volt? Mondja meg kérem, ki volt? ... Tud ön többet is? – sürgettem.

– Harry, segítsen meg a jó Isten – Te magad ölted meg nagybátyádat!

Szédülni kezdtem, forgott velem az egész szoba. Nevelőnőm leültetett és halkán beszélt.

– Mikor azon a szomorú téli estén elutaztunk, tudtam, hogy azzal az emberrel fogok találkozni, akiről azt hittem, hogy csak gyűlölni van jogom... Elhatároztam, hogy jelenlétedben egy szóval sem érintem ügyünket... Ám hiába! Mikor szembe kerültem vele, a szenvedett jogsértés minden keserű emléke feléledt lelkemben. – Ugye emlékszel még erre a jelenetre?

Némán bólintottam.

– Akkor arra is emlékszel még, hogy elmeséltem neked férjem halálát is. Te nagyon megsajnálta akkor. Tíz óra körül válhattunk el, aztán te elaludtál. Én ágyad mellé ültem, hogy őrizzelek, de aztán rajtam is erőt vett az álom... Álmomban rémképeket láttam... Úgy rémlett, mintha valaki lábujjhegyen járna a szobában, – a nagybátyád jön – gondoltam – meg akar gyilkolni engem! – Hiába próbáltam felkelni, mintha lidérc ült volna mellem. Az alattomos léptek mind közelebb dobbantak... borzalmas álom volt. Mire felébredtem, ágyad üres volt. Megrémültem. Ebben az idegen házban te most alva összejársz minden zeget-zúgot – gondoltam. – Ki tudja, mi történhetik veled? ... Egyszer csak lépéseket hallok, felkaptam a lámpát, kisietek a folyosóra, te jössz velem szemben. Elédbe siettem, de jaj! Ingecskéd véres volt – közel voltam a kétségbeeséshez. Ártatlan arcod, tágra nyílt szemed elárulta, hogy semmiről sem tudtál. Ágyadhoz mentél és lefeküdtél... Lámpával a kezemben végigmentem a folyosón. A végén nyitott ajtóra bukkantam, remegve léptem be. Magasra tartottam a lámpát, hogy lássam, hol vagyok? Nagybátyád feküdt előttem holtan, meggyilkolva.

XXVII. fejezet. Valóságból mese – meséből valóság

Mrs. Raynor letörölte könnyeit:

– Édes Istenem! Egyedül én vagyok az oka mindennek – gondoltam. Mert én loptam szívedbe a gyűlöletet nagybátyád iránt. Ó, hányszor tettem már magamnak szemrehányást e miatt... Közelebb léptem s jobban szemügyre vettem nagybácsidat. A tőr szívében találta. – Amilyen törekeny akkor voltál, attól tartottam, hogy egész életedre boldogtalanná teszek, ha megmondom, hogy te ölted meg nagybátyádat. Ezzel szemben a magam jó hírének feláldozása csekélységnek tűnt fel előttem. Idegenek közt idegen voltam, nyernivalóm kevés, veszténivalóm semmi. De mert szerettelek, fáj tőled elválnom. S fáj, hogy te majd gyűlölettel gondolsz reám. Legjobb lesz, – gondoltam – ha a gyilkosságot homályba és a gyanút magamra hárítom. Jobb kesztyűmet nagybátyád vérébe mártottam, megfogtam vele a székedet, párnádat s aztán eldobtam. Rád néztem még egyszer és utoljára. Mosolyra nyílt

ajkad. Nem bírtam magammal, átöleltelek és megcsókoltalak. Utoljára. – És te – soha nem fogom elfeledni – álmodban átöleltél és halkán susogtad: – Anyám! – Ezt már nem bírtam. Kiszakítottam magamat ölelésedből és távoztam. – Mint hittem: örökre.

A Miss elhallgatott. Én felkeltem és gyöngéden megcsókoltam.

Nevelőanyám folytatta:

– Áldozatom mégsem volt tökéletes. Legalább az emlékemet akartam tisztán megőrizni előtted. Eltűnésem után hüen leírtam mindent. – Ezt az írást csak halálom után kaptad volna kézhez, hogy egyedül te tudd meg a szörnyű titkot. Már ez is nagy vigasztalás volt számomra.

Néhány pillanatig elgondolkozott.

Természetesen előre láttam, hogy tettemmel árnyba borítom fiatal életedet. Tudtam, hogy második anyádként szeretsz, s hogy nagy fájdalmat okoz majd neked ez a rettentő gyanú. De tehettem-e mást? Nem volt idő a fontolgatásra! Két rossz közül a kisebbiket kellett választanom. Azóta is sokat gondolkodom a dolog felett és Isten látja lelkemet, hogy azt tettem, amit legjobbnak hittem.

A fejem zúgott. A szeretet, hála, félelem kavargott benne. Mikor meghallottam a visszatérő gyermekek gondtalan csacsogását, könnybe lábadt a szemem. A Miss az ajtóhoz sietett, elküldte kicsinyeit és engem kezdett vigasztalni. Lassankint megnyugodtam. Most már a gyerekek is bejöhetnek.

Egy gyönyörű barna fiúcska és egy kék szemű lányka – egy kis király és kis királynő repült csacsogva közénk.

– Harrold és Lucy! Nézzetek ide. Tudjátok-e, ki ez a bácsi? Anyuskának a legjobb barátja: Harry Dee. A ti testvéretek s hű barátom.

A két csöppség kíváncsian, kandi szemekkel vizsgálgatott.

Odaléptem hozzájuk. Kézen fogtam, magamhoz vontam őket. Komolyan és gyermeki bizalommal tekintett mindkettő szemembe.

Először a fiúcska szólalt meg:

– Harry bácsi, miért olyan vörös a szemed? És miért vagy olyan halovány?

Nem feleltem. A fiúcska folytatta:

– Hallottad, hogy anyuska engem Harroldnak hívott? Ez a nevem. De azért nem emlékszem rá, hogy így szólított volna valaha. Rendesen Harrynak hívott.

– Engem meg Lucynak nevez anyuka – csendült meg a kis hercegnő hangja. – Ekkor már a térdemen ült és órámmal játszott.

– Szegény anyuka! Nincs semmi öröme. Mindig csak azokkal a csúnya hosszú tűkkel beszélget. Én gyűlölöm ezeket a vastag tűket!

– Én is tudok a tűvel bánni – szakította félbe csacsogó húgocskáját Harrold. Anyus tanította rá. Leánymunka. De én nem szégyellem ám! Mert most én vagyok a család feje. Azért anyukának nem szabad minden munkát egyedül végeznie. Lucy pedig még nagyon fiatal a munkára.

– Én már ötéves vagyok – csacsogott a kis Lucy. – Három hónap múlva hat leszek. A születésnapomra egy ... szép ... hajas babát szeretnék ... Tudsz valami szép mesét?

Nemet intettem. Mire a kislány megjegyezte:

– Akkor majd én mesélek neked... Valami gyönyörűt.

És a kis Lucy – miközben anyja az ablakhoz lépett és sokáig kibámult – mesélni kezdett.

– Egyszer volt, hol nem volt ... Volt egy szép királyfi. De nem volt nővérkéje. Pedig ő volt a legjobb királyfi, aki valaha csak létezett; a legcsinosabb, a legkedvesebb. Kedvesebb, mint Harrold!

– Igen, sokkal kedvesebb – hagyta helyben a megállapítást Harrold.

A kislány folytatta:

– A királyfit mindenki szerette. Az emberek is, de még az állatok is. A ló is, a cica is, meg a kutyus is. A királyfi nagyon boldog lett volna, ha egy baj nem lett volna. Nem volt már anyuskája.

– Nem? – kérdeztem nagy komolyan, mikor Lucy abbahagyta mondókáját s fürkésző szemekkel vizsgálgatott.

– Nem volt – felelt a kicsi. – Csak nagyon gazdag apukája élt, akinek sok aranya-ezüstje volt, meg szép kis lovacskái. És ez a királyfi nagyon szeretett álmodni. Gyönyörű álmokat látott és álmában mindig felkelt és sétálgatott. De a királyfi erről a sétálgatásról nem tudott. Apuskája ezért keresett valakit, egy nőt, aki anyja legyen a királyfinak és vigyázzon reá. – Hogy tetszik a mese? – fordult felém a kis hercegnő hirtelen.

– Nagyon szép, folytasd csak! Hallgatom – feleltem. Megindulásomat alig palástolhattam. Lucy pedig folytatta:

– A király azt akarta, hogy a nő mindig ott legyen a fia mellett, s hogy ő éjszaka sohase aludjék.

– Egy pillanatra se! – szólt közbe a fiúcska.

– Mert a királynak megjósolta a varázsló, hogy valami rettenetes fog történni a fiával, ha az a nő véletlenül elalszik mellette. – Erre a király azt mondta, hogy lefejeztesse az asszonyt, ha csak egyszer is elalszik. Aztán jött egy néniké, aki vállalkozott arra, hogy éjjel őrizni fogja a királyfit. Ez a néni a királyfit nagyon megszerette, mert olyan szép fiúcska és jó gyermek volt. És a néni éveken át ott virrasztott a királyfi ágya mellett és egyszer sem aludt el ... A királyfinak volt egy nagybácsija. Ez a gazdag nagybácsi egyszer meghívta magához a királyfit. A királyfi el is utazott oda a nénikével. És a néniké nagyon megszorodott, mert neki is volt két kis gyermeke és sohase látogatta meg őket.

Mrs. Raynort figyeltem, aki némán szorította az ablaktáblához arcát.

– És azon az éjjelen, mikor a királyfi megérkezett a bácsikája várába – nagyon komor és sötét volt a vár. A kíséző néni nagyon kifáradt és elaludt.

– Ekkor történt meg először – jegyezte meg a kis Harrold.

A lányka zavartalanul folytatta:

– És mikor a néniké felébredt, a királyfi ágya üres volt. Valami rettenetes történt ...

Kitalálod-e, Harry, hogy mi?

– Talán leesett az ablakon? – kérdeztem.

– Találd csak ki! – biztatott Lucy.

– Talán megölte a nagybácsija?

– Tűz! Tűz! már közel jársz! – tapsolt a kis Harrold.

– Harrold, – dorgálta bátyját a kis Lucy – igazán megharagszom, ha megmondod!

– Hát akkor igazán nem tudom, hogy mi történhetett – feleltem ártatlan képpel.

– Akkor megmondom. – És ünnepélyes arccal hirdette ki:

– A kis királyfi nagybátyját törrel meggyilkolta.

– Jaj, borzasztó! És nem esett kétségbe a királyfi, mikor felismerte szörnyű tettét?

– Nem! Mert soha nem tudta meg, hogy ő ölte meg álmában a nagybácsit. A néniké pedig úgy tett, mintha ő ölte volna meg a nagybácsit. – És ezért elmenekült.

– Szegény asszony. Milyen áldott, jó ember lehetett az a néni – szóltam megindultan.

– Hallod, anyus! Hallod? – lelkendezett a kis Harrold. Harry Dee is azt állítja, hogy a nénike nagyon jó asszony lehetett.

Erre még a kis Lucy is tapsikolni kezdett. Mert szerette volna, hogy a királyfi is boldogan éljen. De hogyan éljen boldogul, ha megtudja, hogy ő ölte meg a nagybácsiját.

– És a királyfi boldog lett – a nénike pedig igen szegény. Lucy most újra kérdőleg tekintett rám.

– Vége a történetnek? – kérdeztem.

– Nem! – méltatlankodott a kicsike – a történetnek még nincs vége. – Mert egyszer majd eljön egy aranyos tündér a királyfihoz és megmondja neki, hogy a néni nem ölte meg a nagybácsit; erre a királyfi felkeresi a jó nénikét. A kislányát nővérenek, a fiacskáját testvérenek fogadja és nagyon, de nagyon boldogok lesznek mindnyájan. Most már vége van!

– Játsszuk el a mesét – indítványoztam.

– Igen-igen! – tapsolt a két kicsi – játsszuk el!

– Lucy, te leszel a kislány, Harrold lesz a kisfiú. Anyuka lesz a jó néni – osztottam ki a szerepeket.

– Nagyszerű! – ujjongott a kis Lucy. – Te leszel a királyfi.

És eljátszottuk az egész történetet. A két gyermek boldogságához mi sem hiányzott. Ha sejtették volna, hogy valóság volt a mese!

– Szerelmes ég, – ugrottam fel hirtelen – már jó két órája itt ülök s két legjobb barátomról egészen megfeledkeztem.

– Hol vannak – kérdezte Harrold.

– Lent az országúton várnak rám.

– Azonnal behívom őket – szólt Harrold s már szaladt is értük. Az ajtóban visszafordult: – Miről ismerem meg őket?

– Diákok – feleltem. Az egyik szőke és kék szemű. Rád mosolyog, ha meglát. A másik meg barna, vígkedvű. Ha meglát, meg fog szólítani.

Harrold nemsokára visszatért. Kézen fogva vezette Tomot s Percyt.

Mindkét barátomat bemutatam és a fülükbe súgtam:

– Hála Istennek, minden rendben van.

– Szereted-e a cukorkát? – fordultam Harroldhoz.

– Igen!

– Én is szeretem – jelentkezett Lucy.

– Akkor szaladjatok csak el a cukroshoz és vegyétek meg az egész boltját. Aztán hozzatok nekem is vagy egy szemet!

Eltűntek.

Nevelőanyám – látva, hogy én már kimerültem – ismét elmondotta a történetet barátaimnak. Figyelmesen hallgatták. Percy megborzadt, mikor meghallotta, hogy én volnék nagybácsim gyilkosa. Tomnak egyetlen arcizma se rándult az elbeszélés alatt; gondolataiba mélyedt, mintha kedve szerint történt volna minden. Végre ő is megszólalt:

Mrs. Raynor – kegyed bátran és nagylelkűen viselkedett. De – s nagyon fáj, hogy ezt ki kell mondanom – van itt még valami sajnálatos körülmény, amely gyanút vet önre.

– Mi az, ha szabad kérdezni? – érdeklődött kíváncsian Mrs. Raynor.

– A gyilkosság éjjelén 50,000 dollár is eltűnt. Azóta senki semmit nem tud róla.

Mrs. Raynor sápadtan meredt maga elé.

– Így tehát tolvajnak is tartottak? De hát miért?... Ezt az újságok annakidején nem közölték! ... Különös. Lehetséges, hogy Harry vette magához álmában ezt a hatalmas összeget. Holdkórosokkal megtörténik néha, hogy álmukban elrejtik a pénzt, s ha felébrednek, semmire sem emlékeznek.

– Még valamit! – fordult most felém Tom. – Az a szellem, akit te láttál, nagy tökfilkó lehet. Mert ki hallott valaha olyat, hogy a szellem esküvel kötelezze gyilkosát, hogy jelentse fel magát a törvényszéknél! Vagy ami sokkal cifrább, olyasvalakire akarjon büntetést mérni, akit cselekedetéért nem lehet felelősségre vonni.

Helyeslően bólintottam.

– Legközelebbi célunk, hogy a pénz nyomára akadjunk – folytatta Tom. – A nyáron újra elmegyünk a kastélyba s felkutatunk minden zeg-zúgot. Ha el van rejtve valahol a pénz, bizonyára ott lesz még. És én remélem, hogy hamarosan megtaláljuk a rejtély nyitját.

A két apróság visszatért.

– Harrold, – kérdeztem – mit szólnál hozzá, ha magunkkal vinnénk a St. Maurés-i kollégiumba?

– Micsoda?... Jó fehér kenyérre? – tört ki örvendezve Harrold.

– Igen! Mi mindnyájan odamegyünk. Percy is, Tom is és én is.

Harroldnak felragyogott a szeme az örömtől. Aztán hamar elszomorodott, mikor anyjára pillantott.

– De ki marad akkor anyukám mellett? – kérdezte mehökkelve.

– Ezután már nem kell anyukádnak segítened – feleltem. A mesebeli királyfi nagybácsija nagyon sok pénzzel tartozik anyukádnak s így neki nem kell már majd annyit dolgoznia.

A kisfiú örömkialtással ugrott édesanyja nyakába és összecsókolta. – Lucy ezt nem nézhette ölbe tett kézzel. Elvégre nemcsak Harrold szereti anyukát! Hogy is ne! Egy pillanat s már ő is édesanyja nyakában csüngött.

– Már most el akarsz hagyni, Harrold? Még messze van szeptember? – kérdezte nevelőanyám.

– Azt hiszi kegyed, Mrs. Raynor, – kérdezte Percy – hogy nem válnék Harrold javára, ha már június hónapját is velünk tölthetné?

– Június a mi legkedvesebb hónapunk, – tette hozzá Tom – gyönyörű litániákat mondunk a felvirágozott oltárra kitett Legszenőbb előtt a Szentséges Szív tiszteletére. Harrold örül majd, ha részt vehet rajtuk.

Elhatároztuk, hogy június elsejével Harrold belép a kollégium növendékei közé.

Búcsút vettünk.

Elhagytuk már a kis falut, mikor nagy sokára megtörtem a csendet.

– Milyen kár azért a sok pénzért, amit akkor elrejtettem. Annyi ideig hevert haszontalanul.

– Nem hiszem, hogy elrejtetted – felelt kurtán Tom.

– A hallottak és látottak után talán csak nem akarod meggyanúsítani Mrs. Raynort?

– Aligha! Sőt! A nagybátyád házában eltöltött éjszaka óta az a szent meggyőződésen, hogy Mrs. Raynor egyedül csak miattad távozott. Rég sejtettem én ezt már, csak a pénzzel nem voltam tisztában. Magam is, Percy is kétségtelenül éreztük, hogy igazad van, mikor Mrs. Raynort a bizalom és szeretet jeleivel halmozod el. Az ő története úgyszólván kezünkbe adta a fonalat, melynek segítségével kifürkészhetjük a dolgot. – Mert figyeljetek reám! Megállt és megfogta a kezemet.

– En bizonyosra veszem, hogy Mrs. Raynor nem hallucinált, midőn azt hitte, hogy nagybátyád közeledik feléje. Valódi léptek voltak azok; csak a személyben tévedett. – Ha ki tudnók nyomozni azt az embert, aki azon az emlékezetes éjjelen ott járt vagy őrt állt, ugyanakkor kezünkbe kerül a tolvaj.

XXVIII. fejezet. Tom terve

Jó sokáig tartott, míg meglepetésemből felocsúdtam.

– Tom, te valóban azt hiszed, hogy más valaki lopta el a pénzt?

– Mi több! – Harrym. Én még azt is bizonyosra veszem, hogy a tolvaj azt is látta, amikor te megölted nagybátyádat. Az illető a folyosón rejtőzködhetett, amikor Mrs. Raynor keresésére indult.

Mialatt ő nagybátyád halálos sebét vizsgálta, a pasas elmenekült.

– Tom! – lelkendezett Percy. – Benned egy detektív főnök veszett el.

– Remélem, hogy egyébire is ráakadok majd – válaszolt Tom. – Hallottatok már James Aldine-ről?

– Nem is egyszer – feleltük egyszerre.

– Nos, kár, hogy nem ismerhettétek! Valóságos angyal volt. Talán azért is nem hagyta őt a jó Isten a földön. Mielőtt meghalt, sok mindent elmesélt nekünk az életéből. – Midőn egy alkalommal súlyos betegen feküdtem, fogadalmat tett és gyógyulásomért cserébe felajánlotta a saját életét a jó Istennek. Szentáldozásom reggelén halt meg. Isten önzetlen áldozatát elfogadta és én felépültem. Sírjánál térdre állva ígértem meg az Úrnak, hogy ha szent kegyelmével megsegít, James Aldine helyét – aki Istennek akarta szentelni fiatal életét – én töltöm majd be.

– Már be is töltöd – szólalt meg Percy bensőségesen.

– Dehogy, dehogy! Nem értettetek meg! Hát nem tudjátok, mit jelent ez: egészen Istennek szentelni az életünket? – James Aldine halála után nagyon sokat imádkoztam s kértem az Urat, fogadjon el engem, helyette. A múlt karácsony éjjelén, – mikor az oltár előtt térdeltem – világosan hallottam bensőmben az Úr hangját: „Kövesd Krisztust!” – Akár hiszitek, fiúk, akár nem, még ezen a nyáron elmegyek Keenan után.

Megragadtam Tom kezét s őszinte szívvel kívántam neki mielőbbi célba érést és boldogságot. És Percy? A helyett, hogy szerencsét kívánt volna ő is Tomnak, eltakarta arcát.

– Talán csak nem szomorkodol azon, édes Percy, hogy Tom a tökéletes életet választja – kérdeztem csodálkozva.

– Nem, hiszen az az élet valóban nem szomorú – suttogta Tom. Derűs és boldog élet lesz. Ti, Percy és Harry, imádkozzatok majd értem.

Nem hiszem, hogy Tom előtt csak egyetlen szóval is panaszkodott volna Percy. Most tudtam meg, hogy vannak az emberszív legmélyén rejtőző titkok is. Eddig azt hittem, hogy mi hárman, szívig-veséig ismerjük egymást s íme, most kiderül, hogy Tomnak éveken át nem volt más gondolata, csak az, hogy barátja helyét elfoglalhassa.

És Percy, akinek egész lénye oly nemes lelki alapokon épült fel, magába zárkózva, némán szenvedte végig a benső átalakulások minden kínját. Szavaiból sejteni lehetett benső vigasztalanságát és a nehéz megpróbáltatás keservét, melyet Isten bocsát azokra, akiket szeret. Percy ártatlan, tisztalelkű fiú volt, benső szenvedéseit egymaga küzdötte át.

– Tudjátok, – szólalt meg halkan Tom – ezek olyan dolgok, melyekről érdemes néha-néha elmélkedni; dal ez, szavak nélkül. – De hogy el ne felejtsem, Harry, – tért át most Tom hirtelen fordulattal a mi ügyünkre – hogy el ne felejtsem, azt hiszem, addig nem érdemes nagybátyád házáat felkutatni, míg a detektívek tényekkel nem rendelkeznek.

Tanácsstalanul tekintetem Tomra. Ő azonban zavartalanul folytatta:

– Először is: azt szeretném tudni, ki vitte el az 50,000 dollárt? Ha az illető visszaadja is a pénzt, nem fogja-e elmondani, hogy honnan vetted a kést és hogyan ölted meg nagybátyádat. – Jó lesz tehát, ha valamelyik detektív kikutatja, hogy „miféle alakok” tartózkodnak e házban. Ezek életmódjából majd csak kifürkészünk valamit. Egy szolga és ötvenezer dollár?! Egészen jól hangzik.

Tény, Cagget maga mondta. Vagy talán hazudott? Pénz nem volt. Tehát loptak. Mr. Dee jó összeg pénzt tartogatott állandóan szobájában. Viszont ha jobban szemügyre vesszük a dolgot, ötvenezer dollár mégis csak sok egy kissé!

– Ez az összeg, – szóltam most közbe – esetleg nagyobb is lehet. Hanem kinek a lányomára bukkantak rá? Nem Caggetéra?

– Ezzel nem sokat nyerünk – válaszolt Tom.

– Ha ő lopta el a pénzt, akkor bizonyára látott, amikor megölted nagybátyádat. – Cagget pedig, – hiszen maga a megtestesült ravaszság – legkevésbé sem vádolt volna meg téged. Pedig mégis megtette, sőt ő neszezett legjobban a pénz miatt. – Mindegy! Előbb-utóbb majd csak a végére jutunk a dolognak!

XXIX. fejezet. Tom búcsúzik

Még aznap este írtam atyámnak és a detektív-főnöknek: Mr. Langnak. Atyámnak megírtam, hogy Mrs. Raynornal találkoztam. Mr. Langot pedig arra kértem, hogy tanulmányozza át a jegyzőkönyveket, amelyeket látogatásom alkalmával a nagybátyámnál alkalmazott szolgaszemélyzetről vettem fel. Különösen azt állapítsa meg, vajon tényleg nagybátyámnál volt-e a kérdéses ötvezer dollár?

A következő napon meg arra kértem atyámat, utalványozzon ki bizonyos összeget örökségemből Mrs. Raynor részére és gyermekei neveltetésére.

Atyám azonnal válaszolt. Ajánlatomat jóváhagyta s utalványt is küldött Mrs. Raynor részére. Kevéssel utóbb Mr. Langtól is fontos tudósítást kaptam. Levele így hangzott:

„Tisztelt Uram! Cagget életkörülményeit kinyomoztam. Először St. Louis-ban volt kocsis; itt elég szerényen élt. Azután kocsivezető lett; állásából azonban egy év leforgása alatt elbocsátották, mert iszákos volt. Újra kocsiskodott s ekkor már feltűnően sokat költött szesz italokra. Az utolsó években napszámos munkát végzett. A sok koplalástól erősen lefogyott. Valószínű, hogy jó ideig – egyéb alkalmaztatás híján – csavargó életet folytatott. Egyik emberem közelébe férközött. Néhányszor megvendégelte és leitatta. Így tudta meg tőle, hogy Mr. Dee három hetenként szokta volt elhelyezni pénzét a bankban. Ha azt a körülményt figyelembe vesszük, kiszámíthatjuk a szóban forgó eltűnt összeg hozzávetőleges nagyságát. – Ha Caggetet illetően még közölhetne velem valamit, úgy kérem, közölje azt minél előbb. Híve: W. Lang.

U. i.: Ha kedves atyjának nincs kifogása ellene, szakértővel átnézetem boldogult nagybátyjának könyveit és iratait. Nagybátyja ugyanis nagyon rendszerető ember hírében állott. Azt hiszem, könnyű lesz kinyomozni azt a pénzösszeget, amelyet a bankárnál tett utolsó látogatása alkalmával magához vett. Azonnal kérem majd Mr. Dee engedélyét is.”

Az előadások utolsó napján ismét levelet hozott a posta:

„Tisztelt Uram! Ötnapi kutatás eredményeként a szakértő ma kijelentette, hogy nagybátyja a kérdéses karácsony előtti estén körülbelül 43,590 dollárt őrzött magánál.

A szokott befizetés óta majdnem három év telt el. Azt is megtudtam, hogy három férfi, nevezetesen: James Nagle ügynök, Howard Wilmoth földbirtokos és Grus Smith fűszernagykereskedő szintén tudtak arról, hogy Mr. Dee nagy pénzüsszeget tart magánál. Nagle úr ugyanis Grus Smith jelenlétében december 23-án 20,000 dollárt fizetett ki értékpapírokban. Wilmoth úr pedig elmondotta nekem, hogy ugyanekkor a k. nagybátyjától vett földbirtokért járó 6000 dollár nyugtájáért könyvtárában járt, mikor is az ön nagybátyja véletlenül megjegyezte, hogy a pénzt néhány napig magánál fogja tartani.

– Ebben a házban nemigen mernék ilyesmit megkockáztatni – felelte Nagle.

Ugyanannyi veszéllyel jár, – mosolygott Mr. Dee – mintha valaki engem akarna meglepni. Éber alvó vagyok. A vánkosom alatt tartom a pénzem, s ágyam mellett a széken kitűnő tör áll rendelkezésemre. S különben is, éjjelre jól elzáratom a házamat.

– Tehát minden a mellett bizonyít, hogy boldogult nagybátyja törét használták a gyilkosságnál. Az a körülmény, hogy e két egyén – a földbirtokost kivéve – tudta, hogy a bácsi vánkosa alatt őrzi pénzt, fonalat ad kezünkbe, melynek segítségével tovább kutathatunk. Az ügynök okoz legtöbb gondot. Őt, a kereskedőt és a kocsiszt szembesíteni fogom. E két utóbbit néhány hét alatt elcsípem. Hogy az első felől pontosan tájékozódhassam, hosszabb időre van szükségem.

*Híve:
W. Lang.”*

Legközelebbi nyári tudósítása már Wisconsin tava mellett talált bennünket. Éppen Harry Quippel birkóztam, mikor Tom a levelet hozta.

Abbahagytuk a birkózást. Rohantam Tomhoz. Kikaptam kezéből a levelet s átfutottam a sorokat.

– Halld csak, Tom – kiáltottam s felolvastam a levelet.

„Tisztelt Uram!

A kocsis és a kereskedő ártatlanok. Ha még az ügynök is ártatlan lesz, akkor épp olyan homály borul az ügyre, mint azelőtt.

Híve: W. Láng.”

– Hamis nyomot kerget a detektív – jegyezte meg Tom. Ha az ügynök, kereskedő és a személyzet ártatlan, akkor ebből az következik, Harry, hogy te nemcsak nagybátyádat ölted meg, hanem még 40,000 dollárt is elloptál.

Nem feleltem azonnal erre a megjegyzésre. Elgondolkoztam. – Ezalatt Tom, Harry Quip és Percy gyönyörű versenybirkózást rögtönöztek. Tom hamarosan vállára terítette Quipet. Csak gyűrött kézelői siratták meg a küzdelmet. – Aztán Tom és Percy birkózása következett. Tom hamarosan alul került, de pár pillanat múlva, mint a gumilabda, úgy pattant fel. Dagadtak az erek, volt dolguk az izmoknak. Tom erősebb volt, de kevésbé élénk és hajlékony. Percy ügyesebb és gyorsabb volt. Nyolc perc múltán eldöntetlenül fejezték be a küzdelmet,

A két jóbarát abban a tudatban birkózott, hogy ez a versengésük az utolsó, jó időre talán a legutolsó. Tom kocsija ugyanis már előállt, hogy a vasútra vigye Tomot.

Percy most levette Tom kalapját, előszedte fésűjét és rendbeszedte Tom dús hajfürtjeit. Ezalatt kitűnő gondolatom támadt.

– Te Tom, ha mégis megkerülne az a pénz ... kamatoztatnám és valamely igazán szent célra ajánlanám föl. Ha ilyen nemes célra te is hasznát vehetnéd a pénznek, csak állj elő bátran terveiddel.

Tom gondolkozott néhány pillanatig – aztán megfontoltan szólt:

– Mindjárt élek is szíves ajánlatoddal... – Közlök veled egy gondolatot, amely esztendőkön át érlelődött bennem... Katolikus ifjúsági folyóiratra (fiúk és lányok külön) volna most kiáltó szükségünk. A katolikus írók állandóan a rossz olvasmányok miatt panaszkodnak és szidják napszámba az erkölcstelen és sikamlós irodalmat. Mindkét nembeli ifjúság pedig mohón habzsolja a szennyirodalmat. Arra kell rávinnünk az írókat, adjanak többet, szebbet, jobbat, tisztábbat és a katolikus ifjúság csak katolikus folyóiratokért adjon pénzt. így majd kiszorítják a mindenüvé beszivárgott rosszat ... Sajtóöntudatra is nevelni kell a fiúkat, öntudatos ifjú ne pazarolja drága idejét Sherlock Holmes stb. féle detektív fércelményekre és franciából fordított ostobaságokra. *Adjuk kezükbe jó írók jó könyveit, melyek tanítanak, nemesítenek, tisztítanak ...* Jó katolikus elbeszélésnek több haszna van, mint három vaskos kötetnek, amely villámokat szór és mennydörög a rossz könyvek ellen.

– Jobb a jóért küzdeni, mint a rosszat kárhozatni – állapította meg Percy.

– Igaz. De mivel én szegénységi fogadalmat teszek, – mondotta Tom – nem lehetek segítségtekre. Ti ketten azonban – azt hiszem – szívvel-lélekkel felkarolhatjátok ezt a nemes és nagyfontosságú ügyet.

– Tom, te most gyönyörű utat mutattál nekem – mondotta Percy ragyogó arccal. – Itt én is megtalálom majd hivatásomat.

– Nem is hiszitek, milyen hirtelen – szinte villámcsapásként – jött ez a gondolatom. Igaz, sokat könyörögtem az Úrhoz felvilágosításért. Lelkiatyám azt tanácsolta, hogy csakis akkor szenteljem magam papi pályára, ha már teljesen tisztában leszek önmagammal. Még nem látok elég tisztán, de azt hiszem, hogy ilyenféle pályára hív az Úr! Sok pénzem van, s ha atyámnak nem lesz ellene kifogása – 10–20 ezer dollárt kamatos kamatra helyeztetek el s így talán csak fenntarthatok egy folyóiratot.

– Én is melléd állok, Percy – kiáltottam lelkesülten. – Nem bánom, akár megkerül az a pénz, akár nem; a bácsi vagyonából felajánlok én is 20,000 dollárt.

És mindez nem volt üres fecsegés és hengegés. Percy atyja rendkívül gazdag volt. Ami engem illet, a bácsi háromszázezer dollárnyi vagyont hagyott rám. Így hát ifjúi lelkesedésünk egész tüzével tárgyaltuk a megindítandó új folyóirat sorsát.

De végre is ütött a válasz órája.

Még most is látom Tom barátunkat – amint utolsó Isten hozzádot int felénk a vasúti kocsii hátsó folyosóján.

Könnyezettünk mindnyájan.

Harry Quip ócska papucsot húzott elő kabátja alól és elkeseredetten dobta a tovarohanó vonat után. Aztán egy keserveset sóhajtott.

Hiába. Mosoly ült a könnyekre. Csak Quip maradt szomorú:

– Dicső társaság! – mormogta magában. – Tom Playfairt száz ilyen legényért sem adnám, mint ti vagytok!

XXX. fejezet. Régi ismerős

November elején Percy édesanyjának komoly megbetegedése haza szólította. Az osztályban és a játéktéren fájdalmasan nélkülöztük őt. Frank valósággal vigasztalhatatlan volt, jóllehet az a kitüntetés érte, hogy a haladók csoportjába került. Most már csak Quip, Ruthers, Whyte, Richards és én alkottuk a ciceróniánusok pártját. Tom vezérszerepét Harry vette át. Derekasán meg is felelt állásának.

November végén Mr. Lángtól újra levelet kaptam:

„Tisztelt Uram!

Lelkiismeretesen kutattunk, nyomoztunk. De hiába. Az ügynök sem gyanúsítható meg. – Nincs más magyarázat tehát, minthogy alighanem kegyed rejtette el a pénzt. Erősen hiszem, hogy a pénz még mindig ott van, ahová kegyed rejthette a végzetes éjszakán, nagybátyja életének kioltása előtt. Szeretném, ha személyesen találkozhatnánk, még mielőtt újabb lépéseket tennék. Ha óhajtja, szívesen felkeresem St. Maurés-ben. Miután azonban munkám nagyon ideköt, nagyon hálás lennék, ha kegyed fáradna el hozzám.

Híve: W. Lang.”

Sokat gondolkoztam e levél fölött. Semmiképpen sem tudtam elhinni, hogy egyetlen törszúrással ölhettem volna meg nagybátyámat, hozzá még álmomban. Hihetetlennek tartottam, hogy álmomban hajszálnyi pontossággal szíven is találtam volna. S hogy ezután még az ágyat is átkutattam volna, hogy elrejtsem a pénzt.

De még más nehézség is van a dologban. Vajon igazán hallotta-e vagy csak álmodta Mrs. Raynor a súlyos lépteket az én gyenge lépteim mellett?

A detektívek adatai ellentmondók voltak. Én azonban nem tudtam szabadulni ettől a gondolattól. Nem volt olyan vakmerő tett, amelyet meg nem kockáztattam volna, sem veszély, amellyel farkasszemet nem néztem volna csak azért, hogy az igazságot felderítsem. Nemcsak vagyonomat áldoztam volna fel szívesen, de életemet is kockára tettem volna azért, hogy megoldjam ezt a gordiusi csomót. Atyám ugyanis néhány hónappal előbb rám bízta az egész ügyet, mert erősen elővette betegsége. Természetesen minden lépésem előtt atyámtól kértem tanácsot a teendőimre vonatkozólag.

– Tégy, ahogy azt jónak látod – szokta mondani. – Helyesen tetted, hogy kikértem tanácsomat. Most azonban mutasd meg, hogy megállsz saját lábadon is!

Szerencsés az olyan fiú, aki atyjától egy időben tanul engedelmelkedni és önállóan eljárni.

Amint Mr. Lang levelét újra elolvastam, eszembe jutottak Tom szavai, melyeket búcsúzásakor súgott a fülembe:

– Harrykám, még korántsem szabadultál meg ettől a rejtelmes ügytől. Eljön az idő, midőn kötelességednek tartod ismét meglátogatni nagybátyád házáat. Talán több sikere lesz a második látogatásnak, mint volt az elsőnek. Legközelebb én már nem tarthatok veled. Kérd meg Percyt, hogy kísérjen el. Bátor fiú, senkitől sem fél, csak a büntől. Ami pedig a szellemeket illeti, Percy nyugodtan áll velük szóba. Egészen rábízhatod magad.

Tom szavaira emlékezve elhatároztam, hogy Percy kíséretében még egyszer felkeresem az elátkozott házat. Atyám engedelmeivel táviratot küldtem Percynek, aki St. Louis-ban tartózkodott ... A választávirat még aznap megjött. Másnap már levelet is kaptam tőle.

„Kedves Harry! Édesanyám túl van a veszélyen s így örömmel jövök, hogy hosszú távollét után ismét baráti kezet nyújtsak neked. A szentestét tehát együtt fogjuk eltölteni a szellemek tanyáján, abban az érdekes házban. Remélem, gond, félelem és aggodalom nélkül, mert ott is az Isten kezében vagyunk.

Tudod-e, kit láttam nemrég? Képzeld csak: Tomot. Most „carissime Playfair”-nak hívják. Jókedvű és nagyon boldog! Téged szívből köszönt. Éppen most írtam meg neki, hogy a szentestén te meg én az elátkozott kastélyban éjjelezünk. Kértem, hogy az éjjeli szentmisén emlékezzék meg rólunk. Most Isten veled! Nem is sejted, mennyire örülök a közeli viszontlátásnak. S.-be – a menetrend szerint – reggel hétkor érkezem. Mivel Tower Hillbe csak 9 órakor indul vonat, marad időm még arra is, hogy odahaza meglátogassalak és kedves jó atyáddal is néhány szót válthassak.

Szíves baráti öleléssel köszönt hű barátod:

Percy

U. i.: Nagyon örülök, hogy édesatyád már jobban van, s hogy az orvos véleménye szerint nemsokára teljesen felépül. Tolmácsold előtte mély tiszteletemet s jókívánságaimat. Magamat ájtatos imáidba ajánlva, vagyok híved:

Percy”

Indulás előtt, december 22-én alkonyatkor épp hazafelé tartottam, mikor egy kéregető alak támolygott elém. Ösztönszerű sejtelemmel álltam meg előtte. Rongyokba burkolt alak volt, fején törött kalappal, gondozatlan hajjal, torzonborz, elzüllött ábrázattal. Amikor megismételte alamizsnakérését, egy pillanatig élesen néztem rá ... Komor alakja valahogy már az első pillanatokban Tower Hillt juttatta eszembe. Hirtelen az a gondolatom támadt, hátha ... Cagget áll előttem.

Rögtön kész voltam tervemmel. Másodszeri látogatásom alkalmával ugyan ki más tehetne nekem jobb szolgálatot nála? – Viszont azt is tudom, hogy Cagget szívesebben menne a szélrózsa minden irányába, mint egyenesen az „elátkozott házba”!

– Aki mer, az nyer – gondoltam s párbeszédbe elegyedtem a csavargóval.

– Ha nem tévedek, nemde, családom egyik régi ismerőséhez van szerencsém? – mondtam.

– Hát az úr kicsoda? – kérdezte krákoló hangján Cagget.

– Nem emlékszik már arra a kisfiúra, aki hat évvel ezelőtt Tower Hillben töltötte a karácsonyt?

Megismert, mert elhalványodott.

– Igen, ismerem ...ha, ha, ha ...!

Nevetése megfagyasztotta véretem.

– Valamikor azt hittem, hogy ön volt a gyilkos – mondtam. – Nem rosszakaratból gondoltam. Őszintén szólva azt hittem, hogy tényleg álmában követte el tettét, de örvendtem, mikor megtudtam, hogy nem ön volt, hanem az a pokolfajzat, aki kegyedet kísérte.

Harag öntött el e rágalomra, de fékeztem indulatomat.

– Nem segíthetnék önnek valamiben?

– Uram, három napja nem volt becsületes ebédem. A sors kegyetlen játékot űz velem. Ilyen nyomorult világban igazán semmire sem megy a becsületes ember. Igen, uram, koldulnom kellett. Nem adhatna kérem, valamelyes kis foglalkozást nekem?

– Hogyne, hogyne – feleltem. – Jöjjön december 24-én reggel 8 órakor atyám házába s majd adunk valami tisztességes jövedelmet biztosító megbízatást, és ha kielégítően elvégzi, továbbra is segítjük önt.

– Jövök, uram! De nem kaphatnék-e valami kis előleget?

– Karácsony napján szívesen. Addig is itt van három és fél dollár a legszükségesebbekre.

– Köszönöm, uram! – s mohón kapott a pénz után. – 24-én reggel pontosan jelentkezem.

Rikácsoló hangja egész úton fülemben zúgott.

Sőt álmaimban is úrrá lett ezen az éjjelen, a múltak minden véres borzalmával együtt.

XXXI. fejezet. Felkészülünk

Fáradtan ébredtem hajnali háromkor. Hideg fürdőt vettem. Egyszerű reggeli után utazótáskámba csomagoltam holmimat. Egyszerre csak megszólalt a házicsengő éles hangja. Távirat érkezett:

„*Vonatom hat órát késik. Csak Sessionville-ben találkozhatunk. Légy rajta, hogy eredménnyel járjunk.*

Percy.”

Rossz előjel. Nagyon levert a dolog. Már-már azon gondolkodtam, hogy felhagyok tervemmel. Nem akartam a szent karácsonyestét a szellemek házában egyedül tölteni azzal a visszataszító Caggettel. Félelem és utálat fogott el, valahányszor ez az ember eszembe jutott. Ne nevéssenek ki érte.

Vannak gyermekkori benyomásaink, melyek évek múltán sem mosódnak el. Cagget jelenlétében még mindig a kicsiny, aggódó, tízéves fiúcska voltam.

Most azonban miért félek már tőle? Erős, egészséges, fejlett ifjú vagyok. Szellemben és testi erőben is erősebb nála – így töprengtem. De hiába, valahogy mégis csak félttem tőle.

A sürgöny vétele után azonnal mindent megírtam Mr. Langnak, mert nem tudtam megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy egy éjt is egyedül töltsék Caggettel. Rövid idő múlva megkaptam a választ:

„*Nagyon sajnálom, de sürgős, személyesen elintézendő ügyeim nem engedik, hogy önt nagybátyja házába kísérem, őszintén mondom, nincs kedvemre, hogy lemaradjak, mert ez az ügy szerfölött érdekelt. De hát nem tehetek másképp. Az egyetlen, amivel segítségére lehetek, hogy derék segédemet, Mr. James Nugentet, rendelkezésére bocsátom. Éles eszű fiatalember, csak kissé tapasztalatlan és nem valami kedélyes. De remélem, hasznát veheti majd. Igazán nagyon sajnálom a dolgot.*

Híve: W. Lang.

U. i. Nugent viselkedése aggaszt. Vonakodik megbízásomnak eleget tenni. De ráparancsoltam. Levelem vétele után egy órán belül jelentkezni fog az ön lakásán.

Lang.”

Ez a levél nemigen nyugtatott meg. Mintha minden összeesküdött volna ellenem. Még az idő is rosszra fordult. Néhány perccel 8 óra előtt egyszerűen öltözött, halványképű, pödrött bajszú, szőke fiatalember jelent meg lakásomban s bemutatkozott:

– Nugent vagyok.

Kezet fogtunk.

– Félek, hogy olyan munkával kell megterhelnem, amely nem lesz kedvére.

– A legkevésbé sem! Nem is hiszi, uram, mily örömet szerez vele, hogy önnel tarthatok – felelte udvariasan.

– No, barátom, – gondoltam magamban – majd elválík, legény vagy-e a talpadon!

Ekkor lépett be Cagget. Valamennyire kicsinosította magát.

– Jó reggelt, Cagget! – Mégis csak jó volt, hogy már mellettem volt Nugent. – Örülök, hogy ilyen pontos. Szolgálatát talán már holnap igénybe veszem. Azért adok is mindjárt önnek huszonöt dollárt.

– Embere vagyok – felelt vigyorogva Cagget.

– Mivel szolgálhatok? Azonnal munkába kezdek.

– Nagybátyám házáat akarom felkeresni – mondtam közömbösen.

Cagget elrémült. Arcvonásaira ijedség ült.

– A szellemek tanyáját? – dadogta.

– Ugyan, csak nem hiszi komolyan az effajta ostobaságokat – feleltem.

– De, biz én nem hiszem, uram, hogy épkézláb kerüljön ki onnan valaki.

– Nevetséges! Én már töltöttem egy éjszakát benne nagybátyám meggyilkolása óta.

Mondhatom, annyira jól éreztem akkor magam, hogy kedvem kerekedett az elhagyott házat újra meglátogatni.

– De, uram, én nem akarok, nem tudok egyedül meglenni abban a házban, – szabadkozott Cagget – ahol kedves régi jó gazdámot meggyilkolták.

– Nem lesz egyedül – iparkodtam megnyugtatni a rémüldöző embert. – Nugent úr meg én is önnel leszünk.

– Mindegy. Én be nem lépek oda!

– Ne legyen már annyira gyáva! Nekem szükségem van önre. Nagy pénzösszeg miatt át kell kutatnom a ház minden zugát, ön jobban ismeri az épületet, mint bárki más. Ötven dollárral jutalmazom a fáradságát.

Akkor még azt hittem, hogy az ígért ötven dollár simította ki arcvonásait. Kis ideig gondolkozott:

– Kaphatok ma estére egy kis pálinkát is? – kérdezte bizalmatlanul.

– Kaphat, de aztán be ne csípjén! Mert akkor nem kap egy fabatkát sem.

Cagget egyet-kettőt köhintett, majd vigyorogni kezdett. Olyanforma lehetett a hangja, mint a rozsdás ajtósarok nyikorgása. Nugent elhalványult és idegesen rágta bajuszát.

– Semmit se aggódjék, fiatalúr, nem hagy cserben az én egyetlen éltetőm. – Jól van. Elmegyek. De csak egy feltétel alatt: ha egy percre sem hagynak egyedül.

– Legyen nyugodt – feleltem. – Ön csak kövesse pontosan utasításaimat.

A délután 3 órai vonattal elindultunk Tower Hillbe.

XXXII. fejezet. A pénz nyomában

Futó pillantást vetettünk a ház belsejére.

– Most figyeljenek, kérem, ide – szóltam kísérőimhez. – Elmondom a legszükségesebb tudnivalókat.

– Nagybátyám hirtelen halt meg – kezdtem. – Az öregúr vagy negyvenezer dollárt tarthatott magánál. Halála után észrevettük, hogy hiányzik a pénz. Én azt mondom, hogy ez a pénz itt van valahol a házban.

– Azt hittem, – szólalt meg Cagget – hogy Mrs. Raynor szökött meg az egész pénzzel.

– Mások is azt hiszik – egészítettem ki. – Én azonban nem osztom ezt a véleményt.

Bizonyos vagyok benne, hogy a pénz itt van valahol a hálószobában elrejtve.

– Nem hinném – felelt Cagget komoly hangon.

– Mindegy. Nekem egyelőre ez is elég.

Beléptünk a könyvtárba és kutatni kezdtünk. Eleinte roppant mulattatott kísérőim izgatott és rémült tekintete. Nugent folyton mögöttem járt és a vállamon keresztül tette megfigyeléseit; a bajszával babrált minden pillanatban. Cagget is tele volt rémülettel; a keze hideg, arca halavány és feszülten figyelt.

Mulatságom nem tartott sokáig. Mert semmi nem olyan ragadós, mint a félelem. Én is félni kezdtem csakhamar. Ijedten pillantottam körül. Gyönyörű triász lehettünk mi hárman, az már bizonyos.

Átkutattuk a fiókokat, az állványt s még a könyveket is. A padlót, a falakat szorgosan megkopogtattuk. Itt már a gyámoltalan Nugent is értett valamihez. Olyan buzgón kopogtatott s figyelt, hogy közben elfeledte félelmét. Még belém is új bátorságot öntött.

Már 11 óra felé járt az idő, mikor felszólítottam kísérőimet:

– Uraim, most menjünk át nagybátyám szobájába és vizsgáljuk meg azt is.

Caggetnek nem tetszett a dolog. Vonakodott.

– Nem, nem! – kiáltott izgatottan – oda ne menjünk! Kezdjük a magáén. Holnap aztán menjünk a nagybátyja szobájába.

– Nem! Én így határoztam és ennek meg kell lenni! – feleltem keményen.

– Akkor hagyjuk ezt a látogatást legalább éjfél utánra – könyörgött Cagget rekedt hangon.

Remegett, mint a kocsonya.

– Kövessenek! – parancsoltam s kezembe vettem a lámpást.

– Nem megyek! – kiáltott Cagget.

– Nekem mindegy, – válaszoltam – akkor bezárom ide a sötétbe s azonkívül...

– Megyek, inkább megyek! A világ minden kincséért sem maradok itt! – s hogy nagyobb legyen a bátorsága, jót húzott a pálinkás üvegből.

Az emeletre vezető falépcső félelmetesen recsegett lépteink alatt – Végre felértünk.

Szorgalmasan átkutattuk a kérdéses termet. Nugent most már valamivel bátrabb volt. Felcsillant benne a detektívszellem; átvizsgálta minden kis zugot, szögletet s hasadékot, csakhogy valaminek a nyomára jöjjön. Egy negyedóra alatt nagybátyám ruhaszekrényét, íróasztalát és könyvespolcát átkutattuk.

Hogy a padlót is áttapogattuk, Cagget – aki szorgalmasan kortyolgatott – leült egy székre s így szólt Nugenthez:

– Felesleges munka; ha önnek volnék, én is leülnék. Legjobb lesz valamelyik más szobába menni vagy lefeküdni.

Nugent rá sem hederített. A falat kopogtattuk.

Néhány lépésnyire voltunk nagybátyám ágyától, midőn Cagget hirtelen felugrott és mellettem termett:

– Az ég szerelmére, hagyjuk el ezt a házat. Holnap is van nap és lesz még elég időnk!

– Hallgass, gyáva! – mordultam rá most már haragosan.

Mint megvert kutya – húzódott hátra. – Mi pedig folytattuk a munkát.

– Pontosan átvizsgálta már az ágyat? – kérdezte tőlem Nugent.

– Tom barátommal nagyjában megvizsgáltuk, mikor itt voltunk – feleltem röviden.

– Nincs ott semmi! – mormogta Cagget. – Magam szedtem szét, mielőtt elhagytam ezt az átkozott házat.

Nugent azonban ledobálta az ágytakarót, derékaljat.

Erre Cagget ismét felugrott és az ágyhoz rohant.

– Hagyják már békében ezt az ágyat! – ordította rémült képpel.

Szeme vérben forgott, ajka remegett. A düh és félelem torzította el amúgyis rút vonásait. Nugent meghökkent, ahogy ránézett.

– Ide, Nugent! – kiáltottam. – Vizsgáljuk át újra az ágyat.

Cagget keze ökölbe szorult s dühösen fordult felém.

– Megállj! – rivalltam rá. – Nugent, önre bízom ezt az embert! Figyelje minden mozdulatát.

– Cagget átkozódva ült vissza helyére és eltakarta arcát.

Hirtelen felkiáltottam. A detektív azonnal mellettem termett.

– Nézze csak! – egy levélre mutattam, mely az ágy belső felére volt tűzve. Nugent kirántotta a tűt, mire a levél a padlóra esett.

Cagget hörgött.

– No lám – szóltam s felvettem a levelet. – Nézze csak! Olvassa fel, kérem!

Nugent felolvasta a levelet:

„*Mr. Harry Dee. Helyben.*” – Feltépte a borítékot:

„18 ... dec. 24.

Kedves Öcsém!

Ma éjjel tizenkét órakor önkezemmel vetek véget életemnek. Holnap reggel törrel szívemben, holtan találász szobámban.

James Dee.”

Nagy ég! Ébren vagyok-e vagy csak álmodom?

– Mi a véleménye? – kérdeztem pár pillanat múlva, felocsúdva.

Caggetre pillantott előbb, aztán visszaadta a levelet.

– Nézze csak, uram, nézze! – Nugent Caggetre mutatott. – Ez az ember most maga volt a megtestesült borzalom. Arcizmai rángatództak, üveges szeme megmerevedett. Száját eltátotta s levegő után kapkodott. Mintha őrjöngési roham szállta volna meg. Útitáskámból gyorsan elővettem egy üveg whyskit, töltöttem neki egy pohárral. Egy kortyra lenyelte.

– Még, még! Többet! – lihegte.

Megtettem. Mikor egy kissé lecsillapodott, megkérdeztem:

– Mondja, Cagget – valóban nagybátyám írta ezt a levelet?

Kezébe adtam, de leejtette. – Erre felvettem és felolvastam előtte.

– Megértette, Cagget? Így történt? – kérdeztem.

Halálra sebzett ember hörgéséhez hasonlított a hangja, mikor végre kibökte:

– Valóban, igaz!

– Micsoda? – keltem ki haraggal – Ön éveken át tudta ezt s mégis megengedte, hogy egy szegény nőt gyanúsítsanak és üldözzenek miatta?

– Még, pálinkát – hörögte.

Adtam neki. Erre elkezdte:

– Azon éjjel – dadogta – jó későig dolgoztam a pincében. Mikor feljöttem a lépcsőn, kopogtattam az ajtón... Mert nem kaptam feleletet, beléptem. Nagybátyja ágyában feküdt... holtan ... saját töre éktelenkedett szívében. Ágya mellett, a széken találtam ezt az önnek címzett levelet. Elolvastam. Aztán elrejtettem oda, ahol most megtalálták.

– Miért?

– Nem tudom!

– Hazudik! Az igazat mondja meg! Tudni akarom!

– Hallottam azt, amit ápolónője mondott a nagybátyjának. Rá akartam háritani a gyilkosság gyanúját.

– Ez nem magyarázat! Miért akarta ön Mrs. Raynort gyanúba keverni? Mi oka volt rá?

– Attól félttem, hogy azt hiszik: én követtem el a gyilkosságot.

– Nem igaz! – Más volt az ok! – rivalltam reá.

Ő azonban olyan bárgyú arccal tekintett rám, hogy Nugent a fülemben súgta:

– Ne adjon több pálinkát ennek az embernek! Bizony még megbánja, hogy magával hozta. Én is nagy bolondot tettem, mikor idejöttem.

Borzalommal tekintett végig a szánalmas alakon s újra munkához látott; kutatni kezdte a derékaljat.

– Cagget, volt-e más oka is? – ráztam és keltegettem.

Mozgott az ajka, de nem bírt feleletet adni.

– Hát nem ért, Cagget?

– A pénzt akartam ellopni – nyögte ki végre.

A detektívre néztem.

– Tom Playfairnak igaza volt – mormogtam magamban. – Mrs. Raynor jól hallotta azokat a lépteket. Végre hát megkerült a tolvaj.

– Nem! Nem igaz! – hörgött Cagget. – Mikor bejöttem, már ellopták a pénzt! – Mrs. Raynor lophatta el.

Keményen a szemébe néztem. Úgy beszélt, mintha igazat mondana.

– Gyalázatos gazember – rivalltam újra rá. – Ha még egyszer így mersz nyilatkozni Mrs. Raynorról...

– Uram, uram! – rémüldözött Nugent. – Jaj, mi van itt!

Odaugrottam. Az ágy mögött a falban hatalmas nyílás meredezett. Belülről körülbelül négyzetöl nagyságú fülke látszott.

– Hogyan akadt rá? – kérdeztem meglepetten.

– Itt motoszkáltam s véletlenül talán valami szerkezetet érinthettem, mert a választófal e része hirtelen kinyílt.

A kis fülkében egy faládikára akadtunk. A bankók egész serege, arany- és ezüstpénz volt benne garmadában. Az eltűnt kincset megtaláltuk.

Ki tehette ide a fülkébe? Kétségtelen: a bácsi rejthette el. De lehetséges-e, hogy még öngyilkossága előtt szándékosan rejtette volna ide az összeget?

Mert Cagget miért igyekezett a gyanút Mrs. Raynorra hárítani?

Világos. Kereket akart oldani a pénzzel.

Éppen kérdőre akartam vonni a gazembert, mikor a teremben függő nagy ingaóra, melyet elővigyázatból felhúztam – sajátságos tompa zúgással verte a tizenkettőt. Cagget rémülten ugrott fel. Szerencsétlenségére beleakadt a lámpába, mely csörömpölve hullott a padlóra. Pokoli sötétség lett köröskörül.

Caggetnek sejtelve sem volt róla, hogy honnan eredt ez a sötét. Az óra meg verte a tizenkettőt. Cagget térdre omlott nagybátyám ágya előtt.

Nugent, akinek zavara fokról-fokra nőtt, vad kiáltással rohant az ajtóhoz és örült rohanással törtetett lefelé a lépcsőn.

XXXIII. fejezet. Leszámolás

Szerencsére hamarosan találtam egy kis mécseset. Szürke világánál furcsa kép tárult elém.

Cagget még mindig az ágy előtt térdelt és gyötrő halálfélelemmel küzdött. Kikelt ábrázattal meredt az ágy felé; keze görcsösen ökölbe szorult, mintha valami láthatatlan ellenféllel akarna megküzdeni.

Rémülten figyeltem.

Tagolatlan hangokat és sóhajtásokat hallatott. Akárcsak egy őrjöngő. Az iszákosság delíriuma tört ki rajta. Megkövülten álltam ott és néztem. – Borzalmasan jajgatott.

– Ó, Mr. Dee, Mr. Dee!... Ön az oka, hogy ezt tettem... Távozzék, az ég szerelmére kérem, távozzék innen s ne nézzen rám olyan kegyetlenül.

Önkénytelenül is az ágy felé tekintettem, de semmit nem láttam.

– Egyedül ön az oka, Mr. Dee. Miért zárt ki az örökségből... Hallgatództam és így mindent meghallottam. Azt is megtudtam, hogy húszezer dollár van önnél. Nem tehettem mást ... Pedig nem volt szándékomban önt megölni.

Leírhatatlan, mennyire hatott rám ez a felfedezés.

Cagget volt tehát nagybátyám gyilkosa s én egyedül voltam vele.

– Istenem ... nem akartam ... őrjöngött tovább Cagget. – A szobába lopódtam. A pénzt akartam megszerezni, ön felébredt és megismert. Megragadtam a törét ... és ... ne tovább ... ne!

Habzó szájjal, mint az örült ordított.

Erőt vettem magamon. Megragadtam a nyomorultat s egy székre ültettem. De az undor miatt nem tudtam közelében megmaradni. Irtóztam pálinkabűzös leheletétől. S mégis, órákat kellett mellette töltenem. Nem tudtam róla levenni tekintetemet. Arca egyre változott.

Izgalmamban a pénzt kezdtem számolni. Majd fel és alá járkálni kezdtem. Közben hű barátomra, Percyre gondoltam. De jó volna, ha most mellettem lehetne. Vagy Tom, az ifjú jezsuita. Most éppen éjféli misén van. Oly jól esett erre gondolnom. – Talán éppen most imádkozik értem.

Aztán újra elém ötlött a rideg valóság. Megvan a gyilkos és megvan a pénz is.

Dehát nagybátyám levele? S hogy van az, hogy a pénzt eddig nem találták meg? Mr. Langtól tudtam, hogy nagybátyám nem szokta elrejtteni pénzét. Nála nemigen melegekedhetett meg a pénz.

Elfáradtam, kimerültem. Abbahagytam tehát a járkálást s a nyitott ablakhoz ültem.

Künn már virradni kezdett. Előszedtem hát kedves emlékeimet. Visszagondoltam gyermekkori boldog karácsonyestémre. Elrepült a lelkem Betlehembe. A csillogó szemű pásztorok, a glóriás angyalok közé. Szent karácsonyév. Te voltál és te lesz mindenkor az ünnepek ünnepe ifjúnak, öregnek.

Ijedten felrezzentem. Egyszerre eltűnt előlem a kedves karácsonyi kép. Talán őrzőangyalom vitte el. Riadtan megfordultam. Cagget lopakodott felém. Ördögien izzó szemekkel méregetett. Lehetetlen volt félreértenem. Jobbjában tört szorongatott.

A rémület zsibbadtsága szállt tagjaimba.

Vad üvöltéssel vetette magát rám.

A halálfélelem bátorrá tett. Az asztal mögé ugrottam. Most már bántam, hogy odahaza hagytam töltött pisztolyomat. Cagget sokkal erősebb volt nálam s a szenvedély is tüzelte őt. Tőre is volt ... Én meg minden nélkül ... Mintha a szívem verése is elállt volna erre a gondolatra.

Az ajtóhoz rohanok – gondoltam. – Nem, mert akkor a hátamba dőfi a tört... A szék? Elégtelen fegyver.

Isten volt egyedüli reményem.

Izgalmas hajsza keletkezett kettőnk között. Folyton farkasszemet néztünk. Cagget szikrázó szemmel figyelte minden mozdulatomat. Többször megkerültük az asztalt, hol futva, hol lépésben ugrálva.

Meddig tartott ez az örült hajsza, nem tudom. A szívem veszettül kalapált. Cagget most megpihent kissé. Csak lihegésünk hallatszott. A szobára még téli félhomály borult. Egyszerre hirtelen zuhanás hangja riasztott meg bennünket. Cagget visszahőkölt és a zaj irányába ugrott. Az egyik függöny lezuhant és ez okozta a robajt. – Én felhasználva az alkalmat, megragadtam a mécset s teljes erővel a fejéhez hajítottam.

Ám rosszul céloztam. Cagget az utolsó pillanatban félrekapta fejét. A mécses nekivágódott a falnak s csörömpölve zúzódott ezernyi darabra.

Cagget villámgyorsan került meg az asztalt. Mire észre tértem, már megvérzett a tőre. Mentőötletem támadt. Az asztalon álló vasalt kis pénzes ládát vágom hozzá. De nem bírtam felemelni, olyan súlyos volt.

Tétova kapkodásom lett a vesztem. Mire felkaptam a ládikát, Cagget már az asztal alá bukott. A sok bankó és aranypénz szerteröpült.

Hirtelen metsző fájdalom hasított bal csípőmbe. Cagget törével megsebzett, mikor hozzám lopózkodott az asztal alatt.

Segítségért akartam kiáltani, de mintha villám sújtott volna. A nyelvem szájpadrólomhoz tapadt, egy szó nem jött ki torkomon... Menekülni akartam, de hátrálás közben egyensúlyt veszítve, a földre zuhantam.

Cagget tőre újra villant. Eltalált. Még volt annyi erőm, hogy felugrottam. Bár a vérveszteség benuultta tette minden tagom, Caggetre vetettem magam.

Hirtelen ugrásom lendületének ereje a földre terítette a gazembert. Elkeseredett küzdelem fejlődött ki köztünk. Cagget alattam volt. Szeme vérben forgott. Törével szeretett volna rajtam új sebet ejteni s nekidőlt vállamnak.

Görcsös erőfeszítéssel markoltam meg kézsuklóit. Kezemen végigcsorgott a meleg vér. Bár erőm fogytán volt, nem éreztem félelmet. Hirtelen zajt hallottam. Nem tudtam, kívülről jön-e vagy belülről? Tompa, elmosódott hangok ... Imádkoztam és bűnbánatot keltem.

Egyszerre lépéseket hallottam. Hátha segítség – gondoltam. Ez a gondolat új erőt öntött fáradt tagjaimba. Cagget kezét, amely már-már kisiklott markomból, újra megragadtam. Közel a segítség, éreztem, tudtam. De ködösen azt is éreztem, hogy Cagget lassan úrrá lesz fölöttem.

Nyílt az ajtó. Valaki belépett. Két súlyos ököl csapott le most mellettem. Hogy ki volt, nem tudtam ... Tompán, fásultan elvesztettem eszméletemet.

XXXIV. fejezet. Percy megfejt a titkot

– Halló, Harry! Boldog karácsonyi ünnepeket!

– Percy aggódó arccal hajolt fölém.

– Hála Istennek! – szóltam halkán. – Megmentetted az életemet. Nem hittem, hogy viszontlátlak még ebben az életben.

– Úgy bizony, az életedet mentettem meg. Cagget már végezni akart veled, mikor a szobába léptem.

Fel akartam emelkedni, de nagyon elgyengített a vérvesztés. Sóhajtván hanyatlottam párnáimra vissza.

– Lásd, minek kísérletezel? Egy óra hosszat kötözgettelek. Ha most nyugtalankodol, a kötések meglazulnak és sebeid újra vérezni kezdenek. Maradj hát nyugton. Azonnal jön az orvos. A rendőrséget is értesítettem.

– S Cagget?

– A másik szobában fekszik. Erősen összekötöztem.

– Hogy találtál ide?

– Követtem az elvemet: jobb későn, mint soha. Az esti vonattal indultam. Atyádnál rövid látogatást tettem. Ide egy órával előbb érkeztem. A pályaudvaron egy ijedtképű fiatalemberrel találkoztam.

– Mr. Nugent volt biztosan – szoltam.

– Az ipsét addig faggattam, míg bevallotta, hogy Cagget halott s hogy te is meghalhattál. Faképnél hagytam s rohantam a segítségedre. Már csak tizlépésnyire lehettem, mikor segélykiáltásodat meghallottam... Berontottam a házba s fel a lépcsőkön. Tompa zuhanást, majd ütések hallottam. Már tudtam, hogy merre tartsak. A gaz Cagget már fojtogatott, mikor betoppantam. Két csapás és Caggetet alaposan helybenhagytam.

– De Percy ...

– Hohó! – ajkamra tette kezét. – Te csak maradj nyugodtan! Később majd a többit is elmondom. Cagget mindent bevallott. Hogy ő volt a gyilkos, azt már régen tudtam.

– Te tudtad?

– Tudtam hát! – De azért Caggetet kivallattam. Hogyan? Orra alá dugtam a töltött revolver csövét. Erre Cagget szép sorjában elmondott mindent ... amit talán már te is tudsz.

Bólintottam. – Honnan vetted a pisztolyt? – suttogtam.

– Cagget zsebében találtam, mikor rajta lovagoltam. Hogy töltve volt, azt ő maga bizonyította a legjobban, mikor olyan rettentően megrémült tőle. Nem is kerül már akasztófára. Mert ami életet meghagyott még benne a pálinka, azt tönkre tették az éjszaka borzalmi. Aligha hagyja el élve az ágyat.

– Mondd, mit vallott Cagget?

– Ha nyugodtan meghallgatsz, elmondom. – Emlékezz csak vissza! Nagybátyád felolvasta előtted végrendeletét, melyben Caggetet tette meg javainak egyetlen örökösévé. Utóbb a te javadra megmásította végrendeletét. Nevelőnőd ötvenezer dollárt követelt nagybátyádtól s azt hajtogatta, hogy ő majd talál módot és utat arra, hogy a pénzéhez jusson. – Cagget – aki a kulcslyuknál leelkedett – egyetlen szót el nem veszített. Nagyon elkeseredett. Mindenképpen azon volt, hogy nagybátyádtól pénzt csikarjon ki magának. Tudta, hogy bácsikád negyvenháromezer dollárt hordoz magával, és hogy éjjelre fejköszörű alá rejti. El akarta emelni a pénzt s aztán megszökni. Nem akarta nagybátyádat megölni. Éjjel 12 órakor belopódzott az öregúr szobájába. Az ágyhoz osont. A vánkos alatt nyoma sem volt a pénznek. Hiába kutatott, semmit nem talált.

– És a tör? – kérdeztem Percyt.

– A széken feküdt, az ágy mellett.

– És a pénz?

– Az üregben volt, ahol ráakadtál.

– Hogy került oda?

– Nagybátyád rejtette oda. Talán félt Caggettől.

– Lehet. Így történhetett, hogy mikor Cagget még egyszer visszatért nagybátyád ágyához s újra hozzáfogott a kereséshez, nagybátyád felébredt s megragadta Cagget karját. Ő kiszakította magát. Nagybátyád segítségért kiáltott és töre után kapott. Cagget azonban megelőzte és torkon ragadta őt. Elsőnek kapta fel a tör s nagybátyád szívébe dőfte. – Mikor meggyőződött róla, hogy az öregúr már halott, az asztalhoz ment, lecsavarta a lámpást. Aztán levelet írt, utánozva Mr. Dee kézírását. Ezt a levelet te megtaláltad s el is olvastad.

– Most már értem – kiáltottam közbe.

– Hallgasd csak tovább. Mikor Cagget lepecsételte a levelet, lépéseket hallott. Az ágyhoz ugrott s odarejtette a levelet. Kézbe kapta töltött revolverét s lélegzet fojtva várt s figyelt. – Egyszerre csak nyílt az ajtó s te léptél be, édes Harrym, hálóingben. Megálltál az ajtóban s nézted Caggetet mereven. Ő felkapott egy botot, hogy rád üssön vele. De te nyugodtan mentél előbbre, nagybátyád ágyához. Ott végigsimítottad a halott arcát, keblét, megérintetted a tör is. Közben megvérezted kezedet és ingedet. Caggetben ekkor érlelődött meg a terv, hogy rád hártja a gyilkosság gyanúját. Magadra hagyott a halottal, lábujjhegyen kismopolygott a szobából, felkereste saját lakosztályát a folyosó végén.

– Tehát az ő lépteit hallhatta Mrs. Raynor – szoltam közbe.

– Úgy van. – Alig ért azonban szobájába, ő is lépteget hallott a folyosó végéről. Széket tett ajtaja elé s az ajtórezen át figyelte meg nevelőnődet, aki lámpával jött arrafelé, hogy téged megkeressen. Láta rémületét; megfigyelte minden mozdulatát, amíg csak el nem hagyta – szinte szökve – a házat. Most már biztonságban érezte magát. Tőled sem félt, mert tudta, hogy álmokóros vagy.

– És nem kutatott tovább a pénz után?

– Dehogynem! Hajnalig mindent felforgatott. Még a következő napokon is próbálkozott, de eredménytelenül. Elhagyta hát a házat s megesküdt, hogy soha oda többé vissza nem tér.

– És nem tartotta meg esküjét!

– Nem, mert ajánlatod felkeltette régi kapzsiságát. Egyrészt meg akarta semmisíteni a levelet, másrészt remélte, ha megtaláljátok a pénzt, vagy megsrófolt egy kicsit téged, vagy valamiképp majd megszökik az egésszel.

– Gratulálok, Harry, felfedezésedhez s szívből kívánok újra boldog karácsonyi ünnepeket.

– Én is – őszinte szívből – neked.

– Roppant örülök, hogy kezünkben van végre az ifjúsági folyóirat tőkéje.

Szívélyesen megráztuk egymás kezét.

Lépéseket hallottunk. Megjött az orvos.

Lehullt tehát a lepel a Tower Hill-i rejtélyes drámáról. Eltűnt a sötét pont, mely eddig annyira elkésértette életemet.

XXXV. fejezet. Viszontlátás a cincinnati jezsuiták noviciátusában

Másfél év múlt el a fentebbiek óta.

Augusztus fülledt levegője terpeszkedett a városka házai között.

A jezsuiták noviciátusának vendégszobájában néhány jól öltözött fiatalember várakozott. Jó ismerőseink mindannyian.

Quip Harry, akinek már legénytoll pelyhedzik állán, Wynn Percy, akit bölcseléből arany emlékéremmel tüntettek ki; Burdock Frank, a nyúlánk, jóképű fiatalember meg Ruthers Will és Whyte Joe. Aki pedig most közeledik fekete reverendában, birétummal a fején, örömtől sugárzó arccal, csillogó szemekkel: Mr. Playfair, a Jézustársaságnak fogadalmat tett tagja.

Örömteli volt a viszontlátás. Az ifjak kipirult arccal, boldogan rázták meg egymás kezét s gratuláltak Tomnak, aki előző napon tette le a Szeplőtelen Szűz oltára előtt az engedelmesség, a szegénység és tisztaság fogadalmát.

Elbeszélgettünk. Szóba került Cagget is, aki kórházban halt meg egyévi kínos szenvedés után.

– Aztán rátértünk az ifjúsági folyóirat ügyére is.

– Bankban kamatozik már a pénz! – büszkélkedtünk.

– Remélem, te is segítségünkre lesz, Tom... akarom mondani Mr. Playfair – szólott Quip.

Hiszen tudod, hogy újságíró akarok lenni.

– Én meg jogász leszek – mondotta Whyte Joe.

– Ez a szelíd s nyúlászívú Ruthers pedig orvos lesz – tréfálkozott Quip.

– És te, Frank?

– Megszerzem az egyetemen a doktori címet ... és megházasodom.

– Előbb majd jóidéig azon töröd a fejedet, miből fogod eltartani b. feleségedet – tréfálkoztunk vele.

– Van már állásom egy építkezési vállalatnál – mondotta Frank komolyan.

– Nekem is – vetette közbe Percy – nagy, előkelő és biztos társaságnál. Láthatod, már mindegyikünk önálló, kivéve Harry Dee-t és engem.

– Csak ne szerénykedj, Percy – pirítottam rá.

– Te majd mindhármunk helyett is dolgozol. Szereted a szegény gyermekeket. Nincs rikkancs és cipőtisztító gyerek Cincinnatiban, aki ne ismerné és ne szeretné Percyt. Tanulmányozza a szegény néposztályok életmódját, viszonyait s azon buzgólkodik, hogy ezeket a fiúkat megnyerje a társadalomnak, mint hasznos és tisztességes munkásokat. Az utolsó két hónap már bőven meghozta fáradsága gyümölcsét.

– De ami még több, nemcsak tiszteli, hanem rajongva szereti is őt annyi, de annyi hajléktalan fiatalember. Az ő számukra indította meg a segélyakciót.

– A közeljövőben – szólta Percy, másra terelve a beszédet – Harryval Európába utazunk.

– És mit fogtok ott csinálni? – kérdezte Mr. Playfair.

– Beiratkozunk az egyik német egyetemre. Bölcséletet és irodalomtörténetet hallgatunk majd. Jó kezekben akarjuk tudni a folyóirat ügyét. Értenünk kell mindenhez. Harry Dee a pénzügyi részt tanulmányozza, mi szerkeszteni fogunk. Amíg mi tanulunk, kamatozik a tőke is.

De kinyílt az ajtó s kilépett rajta páter Middleton.

Régi, kedves mosolyával köszöntött reánk. Tisztelettel tudóan üdvözöltük.

– Barátaim, – szólta Tom csengő hangon – most már nem Mr. Middleton áll ám előttünk, hanem Middleton atya. Június 30-án mindannyiunk legnagyobb öröme atyánkká választották.

Ünnepélyes csend állott be.

Letérdeltünk és a Páter sorban ránk adta atyai és papi áldását.

Boldog óra volt. Visszagondoltunk tanuló és diákéveinkre; jót neveltünk víg élményeinken; közben gyorsan múlt az idő.

Quip Harry félrehívta a Páttert s eltávozott vele.

Mikor visszatért hosszabb idő multán, megtudtuk tőle, hogy egész életéről egyetemes gyónást végzett páter Middletonnál. – Kitűnt, hogy néhány nap múlva Baltimore-ba megy s papnövendék lesz ő is Donnel Johnnal a szemináriumban.

– Harry Quip, – kiáltott Percy, melegen rázva barátja kezét – te mindig szerencsés fickó voltál. Kár, hogy egyedül hagysz bennünket – mondta szomorúan.

– Hát ez már így van. Ti kúnt maradtok a világban, mi pedig megtaláljuk életcélunkat Isten közelében és a szent magányban – válaszolta Quip komolyan.

Még ebéd előtt mindannyian elvégeztük életgyónásunkat páter Middletonnál. Szívünkbe szállt a béke és Isten szent akarátán való teljes megnyugvás.

A délután folyamán Tom még egyszer kivezényelte a Blue Clipperst. Volt zseniális barátunk: Mr. Keenan elfoglalta régi helyét. Sikerült Burdock Frankot és Vane Arthurt is bevonni a játékba s így Tom még egyszer vezényelhette az ő „kilenceit”.

A búcsúzás ideje sebesen közeledett.

– Barátaim! – szólta Mr. Playfair, mikor már válófélben voltunk – látogassuk meg néhány percre a ház Urát is.

Mindannyian a kápolnába mentünk. Frank, Harry, Joe és én az utolsó padba térdeltünk. Tom és Percy valamivel előbbre. A virágokkal teli oltár és aranyos tabernákulum közelében. Olyan áhítattal imádkoztunk, mint még soha.

Annyira elmélyedtem az imádságba, hogy alig vettem észre, mikor Frank megérintett.

– Nézd csak, – szólta halkán hozzám – nem gyönyörű? – két társunkra mutatott. A búcsúzó nap aranyos sugarai bíbor és violaszínbe borították őket. Tünődve szemléltük a kedves képet...

Az intézeti kápolna harangja „Ave Mária-ra” csendült.

Elváltunk, derekasan szorítva meg egymás kezét.

Ki erre, ki arra távozott, s tért vissza otthonába. Bár sokfelé vitt utunk, mégis mindig egyféle: Isten felé vezetett. Egyre Istenhez közelebb.

És ez az utolsó óra, a titokzatos tabernákulum hófehér kincsével egyszersmindenkorra élt, világított, vigasztalt és boldogított bennünket a messzi úton. Egy hosszú életen.